

THE DAWN.

Vol. IV.   September, 1926.   No. 1.

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Baháí Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u'-llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Baháí Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

WORDS OF 'ABDUL BAHA.

The disciples of Christ forgot themselves and all earthly things, forsook all their cares and belongings, purged themselves of self and passion and with absolute detachment scattered far and wide and engaged in calling the peoples of the world to the Divine Guidance, till at last they made the world another world, illumined the surface of the earth and even to their last hour proved self-sacrificing in the path-way of that Beloved One of God. Finally in various lands they suffered glorious martyrdom. Let them that are men of action follow in their footsteps.

—————:o:—————

God is the Creator of all the creatures. He made men to dwell in his land and He made them rulers of whatsoever exists of animals, vegetables, minerals, water and air. He did not make any distinction one from another. Then the people divided this land into sections and named one "England" another "France", "Germany" "America" etc; and they began to fight and make battle. He created man gentle, peaceful, and social, without sharp claws, and long canine teeth. Then men invented the sword and death-dealing instruments. Therefore universal peace must be established, religions must be unified and equality must be accomplished.

—————:o:—————

“THE WORLD AS ONE FAMILY”

(Contributed by Master Syed Hashmat Ali).

Mankind has made such a remarkable social and moral progress during the last seventy or eighty years that it would not be an act of temerity to forecast what its future would be from an ethical point of view. Any one who has closely studied the trend of events during the last two or three decades cannot help feeling that the establishment of the universal brotherhood of man under the universal fatherhood of God is not far ahead. All the signs of the times indicate that we are at the dawn of the new era of unity. ‘Abdul Baha says:—“In this marvelous cycle the earth will be transformed and humanity arrayed in peace and beauty. Disputes, quarrels and murders will be replaced by harmony truth and concord; among the nations, peoples, races, and countries, love and amity will appear. Co-operation and union will be established, and finally war will be entirely suppressed..... Universal peace will raise its tent in the center of the earth and the blessed tree of life will spread to such an extent that it will overshadow the East and West. Strong and weak, rich and poor, antagonistic sects and hostile nations, which are like the wolf and the lamb, the leopard and the kid, the lion and the calf, will act towards each other with the most complete love, friendship, justice and fairness. The world will be filled with science, with the knowledge of the reality of the mysteries of beings, and with the knowledge of God”. (Some answered questions p, 73.)

During the last seventy or eighty years the mechanical means for the unification of mankind have been provided through the railways and steamships, postal system and press, telegraph and telephone, aeroplanes and wireless. Attempts are also being made to establish a universal auxiliary language which may provide a satisfactory medium of international intercourse and effectively remove all barriers due to language-difficulty from among the different races of mankind. Baha’ullah in the *Tablet of Ithraaq* refers to this matter thus:—

“The Sixth Ithraq (Effulgence) is Concord and Union amongst men. Through the radiance of Union have the regions of the world at all times been illumined, and the greatest of all means thereunto is the understanding of one another’s writing and speech. Ere this in Our Epistles, have we commanded the Trustees of the House of Justice, either to choose one of the existing tongues, or to originate a new one, and in like manner to adopt a common script, teaching those to the children in all the schools of the world that the world may become even as one land and one home”.

At an Esperanto banquet given in Paris in February 1913 ‘Abdul Baha said:—

“To-day one of the chief causes of the differences in Europe is the diversity of languages. We say this man is a German, the other is an Italian, then we meet an Englishman and then again a Frenchman. Although they belong to the same race, yet language is the greatest barrier between them. Were a universal auxiliary language in operation they would all be considered as one

“His Holiness Bahauallah wrote about this international language more than forty years ago. He says as long as an international language is not adopted complete union between the various sections of the world will be unrealized, for we observe that misunderstandings keep people from mutual association and these misunderstandings will not be dispelled except through an international auxiliary language.

“Generally speaking, the whole people of the Orient are not fully informed of events in the West, neither can the Westerners put themselves in sympathetic touch with the Easterners; their thoughts are enclosed in a casket—the international language will be the master key to open it. Were we in possession of a universal language the Western books could easily be translated into that language, and the Eastern peoples be informed of their contents. In the same way the books of the East could be translated into that language for the benefit of the people in the West. The greatest means of progress towards the union of East and West will be a common language. It will make the whole world one home and become the strongest impulse of human advancement. It will upraise the standard of the oneness of humanity. It will make the earth one universal Commonwealth. It will be the cause of love between the children of men. It will cause good fellowship between the various races.

“Now, praise be to God that Dr. Zamenhof has invented the Esperanto language. It has all the potential qualities of becoming the international means of communication. All of us must be grateful and thankful to him for his noble effort; for in this way he has served his fellowmen well. With untiring effort and self-sacrifice on the part of its devotees Esperanto will become universal. Therefore every one of us must study this language and spread it as far as possible so that day by day it may receive a broader recognition, be accepted by all nations and governments of the world, and become a part of the curriculum in all public schools. I hope that Esperanto

will be adopted as the language of all the future international conferences and congresses, so that all people need acquire only two languages—one their own tongue and the other the international language. Then perfect union will be established between all the people of the world. Consider how difficult it is to-day to communicate with various nations. If one studies fifty languages one may yet travel through a country and not know the language. Therefore I hope that you will make the utmost effort so that this language of Esperanto may be widely spread."

A century ago the idea of an amicable settlement of the differences arising between nations through arbitration without having recourse to arms was unthinkable. But to-day we see a court of international arbitration in the shape of the league of nations has been actually established at Geneva where an assembly of statesmen from different nations are incessantly labouring to so shape the world-policy as to prevent all likelihood of a future war. Proposals for limitation of armaments are being seriously discussed and considered by this body. In a letter to Queen Victoria written in 1865. Bahauallah said:—

"O concourse of rulers ! Compose your differences, then will ye no more need a multitude of warriors, nor the equipments thereof, but merely such as to protect therewith your realms and your peoples.....Be united, O Concourse of Sovereigns ! for thereby the winds of dissension amongst you will be stilled and the peoples around you find rest.....Should one of you arise against another, arise ye, one and all against him, for this is naught but manifest justice."

Poets have dreamt and sung of the "Parliament of men—the federation of the world" thus:—

"There shall come a time when brotherhood shows stronger
Than the narrow bounds which distract the world ;
When the canons roar and trumpets blare no longer,
And the ironclad rusts and battle flags are furled ;
When the bars of creed and speech and race which sever,
Shall be fused in one humanity for ever.

Referring to the great change the world has been passing through during the nineteenth and the early part of the twentieth century Dr. Esslemont in his famous book "*Bahauallah and the New Era*" writes "The old principles of materialism and self-interest, the old sectarian and patriotic prejudices and animosities are perishing discredited amidst the ruins they have wrought, and in all hands we see signs of a new spirit of faith, of brotherhood, of internationalism, that is bursting the old bounds and overrunning the old boundries".

Tennyson saw this vision of universal brotherhood and universal religion and he depicted it in his usual fascinating style thus:—

There is light in all, and light with more or less
Of shade in all man-modes of worship.
I hate the rancour of their casts and creeds,
I let men worship as they will.
I cull from every faith and race the best
And bravest soul for counsellor and friend.
The Sun shall rise——when creed and race.
Shall bear false witness, each of each, no more

I dreamed

That stone by stone I reared a sacred fane
A temple, neither Pagod, mosque, nor church,
But loftier, simpler, always open doord
To ever breathe from heaven, and Truth and Peace
And Love and Justice came and dwelt therein!

All religious books also promise us the appearance "in the fulness of time" of a great world teacher who will establish a reign of peace and justice upon earth and bring into one family all races, religions and nations "that there may be one fold and One shepherd". The Bahais proclaim to the world the glad tidings that this 'great world teacher' has in fact appeared in the person of Bahauallah, and the changes that are apparent in the thoughts and ideals of the nations, and the new spirit of brotherhood and internationalism observable on all hands are the effects of the creative power of his words uttered more than sixty years ago.

Here are some of the instances of the creative power of the words of Bahauallah:—

"Bahauallah commanded the abandonment of alcholah asa beverage, and ever since, the total abstinence movement has been making phenominal progress throughout the world; vested and other interests in the liquor traffic are still very strong, but they are tottering and falling before the irresistible advance of temperance. Bahauallah commanded the adoption of representative government, and ever since, in one country after another, the control of legislation has passed more and more into the hands of the elected representatives of the people; the great military autocracies have collapsed in the most dramatic fashion, and there seems not the slightest prospect that they will ever be revived. He commanded

the limitation of the extremes of wealth and poverty, and ever since, legislation for the establishment of the minimum subsistence level and for graduated taxation of wealth have become more and more widely adopted. He commanded the abolition of both chattel and economic slavery, and ever since, the emancipation of the workers and their progress towards a position of partnership in industry have been steady and irresistible. He commanded equal rights and privileges for men and women, and ever since the bounds by which women have been bound for ages have been snapping, and woman has fast been securing her rightful place as the equal and partner of man. He commanded the adoption of a universal language, and already Esperanto has been invented for the purpose, and is speedily securing world-wide recognition. He commanded the formation of a Universal League of nations, and already surprising and substantial progress has been made towards the realisation of such a League, while the conviction of its necessity is becoming general. He commanded the settlement of disputes between nations by an international arbitration court, and ever since, international arbitration has been more and more frequently resorted to and its scope progressively widened. He commanded simultaneous reduction of armaments by agreement between the various Powers, and already a beginning has been made in that direction. He commanded universal education and ever since, the countries of the world have, one after another, been adopting compulsory education and gradually raising their educational standards. These instances might be multiplied and elaborated, but we do not know of a single instance in which it can be shown that a command of Bahauallah has remained without effect in the world. Surely the evidence is irresistible that Bahauallah is a true revealer and exponent of the Divine Creative Will". (*Bahauallah and the New Era* p. 204-205.)

—————: o :—————

NOTES AND NEWS.

The circular letter of the Bahai Spiritual Assembly of Haifa, Palestine, of August 1926 contains the following inspiring message:—

It was the sincerity and the purity of their deeds that strengthened the beloved friends at Jahrum to bravely drink the cup of martyrdom in the name of Bahauallah and through the untiring efforts of our brothers and sisters in other parts of the world, we hear the echo of that purity resounding very strongly in the Western Press. The spirit of these martyrs is calling us to a greater field of sacrifice and the very thought of their bravery is enough to electrify our very nerves leading us to a greater realization of the significance of the movement we

have the unique pleasure to represent. We have been reading with great pride the articles ably written by the friends in Western Press,

—————: o :—————

The people of Bukhara Russian Turkistan are beginning to respond to the call of the Cause and therefore the Spiritual Assembly have sent a teacher to those regions. Two other teachers have been sent to Kislovodski, a summer and healthful resort in Russian Caucasus, and we hope to hear of their success in the near future.

—————: o :—————

In the historic city of Damascus in the very midst of roaring guns the few hearts that have tasted the love of the Master 'Abdul-Baha' are steadily, beating notes of peace and a spiritual assembly has been formed and the meetings are regular.

—————: o :—————

There are four committees of Rafsanjan, which give effect to all Bahai activities. The pilgrim house was deprived of the benefit of the river which traverses the town but the Committee have not succeeded in having the course of the river changed and now it passes through it.

—————: o :—————

Now that the status of the Moscow Spiritual Assembly has been approved and facilities for spreading the Bahai teachings has been achieved, the friends have decided to have their circular letters published in three languages. Other works for turning into Russian language are in hand. In a meeting where about 200 persons, followers of Tolstoy were present to listen to discourses about the Causes one of the distinguish members spoke lengthily about the Bahai Teachings and concluded that the Bahai Cause has enlisted 20000 martyrs and will surely prosper.

—————: o :—————

The Bahai Spiritual Assembly of New York writes:—

"We are refreshed here by the evidence of a new power and spiritual work in the Cause. The radiant guidance of our guardian, his incessant encouragement, his complete commendation of every act of service, love and sacrifice; the growing, receptivity on the part of the public to this great and clear message; the confir-

mations of the Holy Spirit so abundantly present in our consultation work; these and other conditions increased our confidence, enkindled our efforts and furthered our plans for the coming year.

“May we evidence increasingly those spiritual characteristic of unity, goodwill and friendliness that will rejoice the heart of our guardians and lead us to God’s path of peace.

“In our deep yearning for the Master and in our effort to attain to his good pleasure let us remember, his ever-precious words: “In the union of hearts, there am I”.

We heartily congratulate Jinabi-Khalifa Mohamed Eunoos of Mandalay for the successful teaching campaign he has for some time been carrying on in the District of Shwebo. In his letter of the 8th. September addressed to the Bahai Spiritual Assembly of Rangoon he reports that between the 28th. August and the 6th. September 1926 he delivered message to 155 persons. From his said letter we understand, the eagerness of the people to hear the Bahai teachings is so great that a number of sincere and interested enquirers daily used to visit him and discuss with him the Bahai Cause. From the letter of the Mandalay Bahai Spiritual Assembly dated 14th. September 1926 we learn that the latest fruit of his labour in the feild of Service is that ten youngmen in Kyigon village in the District of Shwebo have accepted the message and ardently joined the little band of the faithful servants of ‘Abdu’l Baha in this province. We pray for help from the Abha Kingdom so that these ten young men may form the nucleus round which the whole village, nay, the whole District will ere long gather, and many Zealous souls will spring from among them and raise the banner of ‘Ya Bahaul Abha’.

The circular letter of the Spiritual Assembly of New York brings us the glad tidings that from Miss Rexford’s classes nineteen new believers have come into the Cause from Brooklyn alone and there will be a number from New York to follow them. It also reminds us of the repeated injunctions of Shoghi Effendi to attract new souls to this glorious movement, shake of our lethargy and spread abroad the confirmations of the teachings. The Circular letter of the Spiritual Assembly of the Eliot Maine contains a beautiful account of the activities of the friends at Green Acre. Devotional services are held every morning. On Monday, Wednesday and Friday mornings, classes in the school

of Religion are conducted by capable teachers. On Tuesday evening a weekly consultation meeting is held, at which the assembled friends of Green Acre focus the thoughts upon ways and means for improvement and progress. Every Saturday evening is devoted to a social in which most of the young friends parteciple. On Sunday evening a cultural entertainment is provided which many of the residents of the surrounding vicinity attend and enjoy.

At the invitation of the Bahai Spiritual Assembly of Bombay Jinabi Maulvi Mihir Mohammed Shahab, the Assistant Editor of the Bahai Weekly “*Kaukabi Hind*” has proceeded to Bombay to carry on a campaign there. We wish to place on record our highest appreciation of the excellent services he rendered to the Cause through the columns of the “*Kaukabi Hind*”. He has already started in right earnest the propaganda work in Bombay. We however hope that “*Kaukabi Hind*” will continue to receive valuable contributions from his able pen.

Mr. Shahab originally belonged to the Ahmedya sect. He was by birth an Ahmedyan, and by dint of his ability and learning he gradually came to occupy a very high position in that community. He became the assistant editor of the official organ “*El Fadel*” and was the recorder of public utterances and the constant companion of the Khalifa. But worldly position and earthly gain had no allurement for him. He cheerfully sacrificed every thing to what his conscience dictated to him to be the Right Path.

He was called as the witness in chief at the summary court of inquisition held at Qadian Punjab to try Maulvi Mahfuzul-Hoque Ilmi the Poet Laureate of that community on a charge of heresy when the latter openly proclaimed the genuineness of the claim of Bahauallah as the Promised One of all Heavenly Books. The whole court was flabbergasted when Shahab appeared and volunteered a confession of companionship with Ilmi. He was excommunicated along with Ilmi and since then they dedicated themselves heart and soul to serve the Cause of El-Abha. It is our own earnest prayer that confirmation may continuously descend upon these two selfless souls from the Abha kingdom. We congratulate heartily our brethren of the Spiritual Assembly of Bombay on their securing the services of such an able and learned teacher as Mr. Shahab.

Jinabi Khalifa Mohamed Unus Sahab of Mandalay came to Rangoon on

the 24 th. September 1926. He remained for a few days as guest of our brother Syed Abdul Husain Sherazee. During his stay he gave us an interesting account of his experience at Shwebo District and his successful teaching campaign at Kyigon village in that district despite all kinds of obstacles and hindrances placed in his way by the fanatic Moslems. He has a peculiar fascinating style of describing things and his talks at the Assembly were listened to by every one with deep interest. He has now gone to see the Kungyangone friends.

A correction:—

The letter from Haifa which was published on page 105 of the August issue of "The Dawn" was addressed to "Mr. Hashmatullah Chandni Chowk, Delhi India" and not to "the President, National Spiritual Assembly of India" we regret the error.

လူသတ္တဝါတို့မှာ အနန္တဂုဏ်တန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား။ မိမိချက်မြုပ်ရာအရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်အလျှင်းမဖြစ်နိုင်တလောကလုံးကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်းတက်။ မြန်မာနိုင်ငံနေ့ဘဟာအီး-သာသနာတော်၊ မာဟာဗျေလေရှဟာနိ အသင်းကပုံနှိပ်ထုတ်ဝေကြသည်။

အခန်းမှာ မြေပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည်များ။ ၁၂လ ၅၊ အီရန်၊ ၁၂-လ၊ ၂ ထူမန်၊ အမေရိက။

အယ်ဒီတာ၊ ဆိုက်ယာန်၊ မွတ်စဟာဖွာရူမီ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ စာဆိုက်သေတ္တာနံပါတ် ၂၊ ဇ။ P.Box No. 299 RANGOON

အိုလောက် သူလောက်သားလူအပေါင်းတို့။ သင်ထိုသည်။ သစ်ပင်တပင်တည်းမှသီးပွင့်သော သစ်သီးများနှင့်။ အာရိုင်းတာရိုင်းတည်မှ ပေါက်ရောက်လေသော အရွက်များပင် ဖြစ်ကြကုန်သည်ဟု။ ဘဟာအလ္လာဟ်အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

၁၂လ၊ ၂ ဒေါ်လာ အင်္ဂလန်ပြည်။ ၁၂လ၊ ၇ ဂျိဂီလက် အေချစ်နှင့် ပါလက်စတိုင်ပြည်များ။ ကိုရွတ်ရှု။ ၅၀။ စတောင်လျှင် ၅၅။ စာတိုက်အခြမ်း။ ADDRESS S. M. ROUMI No 2 B, 41 st Street, RANGOON,

စတုတ္ထတွဲ။ ၁၉၂၆-ခု-စက်တင်ဘာလ။ နံပါတ်-၁။

ရောင်ခြည်တော်မဂ္ဂဇင်း၌လိုရင်းတည်းဟူသော။ ဝတ်တရားအကြောင်းမှာတကမ္ဘာလုံး၌ရှိနေကြသောမနုဿလူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ညီအစ်ကိုရင်းဟူ၍ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့် တလုံးတဝတည်းနှင့်တစ်တိတသတောတည်း ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ခြင်း။ မျက်မှောက်တွင်အသင့်ရှိကြသည့်အလုံးစုံသော သာသနာတော်မြတ်တို့၏။ မူလအခြေအမြစ်ချင်း။ တခုတည်းနှင့်တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်အပ်သောဝတ်တရားများနှင့်သက်ဆိုင်သောအကြောင်းများကိုရေးသား၍၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရ၏။ ၎င်းဝတ်တရားများနှင့်စပ်လျှာ ညှိနှိုင်းအချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို။ မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူထံကဖြစ်စေ၊ အကြောင်းရောက်သောအခါ။ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရလိမ့်မည်။ မေတ္တာတော်ဝတ်တရားများသက်သက်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၎င်းရှုတပါးအစိုးရမင်းပြည်အုပ်စိုးခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာမြို့ရေးရွာများတွင်မပါမင် အသီးသီးတာသာများက ကိုယ်အချင်းချင်းပတ်ဝတ်ထိခိုက်အောင်၊ ပြောဆိုလေ့ရှိသောအချက်များကို အလေးဂရုမပြုလျှင်လျှာရှုနေရပါသည်။

တော်၍၊ စေကြပြန်အံ့၊ ခြင်းနှင့်ဝေနေယျ၊ ထုတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ကယ်ချွတ်
ပေးခြင်းငှါ တပေတော်တော်စီ ထွက်သွားကြသဖြင့်၊ ထာသနာတော် မှန်ကန်
အခြေသာဓကများကို ခြိုက်ဆိုကြကုန်သတည်း။

ဝိမ္မိဖြစ်၍ သန့်ရှင်းသောပိညာဉ်တော်ဆင်းသက်လာခြင်းမှ လိုရင်းတည်း
ဟူသောအချက်ဟူ၍ ကာမဂုဏ်တော်များသည်၊ ထောင်ရစ်တော်၏ ပိညာဉ်
တော်သက်တို့နှင့် ခြင်းခံရလျက်၊ ထာသနာတော်အပေါ်၌ ခြံမြန်စွာ နေကြသ
ဖြင့်၊ ဟုရားလင်းမေတ္တာတော်၏ ပိညာဉ်တော်ကြောင့် ဆန်းသစ်သော အထက်
ရှင်ခြင်းကို ရှိကြကုန်သတည်း။ ထောင်ရစ်တော်ကိုလည်းကောင်း၊ အထက်ရှင်
နေတော်မူသည်ဟု၍၊ ထိုသူတို့ကို ကွယ်ကားမဝတော်မူလျက်ရှိနေသည်ဟုထွေ
မြင်ကြလေသည်။ ရေအစက်တစက်တည်းမျှလောက်ရှိနေကြသောသူတို့သည်။
ပင်လယ်၊ လမုဒ္ဒရာ၊ ငြီးသဘွယ်ဖြစ်ကြသည်။ ယင်ကောင် တကောင်ကဲ့သို့ရှိနေ
ကြသောသူတို့သည်လည်း။ ကောင်းကင်လဟာ၌ ဖျံလျက်နေသော လင်းယုန်
များပကထိဖြစ်ကြကုန်သတည်း။ ဂွန်အားနည်းပါး၍၊ ချွန်စွာနေကြသော သူတို့
သည်။ စွမ်းရည်သတ္တိနှင့်ပြည့်စုံကြလေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ထိုသူတို့သည်။ နေ
သူရိယာများကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့လည်းကောင်း၊ လေသောမှန်ကြေးမုံသဘွယ်ဖြစ်နေကြ၍၊ နေ
မင်း၏အလင်းရောင်ခြည်အရှိန် နှော့သည်ပကထိအတိုင်း၊ ထိုမှန်ကြေးမုံနှင့်ထင်
ရှားစွာထင်ပေါ် လာရောက်ကဲ့သို့မျှမျှ အမှန်တည်း။ (ပြီး၏)

မြို့ပြဝေဇ္ဇာတေ။ ဗုဒ္ဓဗျာဓိ-ဘဟာ။ ကျမ်းတော်၊ ဗုဒ္ဓိယ အပိုင်း။

ပဉ္စ-ဝိသတိမ-အခဏ်။

သန့်ရှင်းသောပိညာဉ်တော်ကို ညွှန်ပြသောအကြောင်း။

အမေး။ သန့်ရှင်းသော ပိညာဉ်တော် အဘယ်သို့သော အရာဖြစ်ပါ
သနည်း။

အဖြေ။ သန့်ရှင်းသောပိညာဉ်တော်ဆိုသည်မှာ၊ ဘုရားထောင်၏ ကျေးဇူး
တော်နှင့်၊ ကြွလာပွင့်တော်မူသောအရှင်မြတ်မှပွင့် လင်းတောက်ပ လာသော
ချောင့်ခြည်တော် အရှိန်အဝါများပေတည်း။ အကြောင်းကား၊ ပရမတ္ထနေမင်း
(တည်းဟူသောမြတ်စွာဘုရား) ၏ချောင့်ခြည်ဆုံရာအရပ်၊ ဗဟိုရ်မဏ္ဍိုင်သည်။
ထောင်ရစ်တော်ဖြစ်၏။ ၎င်းထွေရှိမြတ်သော မဏ္ဍိုင်တည်းဟူသော ထောင်ရစ်
တော်၏ ပရမတ္ထအနှစ်ရင်းကို အကြောင်းပြု၍၊ ဘုရားထောင်၏ ကျေးဇူးတော်
သည်၊ ထောင်ရစ်တော်တပည့်များ၏ ပရမတ္ထအနှစ်ရင်းတည်းဟူသောပါရမိတို့

မြို့ပြဝေဇ္ဇာတေ။ ဗုဒ္ဓဗျာဓိ-ဘဟာ။ ကျမ်းတော်၊ ဗုဒ္ဓိယ အပိုင်း။
ပထဝီသတိမ-အခဏ်။

သန့်ရှင်းသော ပိညာဉ်တော် ဆင်းသက်လာခြင်းအကြောင်း။

အမေး။ ဓမ္မသတ်ကျမ်းတော်၌ နေ့သားပါရှိသည် အတိုင်း၊ သန့်ရှင်းသော
ပိညာဉ်တော်သည်၊ ထောင်ရစ်တော်၏ တပည့်များအပေါ်၌ ဆင်းသက်လာ
ရောက်ကြောင်းထိရ၏။ ၎င်းအဖြစ်အပျက်တို့နှင့် အနက်အဓိပ္ပါယ်များမည်သို့ဖြစ်
ပါသနည်း။

အဖြေ။ သန့်ရှင်းသော ပိညာဉ်တော်ဆင်းသက်ခြင်းအကြောင်းသည်၊ လူ
သတ္တဝါတို့အနွှာကိုယ်တွင်း၌ လေများထိုးဝင်သကဲ့သို့ အလျှင်းမဟုတ်ဘဲ၊ ဥပမာ
နှင့်ပုံနှင့်သဖြင့်သော်၊ ပြုလေသောအရာဖြစ်၍၊ အပြင်အပတ်ကို အနက်များ
ယူကောက်သင့်သည်မဟုတ်ချေ။ စင်စစ်ဆိုသော်၊ နေမင်းသည်။ မိမိအလုံးအ
ရပ်နှင့်တကွ၊ မှန်ကြေးမုံနှင့်အရှိန်အဝါသည်။ မှန်ကြေးမုံနှင့်ထင်ပေါ် ထင်ရှားလာ
ရ၏။ ထောင်ရစ်တော်ပရိနိဗ္ဗာန်နိဗ္ဗာန်ဖြင့်၊ မှန်ကြေးမုံနှင့်ထင်ပေါ် ထင်ရှားလာ
ထင်ခြင်းရှိ၍၊ စိတ်သဘောများရှုပ်ထွေးသဖြင့်လွှဲပြားကြလေသည်။ ၎င်းနောက်
မှသာခြံမြန်းခြင်းရှိ၍၊ တစ်ဝင်တစ်ဝေးတည်းဖြစ်ကြကုန်သတည်း။ ထိုတပည့်
တော်များသည်။ (ပင်တေကုဋ္ဌေပတ္တိ) နေ့စဉ်စုဝေလောကဗြဟ္မာဠာ၊ ထိုတပည့်
ဓါတ်မှကင်းလွတ်လျက်၊ မိမိတို့ကိုယ်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ၊ လေးစား၏။ သူ့ချမ်းသာ
ခြင်းနှင့် ရှင်လန်းခြင်းများကို စွန့်လွှတ်ကြ၍။ မိမိတို့ နန္ဒာကိုယ်နှင့် အသက်ပ
ညာဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ စင်စစ်သောချစ်သားရင်းတည်းဟူသောအရှင်မြတ် အ
တို့အဘုကုန်စင်အောင်စွန့်စားကြလေသည်။ မိမိတို့နေအိမ်အရပ်အဝေးများ ဖြစ်
ပယ်၍၊ အိမ်ယာခံ ဣန္ဒြိယသည် စွန့်ပြောင်းလျက်နေကြကုန်၏။ သို့ဖြစ်ရုံမျှမက
တကုန်းထောင်၏ မတော်မူခြင်းဆိုက်ရောက်လာသဖြင့်၊ ထန်ရှင်သော ပိညာဉ်
တော်၏ တန်ဖိုးအားနည်းသောပညာနှင့် ဝင်ရှားလာရ၏။ ထောင်ရစ်တော်၏ ဝိ
ညာဉ်နှင့်ဆိုက်ရောက်လက်ထပ်သောပညာသည်၊ ထိုသူတို့ကို နှိပ်နှင်းလာသဖြင့်၊ ဘုရား
ထောင်၏ ပရမတ္ထတော်လည်းကောင်း၊ ထိုသူတို့ကို နှိပ်နှင်းလာသဖြင့်၊ ဘုရား
ရက်ကာလနိဗ္ဗာသ၊ ဘုရားထောင်၏ ကျေးဇူးတော်မစုခြင်းကို ရှိ၍ ဓမ္မစက် တရား

ကုန်သော၊ မှန်ကြေးမုံများအပေါ်၌၊ ပွင့်လင်းတောက်ပလာချေသတည်း၊ တပည့်
 တော်များအပေါ် ဖြာသန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်ဆင်းသက်လာခြင်း၊ ဖြာလှိုင်း
 တည်းဟူသောအကြောင်းကား၊ ဘုရားသခင်၏ထွန်မြတ်သော ကျေးဇူးတော်
 သည်၊ တပည့်တော်များ၏ပရမတ္ထအနှစ်ရင်းများအပေါ်၌ ရောင်ခြည်တော် အ
 လင်းနှင့်တကွ၊ ပွင့်လင်းတောက်ပလာသည်ကိုဆိုလိုသည်။ အဘယ်ကြောင့်
 နည်းဆိုသော်၊ ဝင်ခြင်း၊ ထွက်ခြင်း၊ ဆင်းသက်ခြင်းနှင့် ထိုးဝင်ခြင်းစသော အ
 ကြောင်းတို့သည်၊ ခါတ်လေးပါးသောခန္ဓာကိုယ်များ၏ထူးခြားသော ဂုဏ်လက္ခ
 ဏာများဖြစ်၍၊ ဝိညာဉ်များနှင့် အလျှင်းမသက်ဆိုင်စဖူး။ အကြောင်းမူကား၊
 ခြောက်ပါးသောအာရုံများဖြင့်စမ်းသပ်နိုင်သောအရာများ၏စာတိရင်း၌သာဝင်
 ခြင်းနှင့်ထိုးဝင်၍ တည်နေခြင်းအကြောင်းများရှိကုန်၏။ ပဋိသန္ဓေညာဏ်ဖြင့်
 ပိုင်းခြားနိုင်သည့်သိမ်မွေ့သောအရာများ၌ အလျှင်းမရှိစဖူး။ အသိညာဏ်နှင့် ချစ်
 ခြင်းမေတ္တာ၊ အတတ်ပညာ၊ စိတ်ကူးခြင်းနှင့်ပဉ္စစားဆင်ခြင်ခြင်းစသော သိ
 တတ်ခြင်းညာဏ်နှင့်ဆိုင်ရာပရမတ္ထအနှစ်ရင်းတို့၌ တစ်တစ်ခုစီသော ဝင်ခြင်း
 ထွက်ခြင်းနှင့်ထိုးဝင်တည်နေခြင်းအကြောင်းများ အလျှင်းမရှိစဖူး။ အထူးသ
 ဖြင့်ထိုက်ရိုက်ဆက်တွဲခြင်းသာခေါ်ရ၏။ ပမာဆိုသော်၊ အတတ်ပညာသည်၊
 သိတတ်သောညာဏ်ကရှာငြိစုဆောင်း၍ရရှိသော အဖြစ်အနေတည်း။ ၎င်းအ
 ဖြစ်အနေသည်၊ သိမှတ်တတ်သောသတ္တိ၏အခြေအနေဖြစ်၍၊ ဝင်ခြင်းနှင့် ထွက်
 ခြင်းအကြောင်းများသည်၊ သိမှတ်တတ်သော သဘောညာဏ်၌မဟုတ်မမှန် မ
 ဖြစ်နိုင်သောစိတ်ကူးခြင်းတည်း။ စင်စစ်ဆိုသော်၊ အတတ်ပညာနှင့် သိမှတ်
 တတ်သောညာဏ်သဘော၌ဆက်တွဲခြင်းရှိသော အကြောင်းသည်၊ မှန်ကြေးမုံ
 အတွင်း၌ပြန်၍ထင်ပေါ်သောပုံသဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ဖြစ်ကုန်၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့်၊ ၎င်းလင်းစွာအတည်ဖြစ်လာရသည်မှာ၊ သိမှတ်တတ်
 သောညာဏ်ရည်ညာဏ်သွား၏ပရမတ္ထအနှစ်ရင်းများ၌ဝင်ခြင်း ထွက်ခြင်းနှင့်
 ထိုးဝင်၍ တည်နေခြင်းအကြောင်းများမရှိစဖူး။ သို့ဖြစ်လျှင်၊ တက်ခြင်းဆင်းခြင်း
 နှင့်ဝင်ခြင်းထွက်ခြင်းအကြောင်းများလည်းကောင်း၊ ရောနှောပေါင်းစပ်ခြင်းနှင့်
 ထိုးဝင်၍ တည်နေခြင်း၊ အကြောင်းများလည်းကောင်း၊ သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်
 တော်၌ကေနိမ့်ချမဟုတ်မဖြစ်မရှိနိုင်ဖူး။ အထူးသဖြင့်၊ သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်
 တော်သည်၊ မှန်ကြေးမုံများ၌ နေမင်းပေါ်ထင်သကဲ့သို့ပွင့်လင်း လာချေသ
 တည်း။

ဓမ္မဟောင်းနှင့်ဓမ္မသစ်ကျမ်းများအနက်၊ တချို့သော နေရာများ၌၊ ဝိညာဉ်
 ဟုခေါ်ဝေါ်ခြွက်ဆို၍၊ လူတိုင်းတပါးကိုရည်ရွယ်လေသည်။ ပမာဆိုသော်၊ လူအ
 များတို့သည်၊ မိမိတို့နေစဉ် ပြောဆိုနေရသောစကားများ၌ ပြောလေ့ရှိ ကြသည်

မှာ တစ်တစ်ယောက်သောလူသည်ဝိညာဉ်၏၊ ကိုယ်ကာယ အပေါင်းအရပက
 တိဖြစ်၏။ ထိုပြင်၊ ကြင်နာကရုဏာနှင့်မုဒိတာတရားများ၏ ပေါ်ထင်သော သ
 ရုပ်သကန်ပကတိဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ အချက်များ၌ မီးအိမ်မှန်ပြောင်းကို သဘောမ
 ဟားကြဲဘဲ၊ ၎င်း၌ပွင့်လင်းတောက်ပလျက် ရှိသောမီးကဲ့သို့ အလိုရှိကြသည်။
 ၎င်းအကြောင်းကိုမေ့သစ်ကျမ်း၌၊ ခရစ်ဝင်ရှင်ယောဟန်သည်။ အခဏ်းကြီး၊
 ၁၆၊ ၁၀-၁၂၊ နှင့်၊ ၁၃၊ ၌သင်ခရစ်တော်နောက်မှကြွလာ ပွင့်တော်မူအံ့သော
 အရှင်၏အကြောင်းကိုမိန့်ခြွက်တော်မူလိုက်သည်ကား၊ (၁၂) “သင်တို့အား
 ငါပြောစရာစကား အများရှိသော်လည်း သင်တို့သည်ပခုမန်နိုင်ကြ။” (၁၃)
 သမ္မာတရားနှင့်ပြည့်စုံသော ထိုဝိညာဉ်တော်သည်၊ နောက်လာသောအခါ၊
 သမ္မာတရားကိုသင်တို့အား အကြွင်းမဲ့ သွန်သင်ပြသတော်မူလိမ့်မည်။ အဘယ်
 ကြောင့်နည်းဆိုသော်၊ ထိုဝိညာဉ်တော်သည်၊ ကိုယ်အလိုအလျှောက်ဟောပြော
 မည်မဟုတ်။ ကြားသမျှတို့ကိုဟောပြောလိမ့်မည်။ (နောင်လာလတံ့သောအရာ
 တို့ကိုလည်းသင်တို့အား ဖော်ပြလိမ့်မည်။)”

ယခုနှုတ်ကပတ်များအနက်၊ မိန့်တော်မူလေသော၊ “အဘယ်ကြောင့်နည်း
 ဆိုသော်၊ ထိုဝိညာဉ်တော်သည်၊ ကိုယ်အလိုအလျှောက်ဟောပြောမည် မဟုတ်
 ကြားသမျှတို့ကိုဟောပြောလိမ့်မည်။” ဟူသောစာတန်းကိုစေ့ ပင်စွဲ နှင်းစား
 ဆင်ခြင်ကြလော့၊ ၎င်းလင်းစွာသိမြင်သာအောင်ဖြစ်လာသည်မှာ၊ “ထိုသမ္မာတ
 ရား၏ဝိညာဉ်တော်သည်၊” ကိုယ်ကာယ၊ အလုံးအရပ်၊ အင်္ဂါလက္ခဏာအပေါင်း
 အရ၊ အတ္တကိုယ်နှင့်တကွပြည့်စုံစွာသောလူရှင်တပါးဖြစ်၍၊ ထိုသူ၌၊ ကြားနိုင်
 သောနားနှင့်၊ စကားပြောနိုင်သောလျှာလည်းရှိကုန်၏။ ထိုနည်းတူသခင်ခရစ်တော်
 ကို၊ (ရှုဟွလ္လာဟ်) ဘုရားသခင်၏ဝိညာဉ်တော်ဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြလေ
 သည်။ ပမာဆိုသော်၊ မီးခွက်မီးတိုင်ဟုခေါ်သောအခါ သင်တို့သည်၊ မီးတိုင်နှင့်
 တကွမီးခုံမီးပြောင်းဖြစ်၍၊ အလုံးစုံသော အရာများကိုသဘော ထားကြကုန်သ
 တည်း။ (ပြီး၏။)

— ၀ —
 မိဖွာဝေခွံာတေ၊ အပ္ပဗ္ဗလ်-ဘဟာ၊ ကျမ်းတော်၊ ဒုတိယအပိုင်း၊
 ဓာတ္တဝိသတိ၊ အခဏ်း၊
 သခင်ခရစ်တော်၏ဒုတိယကြွလာခြင်းနှင့်စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်း
 နေ့ရက်ကိုဖြေဆိုသောအကြောင်း။

ဓမ္မဟောင်းနှင့်ဓမ္မသစ်ကျမ်းများ၌ရေးသားပါရှိသည်ကား။ သခင်ခရစ်တော်
 သည်၊ ဒုတိယတကြိမ်ကြွလာလိမ့်မည်။ ၎င်းကြွလာခြင်းသည်၊ တချို့သော

နိမိတ်လက္ခဏာများကို အခြေအမြစ်ပြုနေသည်။ ကိုယ်တော်ကြွလာသောအခါ ထို နိမိတ်လက္ခဏာများနှင့် တကွ ပြုလာလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့အနက် တချို့သော နိမိတ်လက္ခဏာများဟု မူကား နေသည်မို့ ကံလိမ့်မည် လာသည် မိမိအရှောင်ကို မပေးကြပေ။ သည်။ ကောင်းကင်မှ မြေကြီးသို့ ကျကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မြေကြီးပေါ်မှာ လူအပေါင်းတို့သည် ပိုကျွေးမြည်တမ်းကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ လူသား၏ နိမိတ်လက္ခဏာသည် ကောင်းကင်၌ ထင်ရှားလိမ့်မည်ဆိုသော်၊ ထိုသူ တို့သည် လူသားကို ငြီးစွာသောသူ နှစ်ဆိုး အာနိသော်ဆောင်လျက်၊ မိုးစိမ်း တိမ်ကုန်း၍ ကြွလာတော်မူသည်ကို မြင်ကြလိမ့်မည်။ ပေရုနတ်က ပတ်တော် များအနက်ကို (လူမာလေမိသဘာရက်ကာဘာအွ လွှာ ဂ် အရှင်မြတ်သည်။) (ဤကန်) ကျမ်းတော်၌ ရှင်းလင်းစွာတွင် ပြထားတော်မူသည်။ ထပ်မံ၍ ပြန်ဆို လိုအပ်သည်မဟုတ်။ သို့ကုန်သော် ကိုရွက်ဘတ် ရှုကြည့်ကြလေ။ ၎င်းနတ်က ပတ်တော်များ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်များကို ထိမြင်နားလည်ကြလိမ့်မည်။

ဤအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ငါ့ကိုယ်တိုင်သည်လည်း တချို့သော အကြောင်း များကို ယခုမြွက်က ဆိုတော်မူလိမ့်မည်။ ၎င်းအကြောင်းကို ဆိုသော်၊ သခင်ခရစ် တော်သည် ပဋ္ဌမကြွလာခြင်း၌လည်း ကောင်းကင်မှ ကြွလာတော်မူသည်။ ၎င်း အကြောင်းသည် လူ့သက်တမ်း၌ ရှင်းလင်းစွာပါရှိ၏။ သခင်ခရစ်တော် နှင့် ပတ် တော်တိုင်ပင်၍ ဝတ်မှုလေးသည် အကြောင်းမူကား။ လူသားသည်။ မိုးစိမ်း ကောင်းကင်မှ ကြွလာသည်။ ထိုမြင်လူသားသည် ကောင်းကင်၌ ရှိချေ၏။ ထိုမြင် ကောင်းကင်မှ လာသောသူမှတစ်ပါး မည်သူတလေသက်မျှ ကောင်းကင်သို့ မတက်နိုင်ပေ။

သခင်ခရစ်တော်ကောင်းကင်မှ ကြွလာတော် မူသည်ဟူသော အချက် သည် လူအများကို ထိခတ်မှုအား နှိမ်နင်းပယ်ဖျက်ပျက်ပျက်အောင် ဖြစ်လာချေ ၏။ သို့ရာတွင် မချအမှန်ကိုယ်တော်သည် အပြင်အမာအမြင်အားဖြင့် မပင်တော် မာယာ၏ သားအိမ်မှ ကြွလာတော်မူသည်။ ထိုဖြစ်၍ ပဋ္ဌမတကြွ၍ ကြွလာခြင်း၌ ကိုယ်တော်သည် အပြင်အပအားဖြင့် လူစာထိသား အိမ်များမှ ကြွလာတော် လည် ။ မချဝင်စစ်အားဖြင့် ကောင်းကင်တံမှ ကြွလာတော် မူသည်ဟူသော အ ချက်နှင့်အညီ မိုးစိမ်းကြွလာခြင်း၌လည်း အပြင်အပအခြင်အားဖြင့်၊ လူစာထိ သားအိမ်များမှ ကြွလာသော်လည်း၊ မချဝင်စစ်အားဖြင့် ကောင်းကင်တံမှ ကြွ လာလိမ့်မည်ဟု အမှတ်ပြုသင့်၏။ ထိုမြင်သခင်ခရစ်တော် ရုစိယ ကြွလာခြင်းအ တွက် ငါ့လူ့သက်တမ်း၌ ရှေးသားပါရှိသော စည်းကမ်း အချက် (နိမိတ် လက္ခဏာ) တို့သည် ပဋ္ဌမကြွလာခြင်း၌လည်း ထိုစည်းကမ်း အချက်များကို

တညီတညွတ်ထည့်ပင်။ ရှင်းလင်းစွာသော် ပြထားလေသည်။ ၎င်းအကြောင်း ကို အထက်က ဆိုလာခဲ့ပြီ။

ဟေရှာယ-အနာဂတ္တိကျမ်း၌ ဟောကြားလေသော အနာဂတ် စကားဟု မူ ကား။ သခင်ခရစ်တော်သည် အရှေ့အနောက်များမှာ (ထိုင်းပြည်) တို့နှင့် နှင်းအောင်မြင်တော်မူလိမ့်မည် လောကီဝပ်ရှိသမျှ ခပ်သိမ်းတုန် လူမျိုးတို့ သည်။ သခင်ခရစ်တော်၏ နှင်းရင်တော်အောက်၌ ဝင်ရောက် ခိုအောင်းလိမ့်မည်။ ကိုယ် သခင်ခရစ်တော်၏ နှင်းရင်တော်ဖြင့်လည်း အတည်ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ကိုယ် တော်သည် မာသိရသော (နာဂအရပ်အဝ) မကြွလာလိမ့်မည်။ အပြစ်ရှိသူ အ ပေါင်းတို့သည် ရှိခင်းအို ဖြတ်ခြင်းကိုခံရလိမ့်မည်။ ဖြောင့်မတ်ခြင်းတရားလည်း ဤသို့ အတည်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဆိုသော်၊ ဝံပုရေနှင့်သိုးသားငယ်တို့လည်း ကောင်း။ ကျားသစ်နှင့်ဆိတ်သားငယ်တို့လည်းကောင်း။ မြေနီနှင့် ရိုးသော သူ ငယ်တို့လည်းကောင်း။ ဝမ်းချေပေါက်တစ်ခုတည်းနှင့် မြက်ခင်း မြက်ခြံတခြံ တည်း၌လည်းကောင်း။ နေအိမ်တစ်ခုတည်း၌လည်းကောင်း။ ခုရုံးလျက်နေကြ လိမ့်မည်။ ပဋ္ဌမကြွလာခြင်းသည်လည်း။ ယခုသို့သာလည်းကမ်း အချက်များ မြင့်သတ်မှတ်ပြီး ရှိချေ၏။ သို့ဖြစ်ပြီး သော်လည်း။ ၎င်းအကြောင်းများ အနက်အ ဖြင် အပအားဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုပင်၊ မဖြစ်ပေါ်မကြို ကြိုက် လာသည်ဖြစ် သောကြောင့်။ ယခုရှိလူမျိုးတို့လည်း။ သခင်ခရစ်တော်နှင့် မြင်းနတ်တော် နတ် ခတ်ပြောဆိုကြလေသည်။ ထိုမြင်သခင်ခရစ်တော်ကို မပြောမဆိုဝံ့ သော လွန် စွာယုတ်ညံ့ဆိုးသွမ်းသော (မိခါ) ဟူသည့် အညံ့နာမများဖြင့် ပေါ်ပေါ် သမုတ်ကြလေသည်ဆိုသော်၊ သုရားသခင် ဗိမာန်တော် နှင့် မြို့မျက်သော သူဟူ၍ ရေမှတ်ကြသည်။ ဝေးနေ့ပုဂံဝိတင်းနှင့် တရားသာသနာတော်ကို မျက်စိသောသူဟူ၍ သဘောကြသည်။ ထိုမြင်။ ကိုယ်တော်ကို အသေ သတ်ခံရခြင်းငှါ။ (ဗြဟ္မာ) အဓိပုဂ္ဂိုလ်ရင်ကြလေသည်။ မချဝင်စစ် အားဖြင့် ၎င်းစည်းကမ်းချက် (နိမိတ်လက္ခဏာ) များခပ်သိမ်းတုန် အလုံးစုံ တို့၌ နတ်နဲ့သော အနက် အဓိပ္ပါယ်များရှိ၏။ သို့ရာတွင် ယခုရှိလူမျိုးတို့သည်။ ထိုအ နက်များကို သဘောပေါက်နိုင်ကြသည်ဖြစ်၍၊ ဝိပင်ခြင်းခံကြလေသည်။ ထိုနည်းသူ သခင်ခရစ်တော်၏ နတ်ထ ကြွလာခြင်းသည်လည်း။ ယခု အထူးအံ့အားနှင့် တညီတညွတ် ထည့်ပင်။ ပြောဆိုသတ်မှတ်ထားလေသော ခပ်သိမ်းတုန် စည်းကမ်းချက်များနှင့် နိမိတ်လက္ခဏာတို့မှာ၊ နတ်နဲ့ သော ပခုမည အနက် အဓိပ္ပါယ်များရှိချေ၏။ အပြင်အလုံးနှင့် ဆိုင်သော။ ထိုနတ် အနက် အဓိပ္ပါယ်များအလျှင်းမရှိပြီ။ အကယ်၍ အပြင်အလုံးနှင့် ဆိုင်သူတို့ကို ရိုက်အဓိပ္ပါယ်များကို ယူကောက်လျှင်၊ ၎င်းနိမိတ် လက္ခဏာများအနက်၊

သော်။ မုချစစ်စစ်အားဖြင့်။ ထိုသူ၏မျက်နှာသည်။ ငါ၏မျက်နှာတော် အဖွန်ဖြန့်
၏။ သို့ဖြစ်၍။ ငါအရှင်ကိုရှက်ကြောက်လော့။

(၃၂) အချင်းဖြစ်ရှိခြင်း၏သား။

သင်သည်။ စစ်ကြောစီရင်ခြင်းမခံရမည်အလျှင်။ မိမိကိုယ်ကို နေ့စဉ်ပပြတ်
စစ်ကြောစီရင်လော့။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသော်။ သေမင်းသည်။ ရုတ်တရက်
သင်ထံသို့လာရောက်၍။ မိမိပြုကျင့်လေသော အမှုများကြောင့် သင်သည်။
စစ်ကြောစီရင်ခြင်းကိုခံရလိမ့်မည်။

(၃၃) အချင်းကောင်းကင်ဘုံတော်၏သား။

သေလွန်ခြင်းကို ငါအရှင်သည်။ သင်အား ရွှင်လန်းသော အရာဟူ၍
ပြုဋ္ဌာန်းတော်မူထားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်သင်သည်။ ၎င်းအရာဖြင့်ပိုးရိမ်
ကြောင့်ကြလျက်နေရသနည်း။

(ခုံရီ) ရောင်ခြည်တော်ကိုလည်းကောင်း။ ငါအရှင်သည်။ သင်၏ အဘို့
အလိုငှါ။ အလင်းဟူ၍ အတည်ပြုထားတော်မူသည်။ အဘယ်ကြောင့်သင်သည်
၎င်းအလင်းမှ မုန်းကွယ်တိမ်းရှောင်လျက်နေရသနည်း။

(၃၄) အချင်းသွားရောက်ရန် လမ်းမပေါက်သော။ ကောင်းကင်ဘုံ
တော်(အမာ) ၏သား။

(ခုံရီ) ရောင်ခြည်တော်၏အားရနှစ်သက်တွယ်သော။ သတင်းအားဖြင့်။
ငါအရှင်သည်။ သင်အား မင်္ဂလာတရားတော်ကိုကျူးရင့်တော်မူသည်။ ၎င်းတ
ရားတော်ကြောင့်။ ပီတိသောမနုဿရှိကုန်လော့။ ထိုပြင်ငါအရှင်သည်။ သင်ကို
သန့်ရှင်းသောဗိမာန်(တည်းဟူသောနိဗ္ဗာန်)တက်သို့။ ခေါ်တံတော်မူသည်
နိဂ္ဂရူဝ။ ကာလအစဉ် အသက်တိုင်အောင် ငြိမ်းချမ်းစွာနေထိုင်အံ့သောငှါ။ ၎င်း
အရပ်၌ခိုထိုင်လော့။

(၃၅) အချင်းပိညာဉ်၏သား။

သန့်ရှင်းသောပိညာဉ်တော်သည်။ သင်အား။ မင်္ဂလာချစ်ခင်နှစ်သိမ့်တွယ်
သော ရွှင်လန်းခြင်းသတင်းဖြင့်ကောင်းကြီး ပေးတော်မူလျက်နှင့် အဘယ်သို့
ကြောင့်သင်သည်။ စိတ်ညစ်ညူးရမည်နည်း။ အမိန့်အာဏာတိက္ကမ၏ ပိညာဉ်
တော်လည်းကောင်း။ ဓမ္မစက်တရားတော်၌သင်အား ကူညီမစလျက် ရှိသည်နှင့်
အဘယ်သို့ကြောင့်သင်သည်-အကျိုးမဲ့ဖြစ်ရမည်နည်း။ ရွှေမျက်နှာ တော်၏

(ခုံရီ) အလင်းရောင်ခြည်တော်လည်းကောင်း။ သင်၏မျက်မှောက်ရှေ့၌လျောက်
တော်မူလျက်နှင့် အဘယ်သို့ကြောင့်သင်သည်။ လမ်းလွဲရမည်နည်း။

(၃၆) အချင်းလူသား။

باباس علم ظاهر و در فنون جهل ماهر - و محرک فتنه در اول و آخرند -
الفتنه كانت نائمة - لعن الله من ايقظها *

بشارات جانفزای عالم بهائی

اولاً اعظم بشارتیکه عالم بهائی را قاطبه روح افزاست همانا مؤده صحت
و عافیت هیکل اطهر انور حضرت ولی امرالله غصن ممتاز سدره مبارکه جمال
اقدس امی حضرت شوقی افندی ربانی ارواحنا ابدای فیوضاته المستوره فدا
بوده و خراهد بود - الحمد لله انوار بخشش الهی در هر لحظه و آن بدهایع
اشعه ساطعه و امعان از مرکز وحدانیت و حقیقت کلیه جامعه احدیت ظاهر
و نمایان است * نیز نوید اعتدال و سلامتی وجوهات مقدسه سران قات عصمت
و ابهت و جلال ارواحنا امن الفدا و سائر اهل بیت مبارک و منتسبین سدره
عظمت و آل الله ارواحنا لهم الفدا بذعایت جانبخش و روح افزاست که جمیعاً
بکمال انقیاد و اطاعت بمرکز سنوحات حضرت احدیت در ظل ظلیل سرمدی
و عنایت و رحمت و فضل ابدی مستریح و شاد کام بوده و می باشند *

ثانیاً بشارات ترقی امرالله است که بواسطه متحد المآلهای محافل
مقدسه مرکزی و روحانی که بمثابه غیث هاطل قرین رحمت یزدانی همواره
حیات بخش نهالهای چمنستان رحمانیست - با وجود حوادث عظیمه و موانع
جسیمه و شدائد و آلام گوناگون دهر بوقلمون در قلع و قمع بنیان امرالله - باز علی
رغم معاندین و شرذمه مفسدین علم یا بهای الاهی در نهایت علو و ارتفاع است
و در جمیع اقطار و امصار جهان همه روزه ترقیات مشهوده آشکار نمایانست
چنانچه در این ایام میمنت فرجام که بیمن آئین متین عدالت و داد گستری
و قوانین رعیت پروری حضرت شهباز بیدار بخت جهان پناهی ظل الاهی
سرکار بافتد در پیلوی - امنیت و رفاه عام در جمیع اطراف و اکناف مملکت
ایران سایه گسترده و کافه رعایا و برابری خصوصاً حزب مظلوم اهل بهاء بدعا گوئی
هیکل مقدس شهبناهی و دولت ابد مدت و فتح و فیروزمندی و شوکت و
اقتدار روز افزون این حسرو دادگر طلب اللسانند - حتی شرقاً و غرباً اغلب
جراوند افالیم اجنبیه بهوا خواهی و مدح و ثنای شاهنشاهی و مساز میباشند *
امری بهائی را هم متدرجاً علو و ترقی شایان شامل حال است - چنانچه در
آغاز سال نو امورات خارق العادهئی بعرضه ظهور جانوه گرفته شده - و در هر نقطه
ایالتی احتفالات سالانه ملی بهمت و اقدامات محافل مرکزی بروح و
ریحان و آزادی وجدان در بختی زوایح شاداند صالانهای منعقد گردیده -
در هر هدایت اجتماعیه پیشینیهایی متین از برای ترقی امرالله مدون گردیده
و اجنه های لاتعد و لا تحصی در ظل هر یک از محفل روحانی از برای پیش
رفت امورات امری تأسیس یافته - و در کمال اتقان و نظم و ترتیب دائره
جاری گشته در هر محفل مبالغین سیاری از برای هدایت نفوس منتخب و

گسیل و داشته اند - و اهمیت فوق العادهئی ثروت ملی داده - هر فردی
از افراد ملت رجلاً و نساء صغیراً و کبیراً قاطبه بلند همتی نموده رایگان بکمال
روح و ریحان از تبرعات حسنه خود هر صدوق خیریه محفل مرکزی و روحانی
محلی را مالا مال نموده * فبمثال هذا فلیعمل العالمون * در هر شهر و قریه
همه روزه جم غفیری مهتدی بهدایت کبری و در خدمت عالم انسانی
بسرگرمی هرچه تمام ترقیام کرده اند *

از قرار معلوم - مبلغه شهبیره - امة الله میس مبارک تاروت - و خانم محترمه
مس لوتزگر یگوری - علیهما نفعات الرحمن در اقلیم اروپا - در بوداپست در
مجالس عریضه بزرگ و اجتماعات عظیمه بکمال جلالت و شهابت نطقهای
غرائبی نموده اند و از جواهر وجود نفوس زکیه طیبه بیشماری بذفحات قدسیه
الهییه منجذب گشته حتی ملکه عظیمه شهبیره - ماری رومانیای بکمال اشتعال و
انجذاب مفتون و دادا ده تعالیم مبارکه گردیده - شماثل فرخنده این ملکه با
شرح احوال ملاقات مس روت - در مجله فطیمة نجم با ختربایت ماله جون
سنه ۱۹۲۶ م طبع و نشر یافته * نیز در اکثر جرائد اروپا انتشار شده - صحبتهای
مس روت با ملکه - و تقریر دلیله بر ملکه مجله سبب اقبال و ایمان و ایتقان
چند نفر از اعیان مملکت المان بشتر حضرت رحمن گردیده *

امته الله میس استنارد شهبیره - و خانم محترمه لیدی بلا مفید نیز در
جنیو - سویزره ابراض بلند همتی نموده با استقلال تمام سرگرم نشر نفعات
منحبه الله میباشند - عرصه جولانگاهشان خدای وسیع است * حتی صیت
امرالله را بمسامع اصفا و نمایندگان محترم مجمع شوری و عدل بین المللی عالم که
در جنیو سویزره منعقد میشود رسانیده اند - گویا هیچ اقلیمی از اقلیم اروپا
را از تعالیم مبارکه و مبادی اصول دینیه اسم اعظم بیخبر نگذاشته اند * در
انگلستان - و منچستر - و امریکا و استرالیا - و نیوزیلند - و جزائر هوای - و چین
و ژاپون - و روسیه - و ترکیا - و بر مصر و غیرها ترقیات خارق العاده امرالله بهمت
اقدامات معجز نمای اولیای الهی و اماء رحمانی آنجا محیر عقول است
امید و طیداست که در اندک زمانی اشعه ساطعه شمس حقیقت ربیع مسکون
را احاطه نماید - و نفوس طیبه حسنه زکیه جوق جوق در ظل امرالله در آیند *

جسمانی و امور سیاسی و شدون دنیوی نداشته بلکه قوامی قدسیه این نفوس طیبه ظاهره در حقیقت جان و وجدان و هویت روح و دل نافذ است نه آب و گل و رایات آیات این حقائق مجروده در فضای جانفزای روحانی مرتفع نه خاکدان ترابی - مدخلی در امور حکومت و رعیت و سائنس و مسوس نداشته و ندارند - بذفکات قدسیه الهیه مخصوصند - و بفیوضات معنویه صمدانیه مأنوس مداخله در امور سائره نخواهند و ستمد همت را در میدان نهمت و ریاست نرانند چه که امر سیاست و حکومت و مملکت و رعیت را مرجع مکتب نیست - و مصدر معین و هدایت و دیانت و معرفت و تربیت و ترویج خصائل و فضائل انسانیت را مرکز مقدسی و منبع مشخصی - این نفوس تعلقی با امور سیاسی ندارند و مداخله نخواهند - اینست در این کوراعظم و رشد و بلوغ عالم این مسئله چون بنیان مخصوص در کتاب الهی منصوص است و باین نص قاطع و برهان الامع کل باید او امر حکومت را خاضع و خاشع و پاینده سریر سلطنت را منقاد و طابع باشند - یعنی در اطاعت و عبودیت شهریاران رعیت صادق و بندۀ موافق باشند - چنانچه در کتاب عهد و ایمان و پیمان باقی ابدی جمال رحمانی که امرش قاطع و فخرش ساطع و صبحش صادق و معشت نبص صریح میفرماید - امر منصوص اینست *

”یا اولیاء الله و امناء ملک مظاهر قدرت و مطالع عزت و ثروت حقند در باره ایشان دعا کنید - حکومت ارض بآن نفوس عنایت شد و قلوبرا از برای خود مقرر داشت نزاع وجدال را نهی فرمود نهیاً عظیمی فی کتاب - هذا امر الله فی هذا الظهور الاظم و عصمه من حکم المنکو و زینه بطراز الاثبات انه هوا علم حکیم - مظاهر حکم و مطالع امر که بطراز عدل و انصاف مزینند بر کل اعانت آن نفوس لازم *

و همچنین در رساله صریحه که مخاطباً ببعضی از علماء میفرماید - یکفقره از آن رساله مبارکه اینست - ”حال باید حضرت سلطان حفظه الله تعالی بعنایت و شفقت با این حزب رفتار فرماید و اینمظلوم امام کعبه الهی عهد مینماید از اینحزب جز صداقت و امانت امری ظاهر نشود که مغایر رای جهان آرای حضرت سلطانی باشد - هر مائتی باید مقام سلطان نش را ملا حظه نماید و در آن خاضع باشد و با مرش عامل و بحکمش متمسک - سلاطین مظاهر قدرت و رفعت و عظمت الهی بوده و هستند - این مظلوم با احدی مداخله ندموده کل در این فقره شاهد و گواهد و لکن ملا حظه شدون سلاطین من عذالله بوده و از کلمات انبیاء و اولیا واضح و معلوم - خدمت حضرت روح

بیده السلام عرض نمودند یا روح الله - آیا بجزوان تعطی الجزیه لقیصرام لا - قال ی - مالم یصر لقیصر - و مالم لله - منع نفرمودند - و این دو کلمه یکیست نزد نبصرین - چه که مالم یصر اگر من عذالله نبوده نهی میفرمودند - و همچنین بر آیه مبارکه - اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر منکم - مقصود از این ولی الامر در مقام اول و رتبه اولی - ائمه صلوات الله علیهم بوده و هستند - ایشانند مظاهر قدرت و مصادر امور و مخازن علم و مطالع حکم الهی و در رتبه فی و مقام ثانی ملوک و سلاطین بوده اند یعنی ملوکی که بنور عدلشان فاق عالم مذکور و روشن است امید آنکه از حضرت سلطان نور عدلی اشراق یابد که جمیع احزاب و امم را احاطه کند کل باید از حق از برایش بطابند آنچه را که بوم سزاوار است * الهی و سیدی و سندی و مقصودی و محبوبی - سئک بالاسرار الهی کانت مکتونه فی علمک - و بالایات الهی منبأ توضع عرف لایتنک - و بامواج مجر عطاء تک - و سماء فضلک و کرمک - و بالدماء الهی فکت فی سببک و بالاکباد الهی ذابت فی حبک - ان تؤید حضرة السلطان لدرتک و سلاطینک لیظهر منہ ما یکون باقیاً فی کتابک و صحفک و الواحک * فی رب خدیده بید اقتدارک و نوره بنور معرفتک و زینه بطراز اخلاک - لک انت المقدر علی ما تشاء فی و قبضتک زمام الاشیاء لا اله الا انت الغفور الکریم * حضرت یونس قدیس در رساله باهل و صیبه نموده - (لتخضع کل نفس لسلطان العالمیه فانه لا سلطان الا من الله و السلاطین الکا ئفة اذما یرتبا الله - فمن انتم السلطان - فانه یعاند ترتیب الله الی ان قال - لانه خادم الله المنتقم الی ینفذ الغضیب علی من یفعل الشر) میفرماید ظهور سلاطین و شوکت و اقتدارشان من عذالله بوده - در احادیث قبل هم ذکر شده - آنچه که علماء بوده و شنیده اند - نسئل الله تبارک و تعالی ان یؤیدک یا شیخ علی التمسک ما نزل من سماء عطاء الله رب العالمین *

پس ای احبابی الهی بجان و دل بگو شنید - و بنیت خالصه و اراده با کفه در خیرخواهی حکومت و اطاعت دولت ید بیضا بنماید - این امر اهم انما فی رض دین مبین و نصوص قاطعه کتاب علیین است * این معلومست که حکومت بالطبع راحت و آسایش رعیت خواهد - و نعمت و سعادت اهالی بزرگ - و در حفظ حقوق عادل و تبعه و زیر دستان راغب و مائل - و در دفع شرور تعدیان ساعی و مائل است - زیرا عزت و ثروت رعیت شوکت و عظمت و سلطنت با هره و دولت قاهره است - و نجاج و فلاح اهالی مذکور نظر علی حضرت شهریاران است - و این قضیه امر فطری است - و اگر چنانچه فتوری از راحت اهالی و فسوری در نعمت و سعادت اهالی و ادانی حاصل گردد - از عدم کفایت پیشکاران - و شدت سورت و جهالت بدخواها نیست که

معالجه امراض حادثه - و در تربیت عباد جازم - با اندازه و مقدار اطفال عالم را روزی دهند - و قسمت بخشند * کلمه در مرتبه اولیه کوثر حیاتست برای مردگان عالم - و بد اقتدار است از برای نجات امم - بیک کلمه علیا انسان را از ظلمت اوهام بنور ایقان کشاند - و از بحر عمیق بقصر مشید رساند * أسئله تعالی ان یحفظ اولیائک بجزود القوة والقدرة - و ینصرهم بسیوف الحکمة والبیان - انه هوالمقتدر العزیز المنان * سبحانک یا من فی قبضتک زمام الکائنات و از مة الممکنات - اسئلک یا یاتک الکبری واللذالی المکنونة فی خزائن قلمک الایمی - بان تجعل من اراک طائرأ فی هواء قریک و ناظرأ الی افکک و ناظرأ بالحکمة والبیان بین خلقک - ثم اظهره یا الی البصیر الی کانت مستورة فی ایتک و مکنونة فی کلماتک لیا خذہ سکر حریق العرفان و یذبطه بما تنجذب به افئدة اهل الادیان - انک انت العزیز الوهاب * (انتهی)

آثار پیرا عه محیطة حضرت مرکز پیمان پاک یزدان

ارواحنا لمرسة الطهر فدا

هو الله

در این ایام و اوقات چون بعضی وقایع مخالف کل شرایع که مخرب بنیاد انسانی و هادم بنیان رحمانیست از بعضی نادانان و بیخردان و شورشیان و فتنه جویان سرزده - دین مبین الهی را بهانه نموده و لوله آشوبی برانگیخته اهل ایران را در پیش امم دنیا از بیگانه و آشنا رسوا نمودند - سبحان الله دعوی شبانی نمایند و صفت گرگان دارند - و قرآن خوانند و روش درندگان خواهند - صورت انسان دارند و سیرت حیوان پسندند - و ان اقیل لهم لا تفسد و افی الارض قالوا انما نحن مصلحون - الا انهم هم المفسدون ولكن لا یشعرون * لهذا لازم شد که مجملی در اس اساس آئین یزدان بیانی رود - و بجهت هوشیاری و بیداری یاران ذکری شود *

این مشهود و واضحست که در طبیعت و فطرت جمیع موجودات قوت و استعداد ظهور و نوع کمالات موجود - یکی کمالات فطریه که من دون واسطه صرف ایجاد الهیست - و دیگری کمالات اکتسابیه است که در ظل تربیت مربی حقیقیست - در اعیان خارجه ملاحظه نمایند که در اشجار و ازهار و اثمار یک طراوت و لطافت فطریه که صرف موهبت الهیه است موجود - و دیگری نضارت و حلاوت زاید الوصفست که بتربیت باغبان عنایت در ان مشهود - چه که اگر بحال خود گذاشته شود جنگل و آجام گردد - گل و شکوفه نکشاید و ثمری

نبخشاید و شایسته سوختن و افروختن گردد - و لکن چون در ظل تربیت و عنایت مربی در اید بستان و گلستان شود چمن و گلشن گردد از هار و اثمار برون آرد و بگل و ریاحین روی زمین بیار آید - بهمچنین جمعیت بشریه و هیئت جامعه انسانی نیز اگر بحال خویش ترک شود چون حشرات محسوس شود و در زمره بهائم و سباع معدود گردد - در ندگی و تیز چنگی و خونخوارگی بیاموزد و در آتش حرمان و طغیان بسوزد *

نوح انسان در بستان آفاق کودکان سینهخوازند - و از علل مرزومه سقیم و ناتوان - هیوا کل مقدسه انبیاء و اولیا ادیب انجمن رحمانند و طیب شفاخانه حضرت یزدان بشیر عذایتند و آفتاب فلک اثیر هدایت - تا شعاع نورانی کمال معنوی و صوری که در حقیقت زجاجی انسانی افسرده و مخمود است بنار موقده الهی بر افروزد - و امراض مرزومه بعنایت فیض رحمانی و روح مسیحائی زائل گردد * پس باین دلیل جلیل بوضوح پیوست که انجمن انسانی را تربیت و عنایت مربی حقیقی لازم - و نفوس بشری را ضابط و رابط و مانع و رادع و مشوق و سائق و جاذب واجب - چه که باغ آفرینش جز بتربیت باغبان عنایت و فیوضات حضرت احدیت - و سیاست عادلانه حکومت آرایش و لطافت و فیض و برکت نیابد *

و این رادع و مانع و این ضابط و رابط و این قائد و سائق بد و قسم منقسمه * حافظ و رادع اول - قوه سیاسیه است که متعلق بعالم جسمانی - و مروت سعادت خارجه عالم انسانیست - و سبب محافظه جان و مال و ناموس بشری - و علت عزت و علم و منقبت هیئت جامعه این نوع جلیل است - و مرکز رتق و فتق این قواء سیاسیه - و محور دائره این موهبت ربانیه - خسروان عادل و امضای کامل و وزرای عاقل و سران لشکر باسل هستند *

و مربی و ضابط ثانی عالم انسانی - قوه قدسیه روحانیه - و کتب منزلت سماویه - و انبیای الهی - و نفوس رحمانی - و علمای ربانی - چه که این مهابط وحی و مطالع الهام مربی قلوب و ارواحند - و معدل اخلاق - و محسن اطوار - و مشوق ابرار * یعنی این نفوس مقدسه چون قوای روحانیه نفوس انسانیه را از شامت اخلاق رذیله و ظلمت صفات خبیثه و کثافت عام کونیته نجات داده حقایق بشریه را بانوار منقبت عالم انسانی و شئون رحمانی و خصائل و فضائل ملکوتی منور نماید تا حقیقت نورانیه فتبارک الله احسن الخالقین - و منقبت لقد خلقنا الانسان فی احسن تقویم در هویت مقدسه انسان تحقیق یابد اینست بفیوضات جلیله این مطالع آیات الهیه حقایق صافیه لطیفه انسانیه مرکز سدوحات مقدسه رحمانیت گردد و بنیان این وظائف مقدسه بر امور روحانی رحمانی حقائق وجدانی است تعلقی بشئون

و ستاره ها گواہ راستی بندگان را ستی گواهی دهید * ای بندگان دیدن بدیده بوده و شنیدن بگوش - هر که در این روز فیروز آواز سروش را نشنید دارای گوش نبوده و نیست - گوش نه گوش نیست که بدیده در آن نگرانی - چشم نهان باز کن تا آتش یزدان بینی - و گوش هوش فرا دار تا گفتار خوش جانان بشنوی * ای بندگان اگر درد دوست دارید در مان پدیدار - اگر دارای دیده ببنفذه اید گل روی یار در بازار نمودار - آتش دانائی بر افروزید - و از نادانان بگریزید - اینست گفتار پروردگار جهان * ای بنده - تن بی روان مرده است - و دل بی یاد یزدان پژمرده - پس بیاد دوست بیامیزید و از دشمن بپرهیزید - دشمن چیزهای شماست که بخواهش خود یافته اید و نگاه داشته اید و جان را بآن آلوده اید - جان برای یاد جانان است آنرا پاکیزه دارید - زبان برای گواهی یزدانست اورا بیاد گمراهان میالائید * ای بندگان - براستی میگویم - راستگو کسیست که راه راست را دیده - و آن راه یکیست - و خداوند آنرا پسندیده و آماده نموده - و این راه در میان راهها مانند آفتاب جهانتابست در میان ستارگان - هر که باین راه نرسید آگاه نه و بیراه بوده - اینست سخن یکتا خداوند بیداند * ای بندگان - روزگار بنگاه دیوان است - خود را از نزدیکی نگاه دارید - دیوان گمراهانند که در خوابگاه فراموشی با کردار تباه آرمیده اند - خواب آنها خوشتر از بیداریست - و مردن آنها دلگشتر از زندگی * ای بندگان - نه هر تن دارای روان است - و نه هر کس بدین دارای جان - امروز دارای روان تنی است که بجان آهنگ کوی جانان نموده - انجام هر آغاز امروز است خود را کور مکنید - دوست یکتا نزد یکست خود را دور مزمائید * ای بندگان - تن های شما مانند نهالهای باغستان و از بی آبی نزدیک بخشکیست - پس بآب آسمانی که از ابر بخشش یزدانی روانست تازه نمائید - گفتار را کردار باید - هر که گفتار یار را پذیرفت مرد کردار اوست - و گرنه مردار بهتر از اوست * ای بندگان - سخن دوست شیرینست کوی کسیکه بیاید - و کجاست گواهی که بشنود - نیکوست کسیکه امروز با دوست پیوندد - و از هر چه جز اوست در رهش بگذرد و چشم پوشد - تا جهان تازه بیدد و بمینوی پاینده راه یابد - پروردگار جهان میفرماید - ای بندگان - از خواهشهای خود بگذرید - و آنچه من خواسته ام آنرا بخواهید - راه بی راهانما نروید - و گفتار هر راه نما را بپذیرید - بسیاری از راه گمراهانند و راه راست را نیافته - راهانما کسیست که از بند روزگار آزاد است و هیچ چیز او را از گفتار راست باز ندارد * ای بندگان راستی پیشه کنید - و از بیچارگان روبرو نگردانید - و نزد بزرگان مرا یاد نمائید و مترسید * ای بندگان از کردار بد پاک باشید و بگفتار پروردگار رفتار کنید - اینست سخن خداوند یکتا * (انتهی)

ایضاً - آثار مبارکه قلم اعلی - جل ذکرة و ثناؤه

رفگرن - هندوستان - جناب سید مصطفی - علیه بهاء الله

هو الله تعالی شأنه العظمة والاقدار

امروز افق عالم بانوار ظهور نیر اعظم منور - انبیاء و مرسلین از قبل و بعد من علی الارض را بظهور مکام طور بشارت داده اند - نقطه اولی روح ماسواة فداة میفرماید - و قد کتبت جوهره فی ذکرة وهو انه لا یستشار باشارتی ولا بما نزل فی البیان - اوست مبشر حقیقی ظاهر شد تا مردم را اخبار نماید - خود را مستعد کند و راهبها را پاک نماید - چنانچه یکی این ذکر را که در کتب بیوحنای معمدانی مذکور است مردم را بشارت میداد بظهور مسیح - آنحضرت در سجن بود و عیسی ابن مریم اظهار امر فرمود * طوبی از برای نفسیکه شبها و اشارات اهل عالم او را از مشاهده افق اعلی منع نمود و محروم نساخت * امروز سبیل واضح و دلیل نازل - باید اولیای حق بر خدمت امر قیام نمایند - و بحکمت و بیان اهل امکانرا بشریعه رحمن یکشانند - عالم فانی و آنچه در او موجود عنقریب بفنا راجع شود - جهد نمائید از شما عملی ظاهر شود که در انجمن عالم بدوام اسماء و صفات آلهی باقی و پاینده ماند * یا ایها المناظرالی الوجود - خادم امر امروز کسیست که اگر بر مدارن ذهب و فضه مرور نماید چشم نکشاید - و قلبش پاک و مقدس باشد از آنچه مشاهده میشود - یعنی از زخارف و آلاء دنیا * قسم بآفتاب حقیقت نفسش مؤثر و کلمه اش جاذب - از حق میطلبیم ترا تا اید فرماید بر آنچه سزاوار یوم اوست * لزال مذکور بوده و هستی - قم باذنی ثم انصر ربک بجنود الحکمة والبیان - انه هو العزیز الممنان * السلام والبهاء علی الذین صابروا النعمة الباقیه - بالالاء الغانیة - و علی کل ثابت مستقیم و کل عارف بصیر * (انتهی)

ایضاً قوله عز کبریائه

لله الحمد ثم فیکش رسیده و تا ایدش اظهر از نور - در هر حین نیر عنایتش در ظهور - فضلش را قلم احصا ننماید - وجودش را مدد از عهد ذکر بر نیاید - هر بصیری بر عظمتش مقرب - و هر سمیعی بسلطاننش معترف * له الحمد والعطاء وله الذکر والثناء - لسان اولیائش را در یکمقام ناصر امرش فرمود و ازان جاری نمود آنچه را که سبب اهتزاز عظم رهیم گشت - حکم لسان اعظم از حکم سیف است - و بیان اقدار از جنود و صفوف امکان - امروز اولیای حق جل جلاله در

عنوان مراسلات ذبیح الله زرقانی *
پوست بکس نمبر ۲۹۹ رنگون *

لیس الفخیر لیسر الوطن العربیہ العالمیہ

از انون تک بار
من بخدمت بی یک بار
طبع و توزیع می شود
خارجی پست برقیست الیه
افزوده می شود

ای اهل عالم همه باریک دارید و برگ یک شانش

مقصود رساله الاشراف وحدت و اخوت و یگانگی عالم انسانی است و تقنین اصول او با کمالی تنظیم
و اساس کلی واحد است و وظیفه اش نشر مطالبی است که راجع باین مقام اعلی و مرتبه علیاست و مقالات مختصر
مفید و انجمنی از بکس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد عنوان مراسلات پست بکس ۲۹۹

جلد چهارم   ماه سپتامبر سنه ۱۲۲۶ م   شماره یکم

۷۸۶

فرمان پاک یزدان

سر هر داستان نام یزدان است

آغاز گفتار ستایش پروردگار است - ای بندگان چشمه های بخشش
یزدانی در جوش است از آن بفرشید تا بیماری دوست یکتا از خاک تیره پاک
شوید و بکوی دوست یگانه در آید - از جهان بگذرید و آهنگ شهر جانان
نمائید * ای بندگان آتش پرده سوز برافروخته دست من است او را بآب
نادانی میفرسید - آسمانها نشان بزرگی من است بدید با کیزه در او بنگرید

THE DAWN.

Vol. IV. October & November, 1926. No. 2 & 3.

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Baháí Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u-llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Baháí Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

O Moving form of dust !

I desire communion with thee but thou wouldst have no trust in Me. The sword of thy rebelliousness hath felled the tree of thy hope. At all times I am near unto thee but thou art ever far from me. Imperishable Glory I have chosen for thee, yet boundless degradation thou hast chosen for thyself. While there is yet time, return, and lose not thy chance.

O Son of desire !

The learned and the wise have for years striven and failed to attain the Presence of the All-Glorious : they spent their lives in their search for Him, yet did not behold the beauty of His Countenance. Whereas with no effort, thou didst attain thy aim, and with no search has obtained the object of thy quest, Yet, notwithstanding, thou didst remain so wrapt in the veil of self, that thine eyes beheld not the beauty of the Beloved, nor did thy hand touch the hem of His Robe. Wonder thereat, O Ye people of insight !

(Hiddenwords of Bahauallah-translated by SHOGHI EFFENDI.)

WHY I BELIEVE in the BAHAI MOVEMENT.

[The author of this excellent article who desires to remain anonymous is a

Persian student of Tihran of twentyone years of age. The above article was contributed to the American Bahai Magazine "The Star of the West" vol. 17 No. 5, page 153].—

By looking deep into the general condition of the world today and contemplating it in comparison with the past, one may conceive new ideas whereupon definite beliefs can be founded, Such a meditation on the present condition of the world has led one to a belief which I have drawn up in the form of a syllogism as I shall now endeavour to describe.

First proposition. That the civilized world, through the extraordinary effort of a number of scientific pioneers, has progressed at an amazingly rapid pace and that wonderful scientific and industrial discoveries have been made which have enabled man to predominate over nature. By discovering the secrets and potentialities of nature, mankind has established commercial, industrial, economical and political relationships among the nations of the world which are increasing day by day. These increasing scientific and industrial relations indicate that the nations of the world are drawing nearer to one another, that humanity is advancing towards unity and oneness, and that the solidarity of mankind and the eradication of wars and misunderstandings between the nations is not an unrealizable ideal. Thus, in consequence of scientific development and accomplishments, the hearts of men are drawing closer and closer to one another, so much so, in fact that one may look for the harmony of mankind and the eradication of differences and misunderstandings in the near future.

Second proposition. That mankind has never been free from evil propensities Avidity, greed, sensuality, indomitable passion, selfishness, desire for authority and similar other susceptibilities have always beset mankind. Such failings have some times culminated and some times declined in their vehemence, but they have never been utterly extinct. Evidently one of the causes of the culmination of these carnal feelings is moral depravity and lack of ethical culture; that is to say, whenever society has had firm moral and spiritual laws, such evils have, to some extent been repressed; but whenever society has lacked moral discipline the evils have broken out to an appalling degree of intensity.

Perhaps in the olden times the nations of the world were very malignant and inimical towards one another, but as they lacked the deadly weapons of today, they could not work much ruin. Swords, bows and arrows, and similar instruments of warfare could not occasion such copious bloodshed as the modern world has seen. There are the same differences and the same hostility among mankind today as there were yesterday, but as the instruments of bloodshed have been completed much more ruin is wrought now than ever in the past. What are the bows and

arrows of the past as compared to the suffocating gas of the present time? What are the slings of the olden times as compared to the battering rams of our days? Therefore we see that the means of bloodshed and cruelty have increased with the scientific and industrial advancements of the world. In a word, we see that the lack of morality in the civilization of the world have counteracted the nobility of scientific advancement.

By pondering over these two propositions, I have conceived the belief that a certain power must arise in the world to change moral depravity, prejudices, greed and hatred of the nations of the world into unity oneness, solidarity and whole-hearted cooperation; otherwise, the scientific and industrial advancement of the world, far from uniting mankind, will increase the misunderstandings and differences between the nations. The recent invention of electric rays which can burn to ashes a whole village in a short time shows that material civilization is becoming more and more intolerable. The tide of material progress, however, cannot be stemmed because man's insight into the latent realities of things increases day by day; besides all the various inventions of man are absolutely essential to the prosperity and comfort of mankind if not misused. I formed the opinion therefore, that spiritual means were needed to rectify the morality of mankind at large and to bind together the hearts of men so that humanity as one body and one soul might march towards the Promised Land.

This being my established belief. I set about investigating the means of accomplishment of such universal love and harmony, feeling sure that such means if not already existing, must needs be created. Fortunately, my association with the Bahai Community led me to the realisation of my ideal. I found, upon free investigation, that the Bahai teachings are the means of spiritual edification, and constitute the most effective factor of creating love and unity and eradicating social patriotic, national, religious and other strifes. The Bahai teachings encourage the world of humanity to achieve further material, as well as spiritual, advancement; and at the same time, with a supernatural force and power, are changing the hostility of the nations into love, peace and co-operation.

Among the numerous other teachings, Bahauallah enjoins the establishment of a universal House of Justice (or court of arbitration). and the creation or election of a universal language; two essential steps which are decidedly conducive to oneness and unity of mankind and the extermination of all differences. He teaches that the world is but one territory, that the people of the world are but one nation, and that men are the fruits of one tree, and the leaves of one branch. He tells us that a time shall come when love of the country shall be changed into love of the world; when, if a man is asked to what country he

belongs, he will not answer "to France", "to Germany", "to England", or "to Persia", but will say; "I belong to the world of humanity".

We see that already a large number of people of different nationalities, creeds and races, orientals and occidentals, coloured and white, Musalmans, Jews, Christians, athiests etc., who were formerly "at daggers drawn" with one another have been united under the Pavilion of Bahauallah's teachings, to such an extent in fact, that their harmony and unity has amazed the world.

The Bahai doctrines are gathering together the people of the world under the tent of unity, without having recourse to threats or false hopes. Bahauallah teaches that science must be the servant of the world of humanity, and that civilization must be the means of comfort and welfare of mankind.

Deeply investigating these and many other teachings, and finding them to be firm, sacred, and divine, I came to believe that Bahauallah who succeeded in promulgating them, inspite of extreme hardships, exile, and imprisonment, is the greatest teacher of humanity and that **in Bahauallah's teachings is the cherished ideal of all true seekers of universal peace and harmony.**

THE TRUE MEANING OF TRINITY.

(A lecture delivered by Prof: Jinabi Fazel at New Thought Auditorium Seattle, Wash, U. S. A.)

A story, attributed to the Israelitish people, is related in the Oriental book that one of their members had committed a sin, and God revealed unto Moses that in order that the sin of this man might be remitted they must sacrifice a heifer. Moses returned to his people with this Divine Revelation, saying, "In order that your sins may be remitted, you must kill a heifer and offer it as a sacrifice to God". These people began a consultation immediately to determine what colour this heifer should be. Turning to Moses they asked him "Will you go to God and ask him what should be the colour of the heifer we offer as a sacrifice unto Him?" Moses went into the sacred place of the Most High and brought back the word that the heifer must be yellow. That determined, they began a discussion as to whether this heifer should be young or old, and again prevailed upon Moses to supplicate for guidance from God. This time he brought them the instructions that she should be middling, neither very old nor yet very young. Still they did not stop with this discussion, but wanted to decide further as to the advisability of sacrificing an animal that had been used for ploughing or should it be one that

had never been under the yoke. Again Moses was prevailed upon to bring instructions from Jehovah. The answer came. She must not have ploughed very many years, just the first or second year. In brief they went into such infinite details regarding this heifer, and the revelations came back one after another in answer to their pleadings that due to such folly they had to start an extended search throughout Palestine in order to find this impossible heifer, and you can be sure it was not until they had searched the whole length and breadth of the land that they found her. and when they did, the owner of the heifer, realising that she was the only one to be had, raised the price enormously. Of course, that is human nature. These people were, however, forced to pay all that he demanded, so that when the heifer was sacrificed they had to fill her skin with gold, and to do this they were compelled to collect all the gold among themselves to pay for her. Now if they had gone first without asking all these insignificant questions and taken the first heifer they found and sacrificed her, they would not have known such difficulty and obstacles.

Most of our theological or religious questions are similar unto this story into the details of which we have gone so far, that we have entirely lost our subject matter. The beginning of such religious beliefs is very simple and very easily understood, so simple in fact that even a child can explain it. The difficulty is in the fact that these so called religious teachers come along with their philosophies with their hair-splitting speculations, and discussed these matters, going to such infinite details that the load is made so heavy that even an elephant cannot carry it, how much more the poor brain of man.

Now, regarding the question of Trinity in the days of Christ, in the days of his Apostles in the four Gospels, the books of Acts, the writings of Paul and others, you find scarcely any detailed teaching pertaining to this question. It was so simple, so realisable, so understandable that they did not even have to think about or write about it. Do you not think that if it was the fundamental doctrine of Christianity, Christ would have been the first to give it detailed expression taking care to instruct his folowers, or would not the apostles have dwelt upon it in their writings? Surely they would have done so. But, it was the people of Christendom, one or two hundred years later, that brought in these discussions and began to widen the scope of speculation by theorizing and making creeds and articles of faith to such an extent that little by little they were looked upon as almost insoliable mysteries of Christiandy. Many thousands discussed the question of trinity, Many of them were looked upon as here, they were exiled from their homes they were burnt at the stake, At last a few of them succeeded in forming their school the various sects and denomiations. In the heat of discussion they argued amongst

themselves in this manner. Is God endowed with divine nature only? Was Christ endowed with the divine nature or the human nature, or did he share both of them equally or was he in possession of one more and another less; was he identified with the Holy Spirit? Was God greater than Christ or Christ greater than God? In this wrangling manner they went into such details that they lost themselves into the immensity of these insignificant ideas. Other discussions were based upon, Was Christ endowed with one will or two wills? Was the Son greater than the Holy Spirit or the Holy Spirit the cause of the life of the Son. In brief all these theories and notions did not help the unification of the Christians one whit, nay, rather they formed and continued to enlarge the gulf between them by bringing into their midst numerous sects and factions, leading to bloodshed and carnage. This was however a very simple problem. There was no need whatsoever of these difficulties, and if it was explained in the simple way that the early Christians understood it, it would not have led to all these strifes. Other religions who deny the question of Trinity as presented by the Christians likewise have the Trinity in their own religions. The only difference is that their explanation is not given in the same manner as that of the Christians. In instance, the Jews who believe so much in the miracles that Moses performed and think that he was the only prophet who spoke to God face to face, have the the highest belief in him and his teachings; they did not look upon him as God, but they attributed to him the same power of miracles that the Christians attributed to Christ. Suppose that the Mosaic people had called Moses God: what should he have accomplished more than he did for the Israelitish people. However, the name of God is given even to Moses. In one of the Old Testament books you read that Jehovah reveals the law to Moses and says "I have made thee God and Aaron will be thy prophet". Concerning the title of the Son of God, Solomon in the Old Testament is called the Son of God: David is called the Son of God. Also concerning Cyrus the Great, who delivered the Jews from their captivity, and Zerobahel one of the Jewish Kings, they are called Messiahs, the Deliverers, the Anointed Ones, thus you realise that although these different religions have the same reality and attribute the same titles to their prophets, because the names are different, they have made these names the corner stones of division and confusion.

The question of Trinity, therefore, is in the natural world; it is a fundamental law of creation in the world of humanity and in the world of religion, for in every institution there must needs be three things: One the giver of grace, the other the recipient of grace, and the third the instrument through which the grace is given from the giver to the recipient. In the world of education we have

the teacher, the the pupil and the text book; the three things that help each other to bring about knowledge and information. In the world of art and painting we have the ideas, the pictures, which are in the mind of the painter; we have the painter himself and we have the canvas upon which the painter portrays the invisible picture that is in the world of imagination. In the world of electricity we have a powerhouse in which all electricity is generated, and on this side we have the lamp which receives the light, and then we have the wires that carry the light from one end to the other. The most graphic illustration is: If you think of Trinity as the Sun on one end away in the heavens and of the mirror on the other end in the earth, then picture the rays of the sun coming down and reflecting themselves in the mirror; again you have three things—the sun, the mirror and the rays. Similarly you have the furnace, then you have the fire which is the intermediary, and you have the cold iron that you throw into the furnace; the heat of the furnace entering into the iron making it a part of the fire.

Let us apply these many illustrations to the world of religion. On one end you have the Supreme Intelligence, God the Father, and on the other end you have the man, the Manifestation, the prophet, the Son, or whatever, you may wish to term it, and lastly, the grace or the rays of the Sun, the bounties, the Holy spirit coming down from the Father which are being given to this instrument the prophet, and he in turn distributes it among his fellow men. Now, when the mirror is turned towards the sun, not one of us in this meeting would ever think that the sun had left lofty station in the heavens to come down and locate itself in the mirror. No, the mirror is only reflecting the emanation of the sun. The emanation of the sun has become mirrored in this clear translucent surface. If the mirror exclaims, I am the sun, or says, the rays of the sun are in me it is right in both instances. Consequently, His Holiness, the Christ, was the clear mirror of the Christian dispensation, God was the Sun (*the father*) and the rays of the sun (*divine teachings*) came down shining through Christ (*the mirror*) and manifesting itself as the Holy Spirit to the world of humanity.

Therefore this Christian belief is found and expressed in all the religions of the world—the Father, the Son and the Holy Ghost—only in different terms. The Holy Ghost is represented by the dove that John the Baptist saw coming down upon Christ when he was baptized in the river Jordan. Of course this is merely a spiritual metaphor, an ideal simile, because the Holy Spirit did not belong to the bird kingdom; it was not like a dove. The dove being pure and white and flying so gracefully through the atmosphere, was most symbolical of the Holy Spirit the prophet wished to portray. It was the simplest way in

which he could convey this thought to the people. The same principle is found in the Old Testament under the names of Jehovah, the Burning Bush, the Fire which Moses saw. Was it indeed a literal fire than Moses saw in the burning bush? The physical fire is only a creature of God; it is subject to extinction; it is not God, neither is it the Holy Spirit, therefore the burning bush was no other than Moses himself; he was the tree of existence and the fire was the fire of the love of God the fire of the Holy Spirit which he witnessed inflamed in the very centre of his being. Hence, while Moses was travelling in the wilderness, the revelation came to him and it was interpreted in this symbolical language. This is because all the Eastern prophets write symbolically and spiritually. All the Eastern prophets without exception have expressed their teachings in a metaphorical language. It is said of Christ, that one day he was travelling through Palestine. He reached a little town and addressing his apostles said "There is a treasure hidden in this place. I want to go and find it and bring it to you." The Apostles being hungry, thought the Master must have reference to coins which he would find and buy for them some provisions, and with this thought came the visualization of starting the journey afresh. Christ departed. He entered the village beyond and passed through many narrow lanes and at last knocked at the door of a home. An elderly lady came out and looking at Christ with His majestic, serene and spiritual countenance welcomed him and took him into her humble abode. In those days there were many robbers; it seemed there was a wave of crime going through that country too. The governor had ordered that nobody should leave the house after sunset, and when this elderly lady realized that this man would have no place to sleep in the evening, she invited him to remain in her house. As he sat down and the woman began to talk with him, realising His fatherliness, His extreme kindness and sympathy, she opened her heart, saying, "I have something I would like to relate to you and perhaps you can help me to solve my problem". She continued. "I have a son who is the only means of my sustenance. He goes every morning into the forest to cut wood. In the evening he returns, selling his wood, and in this way we live, but during the last few weeks he has become so self-absorbed; he is grieved and sorrowful over something, and when he comes home he sits down and will not say anything during the whole evening. He has become so lean and emaciated that I am much worried for his health. I do not know what to do for him". Christ said, "you wait and when he comes in I will speak with him and will find out the Cause of his unhappiness" After a while he entered the home. He was in such a state of preoccupation that even he did not see Christ sitting in the room. Finally the mother entered and introduced her son to her guest. The boy looked into His face and was struck with the glory and

majesty of His presence, so Christ sent away the mother and began to speak with the son. He inquired about his health and his methods of life and finally asked him, "What is the matter with you? Why are you so unhappy?" The boy replied, "I have a terrible load on my heart, and I cannot tell you because you are not in a position to help me". Christ said, "No, you just rest assured that whatever unhappiness or misfortune you have, I have a power that can overcome it and heal your wounds and can bring you that beatitude and joy for which you are seeking". Like the frozen snow he was melted little by little by the rays of the sun of the love of Christ, and finally unlocked his heart and said, "I have fallen in love with the daughter of the king of this country and you know how difficult it is for a man in my position, a woodcutter to seek the hand of such a royal princess. I have not even a way to send her a message". To his surprise Christ said, "Do not worry, I am going to arrange it for you in a short time". The young man could not believe it, yet there was a strange sense of confidence that all was well. The next morning Christ left the house and went to the palace of the king, and through his marvellous power arranged every thing for the marriage of the young man and his beloved. He returned giving the boy this message. "The bride is ready for you. Every thing that your heart desires is prepared". The boy could hardly believe this but when he went to the palace, the king was very well pleased with him and was happy to give this daughter to this humble youth because he was industrious and was in love with her. At the last moment, when he was going to meet his bride, Christ came and took the boy's hand and said, "Well my boy I have accomplished all that you wish, now, fare-the-well. I am going to leave you". When the wedding was ready and the young groom was with his bride and was in that utmost ecstasy and bliss, suddenly an idea came to him: Is it not strange that this man who is so powerful, so omnipotent, should do these things better. He must have something higher, something greater, that he looks on all these things with the eye of contempt and as unimportant. For a few moments he pondered in silence while this thought took great hold upon him. He could not shake it off, and the more he tried to put it aside the more it seemed to grasp him through and through. This man must have something miraculous and I must go and find out about it. He turned to his bride: "Fare-the-well. I must go". He left the wedding chamber and ran out through the street hither and thither to find Christ, and when he found him, after hours of search, he said to the Master, "You were not just towards me". Christ said, "Why, did not I fulfil all your heart's desires and wishes?" The young man exclaimed, "No, you gave me something that was not as great as that which you have. If this was just the greatest thing in the world, you would have kept it for yourself.

Now, I have come after that thing which you have; that great treasure you have in your possession. I want to have that most of all". So Christ revealed unto him the glories of the heavenly kingdom, of the world of immortality, of the guidance of God, of the love of humanity, and he showed him the mysteries of the Kingdom in such a way that the boy said, "From now on I have dedicated my life to you". Christ took his hand and came out of town. He returned to his disciples, bringing this boy to them. Addressing them he said: "This is the treasure that I have been seeking and I have brought him for you". The apostles at first were a little disappointed because it was not a worldly treasure, but later on they realized that this was the greatest treasure of the world of humanity.

This and many other stories and parables of Christ are told to show you that they mean spiritual truths stories which abound in our Eastern literature and are the most beautiful gems, showing that the writings, the teachings and the works of these great spiritual beings were all based upon metaphors.

Back to our talk, the fire in the burning bush which was in the body of Moses and was the Holy Spirit, is the same fire about which Christ said. "I shall baptize you with the fire and with the Holy Spirit." Hence we have again this great question or belief of Trinity in the Old Testament.....Jehovah on one end of the Divine Trinity, Moses on the other, and the Fire of the Love of God, the Holy Spirit, burning in the heart. In the Zoroastrian religion we have again the same Trinity where it is mentioned that the essence is "Ahura Mazda, "Bahman" is the first intelligence or the Holy Spirit, and then "Zoroaster" Completes the number. These three stations, consequently, you will find them clearly and lucidly explained in all the religions, the details of which we do not need to go into this afternoon. When His Holiness Bahauallah appeared in Persia, creeds and articles of faith had caused similar differences of opinion and had established in the hearts of the inhabitants hatred one for the other, but he explained them as we have explained them to you today, so that they now have come to understand the real meaning of these spiritual teachings and have set aside all their differences and hatefulness and have become as the members of one family. When the Mohamadans came in contact with the Christians, not understanding the question of Trinity, they were always arguing with one another, but Bahauallah, explaining it in this intelligible manner, removed all obscurities from their minds and united them with the golden chain of the divine understanding. So the religions of the world have been struggling along this path of the question of Trinity for many centuries to no avail. They have made it the cause of great misery but in this day it has been made plain and through the teaching of Bahauallah

the adherents of different religions in the Orient are coming together; through this broad Universal intellectual and spiritual explanation, the way is being cleared for the Brotherhood of Man and Comity of Nations.

NOTES AND NEWS.

The National Spiritual Assembly of America on July 12, 1926, addressed a letter to His Majesty Reza Shah Pahlavi the new ruler of Persia, protesting against the recent severe repression of the Bahais at Jehrum and begging the Shah to put an end to the murder and pillage of their fellow believers in his kingdom. Seventy American Bahai centres are named in this letter as associated in the action of the National Bahai Assembly. Copies of the two volumes containing the verbatim record of Abdul Baha's addresses during his sojourn in America in 1912 have also been sent to the Shah along with this letter to prove that Abdul Baha received more honour in the West than any other Persian; and that his services to Persia deserve the utmost gratitude and respect.

According to the decision of the recent meeting of the National Assembly at which the text of the letter was approved the entire document will immediately be published in booklet form and widely distributed, in order to call public attention to the tragic condition of the Persian Bahais. A review of this letter appears in Bergen Evening Record of August 9th 1926. This booklet may be obtained from the Bahai Publishing Committees. The price is ten cents each.

The seventeenth annual gathering of the believers in the teachings of Bahauallah and his successor Abdul Baha, was held on Saturday afternoon and evening (26th June 1926) at "Evergreen Cabin" on Alicia Avenue and Evergreen Places, in West Englewood the property of Mr. Roy C. Wilhelm. Shortly after 3 in the afternoon, the meeting was opened by a word of welcome from Mr. G. A. Lampe of Teaneck.

One quotation was given from the Bible as an epitome of their belief, and it is from John 10 Chapter and 16 verse, which reads: "And other sheep I have which are not of this fold; them also must I bring and they shall hear my voice; and there shall be one fold and one shepherd."

A. Walkup of West Englewood, led in prayer and was followed by Miss Hamudeh Khanom, daughter of the late Persian minister to Turkey, who read and intoned a prayer in Arabic.

Mrs. Keith Ransom Kehler, Mrs. Orceola Rexford Gregory, Mr. Hooper

Harris, Dr. Susan I. Moody, Professor Allen McDaniel, and others addressed the gathering.

In the evening there were more speakers, chief among whom was Ali Kuli Khan, of the diplomatic service of Persia. His wife also who is an English lady spoke. Mr. Horace Holley the Secretary of the National Spiritual Assembly of America was the last speaker. Another meeting at the home of Mr. Wilhelm on July 9th was announced.

(Extracts from *Bergen Evening Record* of June 28, 1926.)

Mrs. Keith Ransom-Kehler who had recently been to Haifa, in her letter addressed to the Bahai Convention, America written at the suggestion and with the approval of our Guardian, Shoghi Effendi lays greatest stress to the most important duty of all Bahais to be submissive and subservient to the local Assemblies of the Cities in which they actually reside. She writes:—"A few weeks before, the discussion had turned to those who feel that they must carry out special mission assigned them by the master. "Let them realize," he (Shoghi Effendi) said, "That the Voice of the Master is speaking to them through their Assemblies and of our subservience to them. This form of Government is taken from the text of the Akdas. The Master goes to the final extreme by saying that even if the decisions of the local Assemblies are contrary to fact they must be supported. People may think that this savours of absolutism and autocracy but it is the only means by which the Cause can be safeguarded." He then went on to say that though the decision of the Assemblies must be obeyed they are neither sacrosanct nor infallible and must be always open to revision; the suggestions and the criticisms of the friends must be gladly welcomed by the Assemblies, and seriously considered. "It we are too precipitate dictatorial on the one hand," he said, "or too aloof and independent on the other, the Bahai structure crumbles, the unity for which we are striving becomes a mere name and there is nothing left to organize. The most essential thing in all matters is for the friends to work in harmony, for if they do not work together," he added with quick acumen "there is no need to teach—there is nothing to teach. What we need is not so much devotion to the Cause for this has been already abundantly proven and is being proved; but this love for God and for the Master and for the Cause, must be translated into love for one another. If this Cause cannot unite two individuals how can we expect it to unite the world?"

Let us Bahais in India and Burma bear in mind the above golden rule of conduct laid down by the Guardian in all that we say and do.

A question was recently raised in America whether a believer must consider himself a member of the Bahai group where he lives, or whether he may choose to work actively with another group near by. This question has been answered in a letter received by the National Spiritual Assembly from one of the secretaries of Shoghi Effendi and written under his direction. The rule is that each believer should be enrolled with the group serving in the city of his actual residence. If there is a Spiritual Assembly in that city, he comes under its Bahai direction, and not under that of any adjacent city.

In a letter from the Holy Land dated 12th September 1926 addressed to the President, National Spiritual Assembly of India and Burma the *Kaukab* was referred to in the following encouraging terms, "It is of great importance and will gradually show its far reaching influence in promoting the Cause in India".

A committee has recently, been appointed by the Spiritual Assembly of Port Said to give effect to the proposal of establishing the proposed Mashraql-Azkar in Port Said. We heartily wish our brothers success in their noble effort.

Her Majesty Queen Marie of Roumania:—

The most glorious record in the history of the Bahai Cause is the glowing tribute which Her Majesty Queen Marie of Roumanie paid to the sublimity of the cause of Bahauallah. We cannot describe this stirring event in a better language than that of the Guardian of the cause who most graciously communicated this glad tiding in his usual fascinating style in the following letter:—

In the course of the few months that have elapsed since my last communication to you regarding the appalling circumstances that have culminated in the martyrdom of our Persian bretheren in Jahrum, events of the highest importance to the future welfare of our beloved Cause have transpired, and with startling suddenness conferred abiding solace upon those who still have to face the pains and terrors of unmitigated and shameless tyranny.

You have, most of you I presume, read with thrilling joy in one of the recent issues of the *Star of the West* that illuminating account given by our beloved sister, Miss Martha Root, wherein she tells with her characteristic directness and modesty the story of her moving interview with Her Majesty Queen Marie of Rumania and of the cordial and ready response which her gentle yet persuasive

presentation of the principles of the Bahai Faith has evoked in the heart of that honoured Queen. One of the visible and potent effects which this historic interview proved capable of achieving was the remarkable appeal in the form of an open letter which Her Majesty freely and spontaneously caused to be published to the world at large testifying in a language of exquisite beauty to the power and sublimity of the Message of Baháullah.

It was indeed a never-to-be-forgotten occasion when, on the eve of the day commemorating the passing of Bahá'ulláh, a handful of us, His sorrowing servants, had gathered round His beloved Shrine supplicating relief and deliverance for the down-trodden in Persia, to receive in the midst of the silence of that distressing hour the glad-tiding of this notable triumph which the unbending energy and indomitable spirit of our beloved Martha has achieved for our Sacred Cause.

With bowed heads and grateful hearts we recognize in this glowing tribute which Royalty has thus paid to the cause of Baháullah an epoch-making pronouncement destined to herald those stirring events which, as Abdul Baha has prophesied, shall in the fulness of time signalise the triumph of God's holy Faith. For who can doubt but that the deeds of those valiant pioneers of the Faith, unexampled though they many have been in the abundance of their number and unexcelled in their sublime heroism, are but a faint glimmer of what, according to the Divine Promise, its steadfast followers are destined to perform? Those heroic exploits that have immortalized the names of its primitive adherents will continue to adorn and illuminate the pages of its blood-stained history; yet we cannot forget that the period of its full fruition with all its promise of world felicity and undreamt-of achievements is yet to be realized, its golden Age yet to unfold. Indeed, how chastening to our pride, how challenging to our enthusiasm, if we but pause for a moment amidst the world's many distractions and ponder in our hearts the vastness, the compelling urgency, the ineffable glory of what still remains unachieved.

But let us all remember, in this connexion, that prior to every conceivable measure destined to raise the efficiency of our administrative activities, more vital than any scheme which the most resourceful amongst us can devise, far above the most elaborate structure which the concerted efforts of organised Assemblies can hope to raise, is the realization down in the innermost heart of every true believer of the regenerating power, the supreme necessity, the unfailing efficacy of the message he hears. I assure you, dear friends, that nothing short of such an immovable conviction could have in days past enabled our beloved Cause to weather the blackest storms in its history. Naught else can to-day vitalize the manifold activities in which unnumbered disciples of the Faith are engaged; naught else can provide that driving force and sustaining power that are both so essential to the success of vast and enduring achievements. It is this spirit that above all else we should sedulously guard, and strive with all our might

to fortify and exemplify in all our undertakings.

Moved by an irresistible impulse, I have addressed to Her Majesty in the name of the Baháís of both the East and the West a written expression of our joyous admiration and gratitude for the queenly tribute which Her Majesty has paid to the beauty and nobility of the Bahai Teachings. I have, moreover, assured Her Majesty of the far-reaching effect which her superb testimony will inevitably produce, and of the welcome consolation it has already brought to the silent sufferers in that distracted country. To my message of appreciation and gratitude there has come lately a written response, penned by Her Majesty, profoundly touching, singularly outspoken, and highly significant in the testimony it bears. From this queenly tribute to a Divine Ideal I quote these penetrating words:

"Indeed a great light came to me with the Message of Baháullah and 'Abdul Baha. It came as all great Messages come at an hour of dire grief and inner conflict and distress, so the seed sank deeply..... We pass on the Message from mouth to mouth and all those we give it to see a light suddenly lighting before them and much that was obscure perplexing becomes simple, luminous and full of hope as never before. That my open letter was balm to those suffering for the Cause is indeed a great happiness to me, and I take it as a sign that God accepted my humble tribute..... With bowed head I recognize that I too am but an instrument in greater Hands and rejoice in the knowledge....."

Dear friends, with feelings of profound emotion we recall the glowing promises that have so often fallen from the lips of our departed Master, and with throbbing hearts rejoice in the gradual realization of His most cherished desire.

And as we call to mind the circumstances that have led to such a notable advance, we are filled with admiration for that unique and great hearted apostle of Baháullah, our dearly-beloved Martha Root, who under trying circumstances and almost single-handed in her efforts, has so wonderfully paved the way for the universal recognition of the Cause of God. In her case we have verily witnessed in an unmistakable manner what the power of dauntless faith, when coupled with sublimity of character, can achieve, what forces it can release, to what heights it can rise.

Let such remarkable revelations of the reality and continuity of the Divine Purpose, made manifest from time to time to us feeble children serve to fortify our faith in Him, to worm the chill which fleeting misfortunes may leave behind, and fill us with that celestial potency which alone can enable us to withstand the storm and stress that lives dedicated to His service must needs encounter.

Your true brother,

Haifa Palestine; }
October 17th, 1926.

လူသတ္တဝါတို့မှာ အနန္တဂုဏ်တန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား။ မိမိချက်မြုပ်ရာအရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်အလျှင်းမဖြစ်နိုင်တလောကလုံးကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်းစာကို မြန်မာနိုင်ငံနေ့ဘဟာအီး- သာသနာတော်၊ မာဘာဖွေလေရှဟာနီ အသင်းကပုံနှိပ်ထုတ်ဝေကြသည်။

အယ်ဒီတာ။

ဆိုက်ယာန်၊ မွတ်စဟဖွား ရူဖီ။
ရန်ကုန်မြို့။
စာတိုက်သေတ္တာ
နံပါတ် ၂၂၆။
P.Box No. 299
RANGOON

အိုလောကီ သူလောကီသားလူအပေါင်းတို့။ သင်ထိုသည်။ သစ်ပင်တပင်တည်းမှသီးပွင့်သော သစ်သီးများနှင့်။ အကိုင်းတကိုင်းတည်းမှ ပေါက်ချောက်လေသော အရွက်များပင် ဖြစ်ကြကုန်သည်ဟု။ ဘဟာအဝ္ဗာဟ် အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

အခန်း ၅။
မြေဗြည်နှင့်
အိန္ဒိယပြည်များ
၁၂ လ ၅။
အီရာနံ။ ၁၂-လ
၂ ထူမန်။
အမေရိက။
၁၂ လ။ ၂ ဒေါ်လ
အလန်ပြည်။
၁၂လ။ ၇ ၂ လက်
အေဂျစ်နှင့် ပါ သက်
စတိုင်ပြည်များ
ကိုရွတ်ရှု။ ၅၀။
တောင်ဗျင် ၅၀။
စာတိုက်အခြမ်း။
SECRETARY
B. S. A.
Post. Box No 299
RANGOON,

စတုတ္ထတွဲ။ ၁၉၂၆-ခု-အောက်တိုဘာနှင့်နိုဝင်ဘာလ နံပါတ်-၂ နှင့် ၃။

ရောင်ခြည်တော်မဂ္ဂဇင်း၌လိုရင်းတည်းဟူသော။ ငတ်တရားအကြောင်းမှာတကမ္ဘာလုံး၌ရှိနေကြသောမနုဿလူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ညီအစ်ကိုရင်းဟူ၍ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့် တလုံးတဝတည်းနှင့်တစိတ်တသဘောတည်း ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ခြင်း။ မျက်မှောက်တွင်အသင့်ရှိကြသည့်အလုံးစုံသော သာသနာတော်မြတ်တို့၏။ မူလအခြေအမြစ်ရင်း။ တရုတ်တည်းနှင့်တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်အပ်သောဝတ်တရားများနှင့်သက်ဆိုင်သောအကြောင်းများကိုရေးသား၍ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရ၏။ ၎င်းဝတ်တရားများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူထံကဖြစ်စေ၊ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ၊ ငတ်တရားခြင်းမရှိဘဲ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရလိမ့်မည်။ မေတ္တာတော် ငတ်တရားများသက်သက်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး အစိုးရမင်း ဖြည့်အုပ်စိုးခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာမြို့ရေးရွာမှုများတွင်မပါမဝင် အသီးသီးဘာသာများက ကိုယ်အချင်းချင်းပတ်စက်ထိခိုက်အောင်၊ ပြောဆိုလေ့ရှိသောအချက်များကို အလေးဂရုမပြုလျှင်လျှာရှုနေရပါသည်။

ရိပ္ပာဝေဇ္ဇာတေ။ အပ္ပန္နဿ-ဘဟာ။ ကျမ်းတော်၊ ဒုတိယအပိုင်း။

သတ္တဝါသတိမ-အခဏ်း။

အရှင်သုံးပါးပေါင်းသောတရားအကြောင်း။

အမေ။ ။ သုံးပါးသောအရှင်ပေါင်း၍။ တရားတစ်ခုဖြစ်သောအကြောင်းသည်။ မည်သို့ဖြစ်ပါသနည်း။

အဖြေ။ ။ ထာဝရဘုရား၏ (ဟင်္ဂါကာတ်) မှန်ကန်သော ပရမတ္ထဇာတိရင်းအထုပ္ပတ္တိသည်။ မနုဿလူသတ္တဝါမျိုး၏ထိမြင်နားလည်ခြင်းမှ လွတ်ကင်းသန့်ရှင်း၍။ ဥာဏ်ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များလည်းအလျှင်းမထင်မမြင်နိုင်စေ။ ထိုပြင် အလုံးစုံသောစိတ်ကူးခြင်းများမှသန့်ရှင်းမြင့်မြတ်စွာ ဖြစ်ပေါ်စွာ တရားသင်၏(ဟင်္ဂါကာတ်) မှန်ကန်သောပရမတ္ထဇာတိရင်း အထုပ္ပတ္တိသည်။ တခုတည်းတည်းဖြစ်၍။ ခွဲစိတ်ခြင်းမရှိ။ မခံနိုင်သတည်း။ အကြောင်းကား။ ခွဲစိတ်ခြင်းနှင့်တွေ့ကြုံခြင်းစသောအရာများသည်။ ဖန်ဆင်းခြင်းခံရလေသည်ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းနှင့်မကင်းလွတ်သောသတ္တဝါဟူသမျှ၏။ ဂုဏ်လက္ခဏာများဖြစ်၍။ ထိုအလိုအလျောက်တည်ရှိနေတော်မူသောအရှင်မြတ်အပေါ်၌ ကြုံကြိုက်လာရမည်ဟူသောအဖြစ်အပျက်များ။ အလျှင်းမဟုတ်ချေ။

ထာဝရဘုရားသခင်၏(ဟင်္ဂါကာတ်) မှန်ကန်သော ဇာတိရင်းအထုပ္ပတ္တိသည်။ တပါးတည်းဖြစ်ခြင်းဂုဏ်လက္ခဏာမှတိုင်အောင် သန့်ရှင်း မြင့်မြတ်စွာသည့်ဖြစ်၍။ အရေအတွက်နှင့်များပြားခြင်းစသော အကြောင်းများသည်။ ထိုကိုယ်တော်မြတ်၏ဇာတိရင်း၌ အဘယ်မှာရှိနိုင်မည်နည်း။ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏(ဟင်္ဂါကာတ်) မှန်ကန်သော ပရမတ္ထဇာတိရင်း အထုပ္ပတ္တိ၌ အောက်ကျလေသောအခြေအနေများသို့ ဆင်းသက်ခြင်းအကြောင်းသည်။ ကိုယ်တော်၏ ပါရမီပြည့်စုံခြင်းဂုဏ်လက္ခဏာနှင့်ဆန့်ကျင်သဖြင့်။ သက်သက်ချို့တဲ့ခြင်းဖြစ်၍။ ဗဟုတမဖြစ်နိုင်သောအချက်တည်း။ ကိုယ်တော်အရှင်မြတ်သည်။ သန့်ရှင်း မြင့်မြတ်ခြင်း၏အထွဋ်ဘဝက်၌အနန္တတည်နေတော်မူနှင့်လေသည်အတိုင်း အစဉ်မပြတ်တည်နေတော်မူ၏။

ထာဝရဘုရားသခင်၏ထာပွင့်တော်မူခြင်းနှင့်။ ကိုယ်တော် ပွင့်တော်မူခြင်း၏နေရာဟူ၍ပြောဆိုသော အကြောင်းမှလျှင်တည်းဟူသော သဘော

ကား။ ကိုယ်တော်၏ (တရုလ္လိ) ရောင်ခြည်တော်ပွင့်လင်းခြင်းဟု အမှတ်ပြုရ၏။ (မနုဿလူမျိုး၏ကိုယ်တွင်း၌ဝင်စားသဖြင့်) ဖြစ်ရှိခြင်းသို့ ဆင်းသက် လာရကြောင်းကိုဆိုလိုသည်မဟုတ်။

ထာဝရဘုရားသခင်သည်။ ပကတိပြည့်စုံတော်မူသည်။ ဖြစ်ရှိခြင်းနှင့် ဖန်ဆင်းခြင်းခံရလေသောသတ္တဝါဟူသမျှတို့သည်။ မရုံမလင် ချို့တဲ့ခြင်းသက်သက်ရှိကြ၏။ ထာဝရဘုရားသခင်၌ ဖြစ်ရှိခြင်းတို့၏အခြေအနေများသို့ ဆင်းသက်ခြင်းမူကား။ အကြီးဆုံးသောချို့တဲ့ခြင်းမျှဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်။ ကိုယ်တော်၏ပွင့်တော်မူခြင်းနှင့်ပွင့်လင်းတောက်ပတော်မူခြင်းသည်။ ကြည်လင်သန့်ရှင်းသိမ်မွေ့ လျက်ရှိသောမှန်ကြေးမုံ၌နေမင်း၏ ရောင်ခြည်အလင်း ထွန်းတောက်သကဲ့သို့ပမာဖြစ်၏။ လောကီ၌ရှိသမျှသော အရာခပ်သိမ်းတို့သည်။ ထာဝရဘုရားသခင်၏ထင်ရှားစွာသောနိဗ္ဗိတိလက္ခဏာများဖြစ်၏။ ပမာဆိုသော်။ နေမင်း၏ရောင်ခြည်အလင်းသည်။ လောကီ၌ဖြစ်ရှိခြင်းခံရလေသည့် အရာဟူသမျှတို့အပေါ်၌ ထွန်းတောက်လာချေ၏။ ထိုရောင်ခြည်တော်အနက်က နည်းပါးသော အလင်းရောင်ခြည်ပင်။ တော-တောင်၊ သစ်ပင်များနှင့် အသီးအနှံများအပေါ်မှာ ထွန်းတောက်လေသောကြောင့် ထိုအရာများပေါ်ထင်လာ၍။ မွှေးမြူးကြီးပွားခြင်းခံရသဖြင့်။ မိမိတို့ဖြစ်ရှိလာရသောအကျိုးသက်ရောက်ခြင်းသည်။ ဖြစ်မြောက်လာချေသတည်း။ သို့ရာတွင်။ ပါရမီအားဖြင့် ပြည့်စုံသောလူရှင် (အင်စာနေလာချေသတည်း။ သို့ရာတွင်။ ပါရမီအားဖြင့် ပြည့်စုံသောလူရှင် (အင်စာနေလာချေသတည်းဟူသော) ဗုဒ္ဓတမန်တော်များသည်။ ကြည့်လင်သန့်ရှင်းသော ကာမေလံတည်းဟူသော) ဗုဒ္ဓတမန်တော်များသည်။ မိမိဇာတိရင်းအရှိန်ကြေးမုံသဘွယ်ဖြစ်ကြ၍။ စင်စစ်သောပရမတ္ထနေမင်းသည်။ မိမိဇာတိရင်းအရှိန်အဝါ။ ပြည့်စုံခြင်းဂုဏ်လက္ခဏာများခပ်သိမ်းတို့နှင့်တကွ။ ထိုမှန်ကြေးမုံ၌ ထွန်းအဝါ။ ပြည့်စုံခြင်းဂုဏ်လက္ခဏာများခပ်သိမ်းတို့နှင့်တကွ။ ထိုမှန်ကြေးမုံ၌ ထွန်းတောက်တင်ရှားလေးရ၏။ သို့ဖြစ်၍ သခင်ခရစ်တော်၏ စင်စစ်သော ပရမတ္ထဇာတိအနှစ်ရင်းသည်။ ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော မှန်ကြေးမုံဖြစ်၍။ လွန်စွာထွဋ်စွာအနှစ်ရင်းသည်။ ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော မှန်ကြေးမုံဖြစ်၍။ လွန်စွာထွဋ်မြတ်သိမ်မွေ့ လျက်နေသောကြောင့်။ ထာဝရဘုရားသခင်၏ဇာတိရင်းနှင့် ဆိုင်ရာစင်စစ်သောနေမင်း၏အလင်းရောင်ခြည်သည်။ ထိုမှန်ကြေးမုံ၌ ထွန်းတောက်လာချေသတည်း။ သို့ဖြစ်သောကြောင့်။ ၎င်းနေမင်း၏ အလင်းအရောင်အရှိန်အဝါသည်။ ထိုမှန်၌ပေါ်ထင်၍ထင်ရှားလာရ၏။ သို့ဖြစ်ပြားသော်လည်း။ ထိုနေမင်းသည်။ မိမိ၏ထွဋ်မြတ်သောသန့်ရှင်းခြင်းဘဝက်၌သန့်စင်မြင့်မြတ်ခြင်း၏ရိပ်သည်။ ကောင်းကင်မှမဆင်းသက်လာဘဲ။ ထိုမှန်ကြေးမုံ၌ ထွန်းတောက်လာချေသကောင်းကင်မှမဆင်းသက်လာဘဲ။ ထိုမှန်ကြေးမုံ၌ ထွန်းတောက်လာချေသတည်း။ သို့ဖြစ်သောကြောင့်။ ၎င်းနေမင်း၏အလင်းအရောင် အရှိန်အဝါသည်။ ထိုမှန်၌ပေါ်ထင်၍ထင်ရှားလာရ၏။ သို့ဖြစ်ပြားသော်လည်း။ ထိုနေမင်းသည်။ မိမိ၏ ထွဋ်မြတ်သောသန့်ရှင်းခြင်းဘဝက်၌ သန့်စင်မြင့်မြတ်ခြင်း၏ ရိပ်

ကောင်းကင်မှမဆင်းသက်လာဘဲ၊ ထိုမှန်ကြေးမုံနှိုလည်းကောင်း၊ ကိန်းဝပ်
လျက်နေထိုင်တော်မူသည်လည်းမဟုတ်။ စင်စစ်ဆိုသော်၊ မိမိမြင့်တင်စွာသော
အထွဋ်ဘဝကံအစဉ်တည်မြဲလျက်ရှိသဖြင့်။ မိမိဖောက်ရင်း ငှပ်တင်တယ်
ခြင်းဖြင့် ပြည့်စုံခြင်း ဂုဏ်လက္ခဏာများနှင့်တကွ ထိုမှန်ကြေးမုံနှို ပွင့်လင်း
ထင်ရှားလာချေ၏။

ယခုထိုနေမင်းကိုအကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည်၊ နှစ်ပါးသောမှန်ကြေးမုံတည်း
ဟူသောသခင်ခရစ်တော်နှင့်သန့်ရှင်းသောပိညာဉ်တော်နှိုတွေ့မြင်လေသည်ဟု
ဆိုခဲ့လော့၊ အဓိပ္ပာယ်ကား၊ သုံးပါးသော နေမင်းများကို တွေ့မြင်လေသည်ဆို
သော်၊ နေမင်းတပါးကိုကောင်းကင်သို့နှိုလည်းကောင်း၊ တခြားသော နေမင်းနှစ်
ပါးကိုမြေကြီးမြေပြင်အပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ တွေ့မြင်လေသည်ဟု ဆိုခဲ့လျှင်၊
အမှန်ဖြစ်၏။ ထိုပြင်၊ နေမင်းသည်တပါးတည်းသာရှိနေရှ်။ မိမိ၏ထူးခြားသော
တဆူတပါးတည်းဖြစ်ခြင်းအနေနှင့်အတူအဘက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ခြင်းကင်းလွတ်
လျက်ရှိနေတော်မူသည်ဟုဆိုလျှင်၊ ၎င်းစကားလည်းမှန်ပေ၏။

အချုပ်စကားမှာ၊ သခင်ခရစ်တော်၏ စင်စစ်သောပရမတ္ထဇာတိရင်းသည်။
ကြည်လင်သောမှန်ကြေးမုံတချပ်ဖြစ်၍၊ စင်စစ်သောပရမတ္ထနေမင်း တည်းဟူ
သော၊ တဆူတပါးတည်းဖြစ်တော်မူသော (တာဝရဘုရားသခင်၏) ပရမတ္ထ
ဇာတိရင်းသည်။ မိမိ၏အတိုင်းမဲ့ဖြစ်သော ပါရမီပြည့်စုံခြင်း လက္ခဏာဂုဏ်
တန်ခိုးများနှင့်တကွ၊ ထိုမှန်ကြေးမုံနှိုပွင့်လင်းတင်ရှားလာချေ၏။ သို့ဖြစ်သော်
လည်း၊ တာဝရဘုရားသခင်၏ဇာတိရင်းဖြစ်သောနေမင်းသည်။ ရေတွက်ခြင်း
ကင်းမဲ့၍ခွဲစိတ်ခြင်းမခံရစေ။ စင်စစ်ဆိုသော် ထိုနေမင်းသည်။ တဆူတပါး
တည်းဖြစ်တော်မူသည်။ သို့ရာတွင်၊ မှန်ကြေးမုံနှိုပွင့်လင်းထင်ရှားလာချေ၏။ သို့
ဖြစ်သောကြောင့်၊ သခင်ခရစ်တော်သည်။ “ခမည်းတော်သည်။ သားတော်နှိုရှိ
သည်” ဟုမိန့်တော်မူသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ထိုနေမင်း(တည်းဟူသော ထာဝရ
ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော် ပကတိဖြစ်၏။ (ဗုဒ္ဓသာသနာအင်္ဂါ အတိုင်း။
သဗ္ဗညု၊ သယံဇာတ၊ တစ္ဆေညာဏ်တော်ကိုဆိုလိုသည်။) သားတော်ဖြစ်ခြင်းတည်း
ဟူသောအခြေအနေမှာ၊ သခင်ခရစ်တော်၏ စိတ်နှလုံးပေတည်း။ (သဗ္ဗညု၊
သယံဇာတ၊ တစ္ဆေညာဏ်တော်တည်းဟူသော) သန့်ရှင်းသောပိညာဉ်တော်ကား။
သခင်ခရစ်တော်၏ပိညာဉ်တော်အခြေအနေတည်း။ သို့ဖြစ်၍ ယခုဟောကြား
လေသောအခြေသာဓကများအားဖြင့်၊ ထင်ရှားစွာအတည် ဖြစ်လာရသည်မှာ၊
တာဝရဘုရားသခင်၏စင်စစ်သောဇာတိရင်းသည်။ တဆူတပါးတည်း သက်

သက်ဖြစ်၍။ ထိုအရှင်မြတ်၌ အတူအဘက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ခြင်းအလျှင်းမရှိ၍
အပ္ပမေယျဖြစ်တော်မူ၏။

ယခုထွင်ဟောကြားလာခဲ့သောအချက်သည်၊ သုံးပါးသော အရှင်တို့ပေါင်း
၍ဘုရားဖြစ်သည်ဟုဆိုကြသော အကြောင်းမှ လိုရင်းတည်းဟူသော အချက်
တည်း။ ဤကဲ့သို့အနက်သဘောကိုမယူလျှင်မူကား၊ ထာဝရဘုရားသခင်၏ ဓမ္မ
သာယနာတော်အခြေအမြစ်သည်။ ညာဏ်ပညာသဘောဖြင့်၊ မရှင်း မလင်းမ
စဉ်းစားနိုင်သော အချက်နှင့်၊ လောကဝိပညာနှင့်၊ မညီမညွတ်သော အကြောင်း၊
အပေါ်နှိုချထားခြင် သက်သက်ဖြစ်သိမ့်မည်။ ယင်းသို့၊ ညာဏ်ပညာအားဖြင့်၊ မ
ရှင်းမလင်းမစဉ်းစားနိုင်သော အကြောင်းတချက်ကို အဘယ်သို့သော နည်းအား
ဖြင့်၊ သူတပါးအားပျံကြည်စွာလှစေခြင်းငှါ၊ အတင်းအကြပ် တိုက်တွန်းနိုင်
သတည်း။ မည်သည့်အကြောင်းတစုံတခုကိုမဆို၊ ညာဏ်ပညာအားဖြင့်၊ နား
လည်ဘွယ်ဖြစ်သောပုဏ္ဏားနိတချစ်စေ၊ မတင်ပြနိုင်လျှင်၊ ထိုအရာသည်။ စိတ်
ကူးရောက်သောပုဏ္ဏားခြင်းအထင်သက်သက်ဖြစ်၏။

ယခင်ဟောကြားလာခဲ့သောအကြောင်း များအားဖြင့် အရှင်သုံးပါး ဘုရား
ဖြစ်သည်ဟုစွဲလမ်းနေသောအရာသည်။ မည်သို့ဖြစ်ပါသနည်းဟုအချက်နှင့်။ ထို
အရာမှလိုရင်းတည်းဟူသောအကြောင်းပင်၊ ရှင်းလင်းစွာ နားလည်ဘွယ် ဖြစ်
လာချေ၏။ ထိုပြင်။ ထာဝရဘုရားသခင်၏တဆူတပါးတည်းဖြစ်ခြင်းအထွဋ်
သည်လည်းအတည်ဖြစ်လာချေသတည်း။ (ပြီး၏)

ရိပ္ပာဝေဇ္ဇာတေ။ အပ္ပဒွလ်-ဘဟာ၊ ကျမ်းတော်၊ ဒုတိယ အပိုင်း။
အဋ္ဌပိသတိပ၊ အခဏ်။
ခရစ်ဝင်၊ ရှင်ယောဟန်ကျမ်း၊ အခဏ်ကြီး၊ ၁၇၊ ငယ်-၅ ကို
တွင်ပြသောအကြောင်း။

အမေး။ “အိုအဘ၊ ဤကမ္ဘာမတည်မရှိမီ၊ အထံတော်၌၊ အကျွန်ုပ်ခံစား
လေသောဘုန်းအသေနှင့် ဘုရားလည်း။ အကျွန်ုပ်ကိုအထံတော်၌မျိုးမြောက်
တော်မူပါ။” ၎င်းနှုတ်ကပတ်တော်အနက်သဘောကို၊ အဘယ်သို့ ယူရပါသ
နည်း။

အဖြေ၊ အလျင်ကျခြင်းနှင့်ဦးခြင်း အကြောင်းသည်၊ နှစ်မျိုးရှိ၏။ တမျိုး
 သော အကြောင်းမှာ၊ ဇာတိစစ်ဖြစ်သောဦးခြင်းတည်း။ ယခုဦးခြင်းမျိုးကား၊
 မည်သည့်အကြောင်းတစ်ခုတစ်ခုမျှ၎င်းထက်အလျင်မကျဘဲ။ မိမိဇာတိရင်းအား
 ဖြင့်ဖြစ်တည်နေရ၏။ ပမာဆိုသော်၊ နေသူရိယာ၏ အထင်းရောင်ခြည်သည်၊
 ၎င်းနေမင်း၏ဇာတိရင်း၌တည်နေရှိ၍၊ အခြားသောနက္ခတ်တာရာများ၏ အလင်း
 အရောင်ကိုအားကိုး၌တွယ်သဖြင့်၊ ပွင့်လင်းသည်မဟုတ်။ ဤအလင်းကိုစင်စစ်
 သောဇာတိရင်းအထင်းဟူ၍ခေါ်ရ၏။ သို့ရာတွင်၊ စန္ဒာလမင်းသည်၊ မိမိအလင်း
 အရောင်ကို၊ နေမင်းမှရရှိ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော်၊ လမင်းသည်၊ မိမိပွင့်လင်း
 ခြင်းအကြောင်း၌နေမင်း ကိုအားကိုး၌တွယ်သဖြင့်၊ ပွင့်လင်းရ၏။ သို့ဖြစ်၍၊ အ
 လင်းရောင်ခြည်အားဖြင့် နေသူရိယာသည်၊ အကြောင်းရင်းဖြစ်၍၊ လမင်းကား၊
 (နေ၏အလင်းအရောင်ကို၌တွယ်သဖြင့် ဖြစ်လွန်းလေသော) အကျိုးဖြစ်ပေ၏။
 နေမင်းသည်၊ ရှေးမဆွေတည်နေသောအရာနှင့်၊ အလျင်ကျခြင်းသောအရာ ဖြစ်
 ၏။ လမင်းကား၊ နောက်ဆုံးကျ၍အဆုံးစွန်ဖြစ် သာအရာပေတည်း။

ဒုတိယတမျိုးမှာ၊ ကပ်ကာလနှင့်ဆိုင်သောဦးခြင်းနှင့်အလျင်ကျခြင်းတည်း။
 ၎င်းအချက်၌အစအဦးမရှိ၍ တည်နေရှိခြင်းဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်
 တော်တည်းဟူသောအရှင်သည်၊ ကပ်ကာလပိုင်းခြားခြင်းဖြင့် ကင်းလွတ်၍အ
 ယွန်သန်ရှင်းတော်မူ၏။ အတိတ်၊ ငွေပွါန်နှင့်၊ အနာဂတ်။ တည်းဟူသောကာလ
 အလုံးစုံတို့သည်၊ ဘုရားသခင်၌တသမတ်တည်းနေ၍အတူတူပင်ရှိကုန်၏။ ထို
 နေမင်း၌၊ မနေ့၊ ယနေ့နှင့်နက်ဖန်အလျှင်းမရှိစေပေ။

ထိုနည်းတူ၊ ဂုဏ်သိမ်ကြောင့်ဦးခြင်းနှင့်၊ အလျင်ကျခြင်းဖြစ်၏ အဗိဗျာယ်ကား၊
 လွန်မင်းစွာဂုဏ်သိမ်ရှိသောသူသည်၊ တော့သင့်အောင် ဂုဏ်သိမ်ရှိသော သူတို့
 သောက်ထက်အဦးအလျင်ကျ၍ အထူးမြင့်မြတ်၏။ သို့ဖြစ်၍၊ ထာဝရတရားသ
 ခင်မူနှုတ်ကပတ်တော်တည်းဟူသောသခင်ခရစ်တော်၏ စင်စစ်သောပရမတ္ထ
 ဇာတိရင်းသည်၊ ကိုယ်တော်၏ဇာတိရင်းအနှစ်သာရနှင့်ဂုဏ်လက္ခဏာတန်းတန်
 ခိုးများအားဖြင့်၊ ဖြစ်ရှိခြင်းခံလေသောသတ္တဝါ အပေါင်းတို့ထက် အဦးအလျင်
 ကျ၍မြင့်မြတ်စေရ၏။ ထိုပြင်၊ ဘုရားသခင်၏နှုတ်ကပတ်တော်သည်၊ မနုဿ
 လူသတ္တဝါမျိုး၏ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့်ပွင့်တော်မူ၍အလျင်၊ လွန်မင်းစွာသောဘုန်းအ
 သရေနှင့်သန့်ရှင်းမြင့်မြတ်ခြင်းဖြင့်ရှိနေသည်။ ထိုပြင်၊ ပြည့်စုံစွာသော တန်ခိုး
 ဣန္ဒြိယ၊ ဗျာဓိတရားတို့ဖြင့်ပွင့်တော်မူ၍၊ မိမိကြီးမြင့်မြတ်ခြင်း အတွင်ဝက်
 တည်နှင့်လေသည်။ ထိုဘုရားသခင်၏နှုတ်ကပတ်တော်သည်၊ ကြီးမြင့်မြတ်သော
 ထာဝရဘုရားသခင်၏သတ္တုည၊ သယံဇာတ၊ တစ္ဆေညာဏ်တော်အားဖြင့်၊ မိမိတန်ခိုး

ဣန္ဒြိယ၊ အတွင်ဝက် မှဇာတိ ပကတိခန္ဓာတို့၌ ပွင့်တော်မူလာသည့်အခါ၊
 ကိုယ်ခန္ဓာကြောင့်၊ ဘုရားသခင်၏နှုတ်ကပတ်တော်အပေါ်၌ ညည်းပန်းနှိုက်ဝက်
 ခြင်းသက်ရောက်လာသည်ဆိုသော်၊ ယဟူဒီလူမျိုးများလက်တွင်း၌ ကျသွား
 ၍၊ မတရားမှုပြုသူအသီးအသီး ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်သော သူမိုက်တို့၏ ချုပ်
 နှောင်ခြင်း၌ကျလေသည်။ အဆုံး၌ကားတိုင်သို့တင်၍အသေသတ်ခြင်း ခံရတော်
 မူ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့်သာလျှင်၊ ကိုယ်တော်သည်၊ ထာဝရတရားသခင်အား
 ပဋိနာပြုလျှောက်တောင်းတော်မူသည်မှာ၊ အကျွန်ုပ်ကို၊ ဤကိုယ်ခန္ဓာတို့၏ အ
 ချုပ်နှောင်မှုလွတ်ခွင့်ပြုတော်မူ၍၊ ဤလှောင်အိမ်မှကယ်နှုတ်တော်မူပါ။ ဆိုမှ
 သာလျှင်ကျွန်ုပ်သည်၊ ကြီးမြင့်မြတ်ခြင်းနှင့်တန်ခိုးဣန္ဒြိယ၏ အတွင်ဝက်သို့
 တက်ရောက်နိုင်ပေအံ့။ ထိုပြင်၊ ကိုယ်ခန္ဓာတို့ မတည်မရှိမိကစားလာခဲ့သော
 ဘုန်းအသရေနှင့်သန့်ရှင်းမြင့်မြတ်ခြင်းကို ရရှိနိုင်လိမ့်။ အနန္တတည်နေထိုင်
 ရှိသောတို့၌စိတ်ရွှင်လန်းလျက်၊ မိမိဇာတိ အရပ်ဒေသတည်းဟူသော (လောမ
 ကာန်) နိဗ္ဗာန်နှင့်၊ မသိမမြင်အောင်ပုန်း ကွယ်လျက်နေသောကောင်းကင် နိုင်ငံ
 တော်သို့တက်ရောက်နိုင်လိမ့်။

၎င်းလျှောက်တင်ချက်နှင့်အညီ၊ ဒိဋ္ဌတ္တေမြင်ရလေပြီးဆိုသော်၊ သင်္ခါရလော
 ကီဘုတည်းဟူသော၊ အသက်ရှိသော ဝေနေယျလူသတ္တဝါတို့တို့နှင့် နိမိတ္တ
 သတ္တဝါများတို့တို့၌လည်းကောင်း၊ သိမျှမက၊ ပထဝီမြေကြီးတို့၌လည်းကောင်း၊
 သခင်ခရစ်တော်၏ကြီးမြင့်မြတ်ခြင်းနှင့်ဘုန်းတော် တန်ခိုးတော်သည်၊ ကိုယ်
 တော် ကောင်းကင်ဘုသို့ တက်သွားပြီးသည်နောက်မှ ထင်ရှားလာခဲ့သည်။
 သင်္ခါရခန္ဓာတို့၌အသန့်ရှိနေစဉ်အခါ၊ ကိုယ်တော်သည်၊ လောကီသား အသီး
 သီးလူမျိုးအနက်၊ အလွန်သေးနုပျိုရွာဖြစ်နေသော ယဟူဒီလူမျိုးများ၏ကဲ့ရဲ့
 ဖြစ်တင်ခြင်းနှင့်မထိမဲ့မြင်ပြုခြင်းအောက်၌ရှိနေသဖြင့်၊ ကိုယ်တော်၏ မြင့်မြတ်
 ကောင်းတော်၌ဆူးပင်နှင့် ရက်သောဦးရစ်တင်ထားဘို့ သင့်လျော်သည်ဟု
 ထင်၍၊ တင်ထားကြလေသည်။ သို့ရာတွင်ကောင်းကင်ဘုသို့ တက်ကြွသွားပြီး
 သည့်နောက်၊ ခပ်သိမ်းသောဘုရင်မင်းဖြစ်တော်၏၊ ကျောက်မျက် ရတနာများ
 ရိုက်ထားလေးသာသရေများသည်၊ ထိုဆူးပင်နှင့် ရက်သော ဦးရစ်ရှေ့၌နှင့်ကျ
 ချက်တို့၌လည်းကောင်း၊ တာဝရတရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော်
 (လည်းဟူသော၊ သခင်ခရစ်တော်)သည်၊ လောကီဘုတရားလုံး၌ပင်၊ မည်ကဲ့
 သို့ကြီးမြင့်မြတ်သောဘုန်းတန်ခိုးများကိုရရှိချေသတည်း။ (ပြီး၏)

ကလေးမာတေ၊ မက်ကနွဲ့နားအဗျီ။

(၄၁) အိုသူသား။

အတောကာသ၏ လွင်ပြင်၌ အပြင်၌ အပြေးအလွှားသွား၍ လည်းကောင်း၊ ချိမ်းကောင်းကင်လဟာ၌ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွား၍ လည်းကောင်း၊ လိုက်လံရှာဖွေ ငြားသော်လည်း။ ငါ၏အမိန့်တော်ရှေ့မှစားညွတ်ထွားခြင်းနှင့်၊ ငါအရှင်၏ မျက်နှာတော်ရှေ့မှကျိုးနွံဝင်ထွားခြင်း အကြောင်းမှ တပါး။ သင်သည်၊ ငြိမ် သက်ခြင်းတည်းဟူသော သုခကို အလျှင်မတွေ့မရနိုင်စေဖူး။

(၄၂) အချင်းလူသား။

ငါအရှင်၏အမိန့်တော်ကို အထွတ်အမြတ်ထား၍ အမြတ်တနိုးပြုလော့။ သို့မှ သာအရှင်သည်။ လျှိုးဝှက်လျက်ရှိရေးကြီးနှင့် ကျယ်သော အမှုများကို သင်အား ထင်ရှားစေတော်မူလိမ့်အံ့။ ထိုပြင်-ရှေးဦးမဆွမှ အနန္တ တည်နေရှိသော (ခဲရီ) ရောင်ခြည်တော်ဖြင့်၊ သင့်အား ပွင့်လင်းထင်ရှားတော်မလော့။

(၄၃) အချင်းလူသား။

ငါအရှင်အား။ ကညခံစားညွတ်ထွားလော့။ သို့မှလျှင်သာ ငါအရှင်သည်။ သင့်ကို အရေးယူသဖြင့် ထောက်ထားတော်မူလိမ့်မည်။ ထိုပြင်-ငါ၏ ဓမ္မစက် တရားသာသနာတော်ကို ကူညီထောက်ပံ့လော့။ သို့မှသာ လျှင်သင်သည်။ လော ကီသံ၌ အောင်မြင်သော သူတယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်။

(၄၄) အိုဖြစ်ရှိခြင်း၏သား။

ငါ၏ကောင်းကင်အံ၌ သင့်ကသတ်ပြုချီးမြှောက်စေခြင်းငှါ၊ သင်သည်။ ငါ၏ မြေကြီးမြေပြင်ပေါ်သို့၊ ငါအရှင်ကို တသအောင်းမေ့သဖြင့် ချီးမွမ်းထောမနာပြု လော့။ သို့မှသာ၊ သင်၏မျက်စိသည် ၎င်းအကြောင်းကြောင့် ချေမ်းသာ၍။ ငါ၏ မျက်စိသည်လည်း။ ထိုအမှုအရာအားဖြင့် ချေမ်းစွာရှိလော့။

(၄၅) အို(အရရှိတော်)ထီးနန်းပလ္လင်တော်၏သား။

သင်၏သောတပသာဒအာရုံသည်။ ငါ၏သောတပသာဒအာရုံတည်း။ ၎င်း ကိုအကြောင်းပြု၍နားထောင်လော့။ သင်၏စက္ခုအာရုံသည်။ ငါအရှင်၏စက္ခု စားမျက်စိဖြစ်၏။ ၎င်းကိုအကြောင်းပြုသဖြင့် ကြည့်ရှုလော့။ ဤသို့စသည်ဖြင့် သင် သည်။ ငါအရှင်၏ထွတ်မြတ်သော သန့်ရှင်းခြင်းကို မိမိကိုယ်တွင်း၌ တွေ့မြင်၍ သက်သေခံလိမ့်မည်။ ငါအရှင်သည်လည်း။ သင်အားဖြင့်မြတ်သော အခြေအနေ တခုကို။ မိမိ၏ကိုယ်တွင်း၌ ရှုစားတော်မူလော့။

(၄၆) အိုဖြစ်ရှိခြင်း၏သား။

ငါ၏ထွတ်မြတ်သော တံတော်၌ ကြီးမြင့်မြတ်သော ဂုဏ်တော်အာကာအရံ နောက်မှာ။ ငါနှင့်အတူတကွ ငြိမ်းချမ်းလျက်နေထိုင်စေခြင်းငှါ သင့်သည်။ သင် သည် ငါနှင့်စိတ်ကြော်နပ်စွာ။ ငါ၏(ကစွာ)ပြဋ္ဌာန်းပေးမှုချက်၌ ကျေးဇူးတော် တပ်လျက် ငါ၏အင်းကြောင်း၌။ အသေသတ်ခံရခြင်း။ (ရှဟဒဒါတ်) အနေအဖြစ် ကိုတောင့်တတပ်မက်ခြင်းရှိလော့။

(၄၇) အချင်းလူသား။

မိမိအကြောင်းရေးကိစ္စ။ ဖြစ်ပျက်ကို တွေးတောစဉ်းစား၍။ ကိုယ်အမှုအရာ ကိုလည်းကောင်း။ စေ့စပ်စွာဆင်ခြင်လော့။ အကြောင်းကား။ သင်သည်။ မိမိ အိပ်ရာတွင် သေဆုံးခြင်းကို နှစ်သက်စေရန် ကောင်းသလော။ သို့မဟုတ်။ ငါ၏ အမိန့်တော် ထင်ရှားခြင်းနေရာနှင့်။ ထွတ်မြတ်သော နိဗ္ဗာန်၌ ငါ၏နိရိ။ ရောင် ခြည်တော်ထွန်းလင်းခြင်းနေရာ-ဖြစ်စေခြင်းအလိုငှါ။ ငါအရှင်၏လင်းကြောင်း မြေကြီးမြေပြင်အပေါ်သို့ အသေသတ်ခံရခြင်းကို အလိုရှိတို့ရာ သင့်လျော်သ လော။ ၎င်းအကြောင်းကို တရားသဖြင့် စိရင်ဆုံးဖြတ်လော။ အို ငါ၏ကျွန်တော်။

(၄၈) အချင်းလူသား။

မိမိထွပစွာသော ရွှေမြက်နှာတော်ကို တိုင်တည်၍ ငါအရှင်ကျိန်ဆိုသည် ကား။ သင်၏သွေးဖြင့် မိမိဆံပင်ဆိုးခြင်းကား။ နှစ်ဘဝဖန်ဆင်းခြင်းနှင့်။ လောကီ နှစ်ပါးကို ထွန်းလင်းအောင်ပြုခြင်းအကြောင်းများထက်မက။ ငါ၏ထံပါးတော် မှာလွန်မင်းစွာကြီးကျယ်ထွ၏။ ၎င်းအရေးအခွင့်အားကြီးမန်တက်ပြု၍ ပိရိယ ပါရိပိုက်ထုတ်လော။ အို ငါ၏ကျွန်တော်။

(၄၉) အချင်းလူသား။

အသီးအသီးအရာတို့၌။ နိမိတ်တခုစီရှိ၏။ မေတ္တာတော်၏နိမိတ်လက္ခဏာ မှာ။ ငါ၏ပြဋ္ဌာန်းတော်မူချက်၌ သည်းခံခြင်းနှင့်။ ငါ၏ထံတော်၌ လာရောက် လေသော။ ငါ၏(ဘလာ ကြီးစွာသော)ဘေးအန္တရာယ်၌ စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့်။ ခန္တိ ဖြည့်တင်းခြင်းတည်း။

(၅၀) အချင်းလူသား။

ပင်စစ်သောချစ်သားမည်သည်ကား။ ပုန်ကန်၊ ရိုင်းပြခြားနားသူတယောက် က။ အပြစ်လွတ်ခွင့်ကိုတောင်းပန်တိုးလျှိုးသကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ပြစ်မှုကျင့်သူ တဦးက။ ကြင်နာသနားညှာတာစေခြင်းငှါ ပဋ္ဌနာပြုလျှောက်တောင်းသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ ဘေးဒုက္ခကိုတောင့်တမျှော်လင့်လျက်နေသောသူဖြစ်၏။

ဘဟာအီးလောကသတင်း၊

ကွမ်းခြံကုန်းပိုင်၊ ဒေဒနော၊ ကုလားရရွာ၊ ဘဟာအီး၊ မာဟဗေလေ၊ ဂူဟာဒို အသင်း၌ တခြားသော အဘိုးတန်မရွှေမားပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းများလက်ရှိ ရှိသည်အပြင်၊ တကေလျှင်ငွေ ၂၀၀ ပေါက်ဈေးနှုန်းဖြင့်၊ ကေပေါင်း (၁၀၀) လောက်လယ်မြေများရှိ၏။

မန္တလေးမြို့၊ မာဟဗေလေ ဂူဟာနီ၊ အသင်းအမိန့်ဖြင့်၊ ခလဖွာ၊ ခိဟံဗွာဒ်၊ ယူ နွတ်ဝ၊ ဇနီးတော်ရှင်နှင့်ဦးမြပါ၊ အသင်းသားသုံးဦးတို့သည်၊ ဓမ္မစက်တရား တော်မြတ်မျိုးစေကြံဖြန့်စေခြင်းငှါ၊ ရွှေဘိုဒိစတြိတ်နယ်များဘက်သို့ကြွသွား ကြောင်းသိရ၏။ အဗ္ဗဟာအရှင်မြတ်၏ ကျေးဇူးတော်မစခြင်းနှင့်တန်ခိုးအာနု ဘော်တော်များဆင်းသက်စေခြင်းငှါ၊ အသင်းသားများအလုံးစုံတို့သည်၊ ပဋ္ဌာန ပြုဆုတောင်းလျက်နေကြသည်။ ၁၉၂၅ ခု၊ စက်တင်ဘာလ-၁၀-ရက်နေ့ ဖွဲ့နှင့်၊ ခလီဖွါဆပ်ထံမှတစ်စောင်ရရှိသည်အတိုင်း၊ ၎င်းကြည်ကုန်းရွာသူရွာသား များအနက်၊ ဆယ်ပါးသောသူတော်ကောင်းတို့သည်၊ တရားတော်မြတ်ကိုစစ် ဆေးမေးမြန်၍၊ နားလည်ပြီးမှ၊ မိမိတို့စေတနာအလျောက်၊ တရားတော်မှန် ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကြွလာပွင့်တော်မူသောဘဟာအီးအရှင်မြတ် မှန်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သက်ဝင်ယုံကြည်ကြ၍နှစ်သက်မြတ်နိုးကြောင်း ကို၊ ပရိသတ်ကြီးအလုံးသိ၍ ဝန်ခံကြသဖြင့်၊ မြက်ဆိုကြလေသည်။

و مسرت پیوسته کامران باشید * من خیلی شمارا دوست میدارم - در اسم اعظم (امضا) وکتوریه - آنتی *

بشارات عالم امری

(۱) اعظم بشارتیکه منتهی آمال و آرزوی دل و جان جمیع بندگان سر بر آستان و اماء رحمانست - همانا صحت و اعتدال هیکل مبارک انور اطهر حضرت ولی امرالله شوقی افندی ربانی ارواحنا لعواطفه البدیعة فدا - و اهل سرادفات عظمت و عجمت و جمیع اهلیت مبارکست - که الحمد لله این بزرگوار جافزا بواسطه متحد المالیهای محفل مقدس روحانی ارض مقدس انتعاش و مسرت بخش قلوب و ارواح جمیع دوستانست - جعلنا الله وایاکم من اللاندین بذیل حبه و اطاعه - للثابتین علی امره و علی عبده - والقائمین علی خدمته - والمستظلمین فی ظلال کرمه و فضله و عواطفه *

(۲) دوم نوید ترقی امرالله در اقالیم سبعه عالم است - که بفکوحای متحد المالیهای محافل مقدسه مرکزی اقطار و امصار عالم همواره مانند هبوب نسائم جانفزای شطر رحمن حیات بخش قلوب فدائیان امرالله است *

۲ ترقی امرالله در مملکت برمه

از قرار معلوم بمساعی جمیله و مساعدت خیریه محفل مقدس روحانی شهر مندله - جناب خلیفه محمد یونس صاحب - عرف کو پودی - با حرم محترمه خود امه الله امیمه - عرف - ماشین - و جناب محمد یوسف - عرف - اومیا - از برای تبلیغ امرالله و نشر نفحات محبت الله - به اضلاع شهر شویبو - که از مندله بمسافت یکصد میل فرنگی بیشتر بجانب شمال غربی در راه خط آهن ماچینه بعبور رود خانه عظیم ایروادی واقع - در اواخر ماه اگست سنه حال حرکت کرده اند - لدی الورود رحل اقامت را در قریه چیگون اذناخته که از ایستگاه (تانتبوری) خط آهن بمسافت چهار میل فرنگیست - و مدیر سراپا عجز و تقصیر نیز در هفده سال پیش بذنا بخواهش همین او چانده که دارای دیانت بودائی است - و جناب خلیفه صاحب حال در منزل ایشان مدت نموده اند - در سفر در سالی یکمرتبه در همین قریه و همین بیت علم یا بهاء الابهی را سابقاً بلند نموده و هر مرتبه را یکماه کم و بیش در آنجا مقیم بوده - معدودی از اهل این قریه بهائی هستند - و چون اهل اینقریه چیگون و سایر قریای متجاوره - مثل چی - مچین - ویت تو - نیه نه - میدو - و غیر ذلک - با احبابی قریه دید نو کز نو - کفجا نگون - سمت قومیت و قرابت را دارند - و باین قوه جدا بیت سالی دوسه مرتبه غالباً از برای تجارت گاو - و گاو میش - مراده ما بینشان جاریست - و جناب خلیفه صاحب موصوف ایبه نیز دوسه مرتبه بقریه های - بوجی ویت تو - و چیگون - سابقاً تشریف برده اند - امید و طید از درگاه رب مجید است که بعواطف خداوندی حضرت ولی امرالله ارواحنا لفیوضاته الفدا در اینسفر با فرو فرخندگی مظفر و مضمور برگردد * از قراریکه ایشان

بمحفل روحانی مندله مرقوم داشته اند همه روزه جماعتی از حزبین اسلام و بودائی مبتدی داشته اند - و بذهائیت روح و ریحان - من دون مناقشه و احتیاج و انکار - باشتیاق و انجذاب تمام گوش ببیدانات ایشان داده اند - و چون صاحب خانه شخص غیور است - و از محترمین آنقریه امید کاماست که حرکت ناملایم مکرههی از متعصبین آن ده بظهور نیاید * از قرار مکتوب جناب خلیفه صاحب مورخه دهم ماه سپتمبر سنه ۱۹۲۶م - ده نفر از اخیار اینقریه در ملاء عام اظهار ایمان نموده اند - و امید است دیگران نیز با ایشان همفکری شوند * مزید توفیقات و تأییدات غیبیه لاریبیه را در حق ایشان رجانهوده و میزنائیم * و لیس ذلک من فضل ربنا بعزیز *

۳ حضرت مستطاب آقا میرزا منیر نبیل زاده علیه بهاء الله الابهی مبلغ شهیر محترم حسب الامر مبارک بجهت اعلاء کلمه اله و نشر نفحات اله در ماه نومبر سنه ۱۹۲۶م وارد هندوستان شدند - ببائیان همد و برهما جمیعاً نهایت افتخار و سرور روحانی را از تشریف آوری آن وجود نورانی باین نقاط دارند و اظهار تشکر و ممنونیت و ابراز اخلاص صمیمی نمایند و با جان و روان و روح و ریحان خوش آمد گویند الحمد لله از تأییدات لانهایه آستان مقدس ایشان بسیار مزید و موفقند چنانچه در شهر بمبئی تشریف داشتند و از آنجا بمعیت جناب مولوی سید محفوظ الحق علمی عایه بهاء الابهی مدیر جریده کوب همد و حضرت لقمانی مترجم انگلیسی و دیگران نثاران پیمان ایزدی برای تبلیغ امر الهی بلاهور حرکت فرمودند *

۴ بتاريخ ۲۵ نومبر سنه ۱۹۲۶م میلادی در احتفال سالیانه آریه سماجی که در انار کنی لاهور منعقد شده بود و بعضی از بهائیان هم آنجا مدعو بودند آقای میرزا منیر نبیلی در خصوص تربیت نفوس بتعالیم الهیه و قوه روحانیه نطقی شایان فرموده بودند و از نفوذ و اقتدار و تعلیمات امر بهائی شنوندگانی را خیلی تذکر و تذبه دست داده نیز جناب آقای سید محفوظ الحق علمی در آن مجمع مقاله نوی بسیار مهیمن و مؤثر بر مسئله نجات قرائت فرموده بودند که باعث روحانیت محضه و توجه تامه نوی بجهت جمیع خضار محفل گشت بود *

در این هیچ تشکیکی و ربی نه که از عون و اعانت ملاء اعلی و عنایات و نوازشات دایر ذلک نبین ولی پیمان رب العالمین حضرت شوقی ربانی ارواحنا لفیوضاته الفداء احبابی مملکت همد باینگونه پیروزی وارجمندی رسیدند و از مواهب و فیوض آسمانی برفاق خدمت و عبودیت رخشان و تابان شدند لکه الحمد و الثناء که نفوس پشمرده از شدون باهره و آثار نافذه امر الهی مثل گل شکفته و تر و تازه گردیدند و از اشتعال و انجذاب تام بهره و نصیبی از برکات روحانیه و فیوضات وجدانیه حاصل نمودند *

دیروز در حیف جشن نوروز بود - در حضور حضرت و رفیق مبارک علیا - و حرم مبارک و صبیبه های گرانمای حضرت عبدالبها بودیم - بیانات خدایی شیرین استماع نمودیم - و از کوشش و وحشان زلال محبت و ملاطفت بی اندام و مشعشع را نوشیدیم - با آنها دست دادیم و صورت نورانی آنها را بوسیدیم - و روح آدمقسات در اعماق وجود ما حلول نمود - و ما را در حرارت صفا و محبت وارد نمود - پس از آن بزیارت روضه های مبارکه رفیقیم و در اینجا از برای عموم شما ای محافل ایران دعا نمودیم - و مکان مقدس پراز وحدت انوارش بود - فنا و زوالی در اینجا نبود - صرف حیات و بقای نورانی بود - یا بهاء الله *

محفل روحانی مرکزی کتابچه نوی منتشر شده است - در تحت عنوان (طرح و نقشه متحدالشکل انتشار بهائی) دارای بسیار دستورهای زیبایی است - و حضرت ولی امرالله تصدیق فرموده اند و با آن مساعد است - اگر ندانید نسخه نوی بطلبید - این دستورات تشویق میدهند و سفارش میکند احباب را در امر تبلیغ و بذایعنی ابلاغ کلمه الله و بذای معبد عمومی مادر (ویلمت) ویلمت مقام مقدسی است - زیرا سنگ زاویه این مشرق الاذکار را مولای ما حضرت عبدالبها نهاده و در انموقع که سنگ را قرار میدادند - مشی میفرمودند و بیاناتی میفرمودند - و بفکر تمام عالم بودند - و آن سنگ ابتدائی حال زیبا ترین عمارتیست که همه عالم می بینند *

ای یاران ایرانی بیایید کمک کنید و آنرا اب تکمیل و اتمام برسانید - چندین سال است که ما جد و جهدی بی اندازه میکنیم - و حال محتاج معاونت شما هستیم - باید همه ما این معبد را داشته باشیم تا دران عبادت کنیم - و در اطراف و حوالی آن دارالصنایع - و دارالعلوم و معارف و مسائل محبت را فراهم بیاوریم - تا هرکس وارد شود - مربای بتربیت آلهی گردد - باید اسبابی فراهم آورد که در این مادر مشرق الاذکارها جنس بشر آموزیده شود - هذگا میکه نوبت بذای مشرق الاذکار شما برسد و موفقیت بذای حاصل شود ما نیز شما را مدد میکنیم و هرگز فراموش ننخواهیم کرد * محبوب ما ولی امرالله میل دارد که این معبد بزودی تکمیل یابد - بنابراین نباید تعطیل و مسامحه نماییم - یتیمان در اینجا منزل خواهند یافت - و ما سن فقراء و بیخواریان خواهد بود و اطفال ما را پناهی - و احبابی آلهی را اشتعال و انجذابی و تأکید و توفیقاتی صوفور حاصل خواهد شد - همه چیز مبارک و مقدس میشود و هر چیزی تغییر و تجدید پیدا میکند - و اوست خداوند یفعل ما یشاء - این از فضل و عنایت اوست که ما را مفتخر بمعارف و خدمت و مجاهدت در ملکوتش میفرماید - حال عین وقت و موقع خدایی مناسب است (مبادا از دست بدهیم) *

مکتوب عمومی خانم محترمه خادمه صادقه امرالله - امه الله انقی و کتوریه

از مذکابیر - نیو جرسی - سمالک متحد امریکا

مورخه ۵ ماهه جولای سنه ۱۹۲۶م

ای سربازان قشون خداوند لشکرهای ما
ای حبیبان عالیقدر گرانمای محفل روحانی

اینگ در مین التجاست از برای اعانه مشرق الاذکار (امریکا) که از صمیم قلب و توان - با توقعات و امید واریهای تمام با عماق وجدان خود آن یاران میفرستیم - ای بزرگواران و خواهان عزیز من - ما از برای اینچنین وقت پراهمیتی شما را لازم داریم - و ما شما را بسیار دوست میداریم - و همه ما در یگانه تفکیر روحانی حضرت اعلی - الی الابد - متحد هستیم - حضرت عبدالبها بار بار بتکرار از برای تکمیل این مشروع جلیل بین المللی ما را علا میزند - تا نظم و ترتیب این بذای جلیل هستی نمایانی پیدا کند - و قلوب اهلای ربیع مسکون را سرور و شادمانی بدهد - حالا باینکه صحت سرفرازهستم که بنهایت نکاح و زاری توجهات گردمانه شما را بسوی این کار خیر منعطف بسازم - به بلند همتی ذاتی خویش از ما دستگیری بکنید - و بیقین و اثق بدانید که جلال برتمای جمال آلهی شما را احاطه خواهد نمود - و در زمان آیفده جویج زندگانی شما را مواز تأییدات و ثروت ابدی خواهد کرد - تحیات و تکبیرات ملاء اعالی پیوسته بر شما نازل باد - ای محافل روحانی پدر آسمانی ما خداوند خداست یا بهاء الابهی *

حضرت عبدالبها میفرمایند

"امید است جمیع احباب و اماء رحمانی از هر کشور و بومی در تاسیس این بنیان اعانت خواهند نمود"

"حال جمیع اهل ایمان باید متحد شوند تا معبد بهائیان عجلان در محالی بقا گردد"

"از برای پرستش در این هیکل آسمانی مردم خواهند اشتافت - و نفعات الهی بمشایه جان در قلوب نوع انسان تمکن خواهند یافت - آنگاه مردم در امرالله پروردگار بهریان شما استقامت خواهند ورزید"

"من دعا میکنم که شما را خدا بفیوضات و رحمت قدیمه خود در بلند کردن این هیکل عبادنگاه یاری فرماید"

پس ای یاران الهی شما ملاحظه میکنید که لمعات انوار چگونه از اینکلمات مقدسه درخشان است - عنایت حق مسلماً شامل حال آن نفرسیست که از برای تکمیلش و لویک سنگی هم باشد بلند میزداید * آیا نشاید که ما نیز بسهمی از این عزت و افتخار که بتعبیر و تفسیر رحمت نیاید - مفتخر شویم * بسعادت

ثمر * در هر رتبهئی از مراتب نعمت و نعمت موجود - در عالم فزاد - عرفان نعمت و احتجاب نعمت است * زیرا اساس هر نعمت و نعمت در عوالم الهیه این د و است * ولی در جهان حق نفوس مقبله را مالا رأی عین ولا سمعت اذن ولا خطر بقلب بشر موجود * زیرا این عالم فانی مانند عالم رحم است که کمالات و نقائص جسمانی انسان در عالم رحم معلوم نه * چون از عالم رحم باین عالم آید - نقائص و کمالات جسمانی ظاهر و آشکار گردد و انسان در عالم رحم از هرد و بیخبر * حال اگر نفسی را در عالم رحم بیان فضائل و ذائل اینجهان میشد - و نعمت و نعمت اینجهان تشریح میگشت - آیا چنین را تصور آن ممکن بود - لا والله * زیرا در عالم رحم این فضائل و ذائل - و این نعمت و نعمت موجود نیست تا تصور آن نماید *

مثلا طفل چنین تصور سمع و بصر نتواند - و آنچه القابکنی اوهام انکار د - و چون باینجهان قدم نهاد ملاحظه کند - مآلات عین ولا سمعت اذن ولا خطر بقلب چنین * همچنین است حالت انسان در رحم این عالم * چون بعالم دیگر شتابد ملاحظه نماید - که از جهان تنگ و تاریک نجات یافته و بجهان الهی در آمده * و اگر چنانچه در این نشأه رحمانیه آن نشأه کلیه روحانی مجهول و غیر معروف باشد تعجب و استغراب نباید * زیرا هر عالم مادون از عالم فوق میباشد - مانند چنین در عالم رحم از اینجهان بیخبر است - و چون بعالم مافوق انتقال نماید با خبر گردد و احساس کند - ولی قبل از انتقال تصور و ادراک محال *

ای طالب حقیقت نظر در مراتب وجود جسمانی نمائید - عالم جماد بکلی از عالم نبات بیخبر است - و حال آنکه عالم نبات موجود - و همچنین عالم نبات بکلی از عالم حیوان بیخبر - زیرا حوصله نباتیه گنجایش ادراک عالم حیوانی ندارد - و تصور قوه حساسه نتواند - ولی چون بعالم حیوان آید - سمع و بصر یابد - و مواهبی مشاهده کند که بکلی در عالم نبات مفقود و مستورد مکنون بوده * و همچنین حیوان تصور نفس فاطمه نتواند - و از ادراکات حقیقت انسانی بکلی محروم - زیرا عالم حیوان را این گنجایش نه - حال اگر عالم نبات از عالم انسان بکلی بیخبر باشد دلیل بر عدم وجود عالم انسان است لا والله * پس انکار نفوس انسانی بجهان الهی مانند انکار جمادات است که از عالم نبات خبر ندارد - و همچنین انکار نبات است که از عالم حیوان خبر ندارد - و همچنین انکار حیوان است که از عالم انسان خبر ندارد *

حال مذکورین را اعظم شبهات اینست که آنعام کجاست - و هر شیئی که وجود عینی خارجی ندارد اوهام است * و حال آنکه عالم وجود عالم واحد است * ولی بالنسبه بحقائق متعدده تعدد یابد * مثلا عالم وجود جماد و نبات و حیوان عالم واحد است - ولی عالم حیوان بالنسبه بعالم نبات حقیقت روحانی و جهانی دیگر است - و نشأئی دیگر *

باری اگر حیات انسانی و نتیجه این کون نامتناهی این باشد که آفتابی بد مد - و نسیمی بوزد و ابری ببارد و گیاهی بروید و منتهی بشأه انسانی گردد - که خلاصه ایجاد است * و نشأه انسانی نیز منحصر در شئون اینجهان فانی باشد - یعنی ایامی چند انسان در اینجهان خاکی بانوای بلا یا و سخن و آلام بگذراند - بعد نابود شود - و ایجاد منتهی باین گردد - در اینصورت البته وجود عین هدیاست - و ایجاد عبارت از تصور و اوهام * نتیجه بکلی مفقود - و ثمره بتمامه نابود * و حال آنکه اگر ادنی تاملی نمایند واضح و مشهود است که این کون نامتناهی را حکمتی عجیب مقرر و مقدر - و نتیجه عظیم محقق و متیقن * این افکار و اوهام که انکار عوالم الهیست - از خصائص حیوانست نه انسان * حیوان تصور جهانی دیگر ننماید - و عالم الهی نداند - و جنت و نار نیندیشد - و موهبت و نعمت تصور نتواند * حاشا که نفوس مبارکی که مظهر هدایت کبری هستند محتجب باین اوهام گردند * و علیکم البساء الابهی * (ع - ع)

مکتوب خانم محترمه: انتی وکتوریه به تراق - ترجمه حضرت آقای آقامیرزا علی

آقا ایزدی شیرازی از سلطان آباد عراق

"علم و اخلاق هر دو تغییر یافته - و در هر شیئی تبدیل حاصل شده - باید چنان جانفشانی کنیم که شعله رحمانی شرق و غرب را نورانی نماید * عبدالبهاء من شمارا دوست میدارم و از برای شما در روضه های مبارکه دعا میکنم * (وکتوریه) ترجمه علی آقا ایزدی شیرازی *

ای دوستان مبارک من - مجمع محترم د رضوان الفت - برادران و خواهران من در امر الله - از این منزل و مأمن مقدس شمارا مخاطب میکنم که برای حب بها متحد شویم - متحد شویم - نظیر رشته مروارید - کل در رشته یگانگی باشیم - امروز روز بسیار بر قدر و منزلتی است - دعوت آبی از کوه کرمل اکناف عالم بر صدا نموده که - ای بهائیان عالم متحد شوید - یازدهمین سالست که سر مشق موافقت و موافقت آتیه در آن داده شده - باید نهال محبت را مستقیماً در سماء اراده و توصیه اش بنشانیم - و بملکوت کمالیت معاضدت و صلح بشتابیم - باید در موقع خدمت چنان جانفشانی کنیم که شعله اش بشرق و غرب برسد - اساس نهاده شده باید چنان خود را در لفافه پر حرارت نیکوئی موقوف بداریم تا اینکه از تماس آن مسرت و تائید را احساس نمایم و از نقشه خداوند حکمتی که باعث جدائیست نمایم و سرود ملامت نشویم - حمد حضرت بهاء الله را که ما را بخد متفخر نموده - خدمتیکه موجب هر قربیت در عتبه مقدسه اوست *

ای احبای آلهی تعالیم آلهی مورث حیات ابدیست * و سبب روشنایی
 عالم انسان صلح و صلاح است و محبت و امان * تاسیس آشتی و راستی و
 دوستی در جهان آفرینش است و واسطه اتحاد و اتفاق و التیام و ارتباط
 در میان عموم افراد انسان * لهذا باید که اساسی در جهان نیستی بنماید که
 سبب هستی بی پایان گردد و علت نورانیت عالم امکان شود * باجمیع اهم
 و ملل عالم در نهایت محبت و مهربانی سلوک و حرکت لازمست - و با کافه
 فرق مختلفه نهایت مودت و مرحمت و اعانت و رعایت واجب * هر دردی را
 درمان شوید - و هر زخمی را مرهم و سبب التیام * هر ضعیفیرا ظمیر گردید -
 و هر فقیر را معین و دستگیر * هر خائفیرا کبف منیع شوید - و هر مضطرب را
 ملاذی رفیع * در ایتمقام ملاحظه و امتیاز هر چند جائز - ولی در این کور عظیم
 محجوب و مقبول چنانست که نظر از حدودات بشر برداشته شود - و یاران
 مظاهر رحیم و رحمن گردند * و نوع انسانرا خدمت حتی حیوانرا مواظبت
 نمایند * و رحمته سبقت کلشی *

ای یاران آلهی از فساد بپرهیزید - و از فائز فتن احتراز نمائید - زیرا
 جهانسوز است و سبب هدم بنیان آلهی در شب و روز * از اهل فساد بکلی
 کناره جوئید - و جز محبت و اطاعت و صداقت و امانت را افسانه شمرد *
 زیرا بعضی از نفوس اغراض مکنونه در دل دارند و بهانه جویند و فتنه اندازند
 و فسادی برپا نمایند - و بظواهر اظهار حمیت و آرزوی حریت نمایند - و
 حال آنکه منوی ضمیر چیز دیگر است - و مقصد دیگر * لهذا احبای آلهی
 از ایذگونه نفوس و از این قبیل امور بکلی اجتناب کنند * اطاعت اولیای
 امور علی الخصوص اعلیحضرت شهریار موجود کنند - زیرا سریر تاجداری امروز
 بوجود شخص عادلای مزین است * و مسند صدارت بوجود دستور مهربانی
 آراسته * جمیع تعدیات از اشخاصیست که بظواهر آراسته و بداطن کاسنه - و
 خویشرا در لباس علم در آورده و مانند علت کابوس بر این ملت مایوس
 مسلط گشته * جمیعرا بعواند قدیمه و قواعد سقیمه دعوت مینمایند - و مانع عزت
 دولت و ترقی ملت هستند * دعا کنید که حی قدیر این نفوسرا از خواب غفلت
 بیدار نماید - و غمخوار بیچارگان گرداند *

این را بدانید که ترقی ملت منوط بذخوف و عزت و قوت دولتست * و قوت
 دولت مشروط بعلویت و ثروت و سعادت ملت * این دو توأم است *
 بعضی بیخردانرا چنان گمان که اگر در نفوذ حکومت خلل و فتوری حاصل
 شود - آسایش و جهور رخ بکشاید (نه چنان است) آنچه نفوذ حکومت عادلانه
 بیشتر گردد - ملت قدم پیشتر نهد * (و هذا امر محتوم لا یتردد فیه الا کل جهول
 و ظلم)

ای احبای آلهی وقت محسوسیت و فناست - و هنگام عبودیت و وفا *
 نهایت عروج اینعبود مقام بندگی حضرت یزدانست - اگر در درگاه عبودیت

مقبول گردد * یا حبذا هذه العبودية الكبرى - و الاله مایوس من رحمة الله * لهذا
 عبد الیه را نهایت آمال و آرزو چنانست که در این فضا پرو بالی بکشاید -
 و در اینعبودان بشتابد - و از اینصعباء نشئه بیمتعا یابد - سوهست این جام
 گردد * و از اینمدام کام دل و جان طلبد - و هر ذکری جز این ذکر محبوب محتوم
 سبب کمال حزن و اندوه است - و علت شدت اسف و حسرت غیر محدود *
 از یاران آلهی استدعا مینماید - که شب و روز بملکوت آلهی بزارند و بفالذد -
 تا عبودیت اینعبود در آن آستان مقبول افتد *

ای احبای آلهی اگر سرور و جهور و آسایش جان و راحت وجدان
 عبد الیه را خواهید بر اتحاد و اتفاق بیفزائید و جمیع امواج یک بحر گردید
 و قطرات یک نهر * گاهی یک گاشن گردید و حلقهای یک جوشن * در یک
 هوا پرواز نمائید و بیک نغمه و آواز تروم ساز * این سبب سرور ابدیست و راحت
 قلوب و جان سوسودی * این عهد همواره از ششور اهل فتور در خطری
 عظیم است و در بالای عقیق - امید بقادر ایام معدودی نه و خوف و بیم آن
 دارم که حصن حصین را از اختلاف جزئی بین احباء رخند عظیم حاصل گردد -
 لهذا الیوم خدمتی اعظم از اتحاد و اتفاق احباء نیست لهذا امر مبرور و هذا
 هو الفوز العظیم والفیض المبین المستطاب فی ظل شجرة الطور *

و علیکم التحية والثناء * (ع-ع)

ایضاً رشحات قلم مبارک مبین آیات الهی - ارواحنا لموقدة الانور فدا

ج - ا - م - ع - ب - ص ۳۳۷ کتابت ۱۳۲۷ هـ والله

ای بنده حق - ناء مفصل رسید و از روایات مذکوره نهایت استغراب
 حاصل گردید و معلوم شد که بعضی ملتفت بیانات الهی نشده اند - لهذا گمان
 چنان گشته که نفوس موقده را جز در عالم اسماء مقاصی نه - و مکافات و فوز و
 فلا حی نیست * سبحان الله این چه تصور است و چه تفکر * اگر چنین باشد
 جمیع درخساران مبینیم - و ذل و هوان عظیم * آیا جمیع این بلایا و محن و رزایا
 بجهت مقاصی در عالم اسماء است - استغفر الله عن ذاک * بلکه در نزد اهل
 حقیقت عالم اسماء مقاصی نه و شأنی نیست * سائرین از عدم تفکر و تبصر
 مقام اسماء را اهمیت دهند * اما در نزد اهل حقیقت از قبیل اوهام شمرده شود
 بلی در بیانات الهی - این ذکر موجود - که جذت عرفان حق است - و نار
 احتجاب از رب الارباب * از این بیان مقصود این نیست که دیگر عالم آلهی نه *
 و فیض نامتناهی نیست * استغفر الله عن ذاک * بلکه مقصد چنین است که
 عرفان و احتجاب بمنزل شجر است - و نعیم و جیم در جمیع عوالم الهیه بمنزله

التي انتشرت منها نفحات تعطرت بها الارحاء و عبقت على الافاق و انعمت ارواح اهل الاشراق * و البهاء و الذناء و التحية و العطاء على الجوهرة الفريدة العصماء و الدرة الدرهمية الزهراء و الهوية المتشعبة البهراء و الحقيقة الجامعة الالامعة القلزم الخضم المواج و الماء الطهور الشجاع المقدسة التي اماما ثابت و فرما في السماء و توتى اكلها في كل حين *

الهي الهمي قراني و اضعاً جديني على تواب الدل و الانسار - و اعفر وجهي بغير فناء احديتك يا ربني المختار * خاضعاً خاضعاً متذلللاً متضرعاً مبتعلاً الى ملكوت انوارك في الليل و النهار * ان تظفر اليند بعين عذابتك و احفظات طرف رحمانيتك و تغفر لنا ذنوبنا و خطايانا و تعاملنا بفضلك و جودك في كل الاحوال * ربنا انا خطاة و اذنت الغفور الرحيم * و نحن عصاة و اذنت التواب الكريم * فاعفر لنا ذنوبنا و اكشف عنا كروبنا و قدر لنا برحمتك الالذطاع عن الدنيا و الاشتغال بدكر و الاشتغال بغير محبتك و المدارعة في مشاهد آياتك و معرفة كلماتك و الامعان في آثارك و الاقتباس من انوارك * رب رب هؤلاء عباد اخلصوا وجهك و جوههم و انحصر في فضلك و عطايتك سرورهم و جودهم * اشد لظهورهم على طاعتك و قوا و ورهم على عبادتك و اشرح صدورهم بنفحات قدسك و قدر لهم حضورهم في جنة القائك - و اجعلهم عباداً يوتلون آيات التوحيد في مجامع ذكرك و يقتبسون انوار التفريد من مشكوة فيضك و ينجذبون الى جمالك و يخضعون لاجلالك - و يتكلمون مادونك و يعتمدون على صونك و عونك - و يخضعون لكلمتك و يخشعون لاجبتك و ينشرون انفحاتك و يكشفون اسبغياتك - و يفهمون اشاراتك و يفرحون من بشاراتك * انك اذنت المتقدر على ماتشآء تعطي ماتشآء و تمنع من تشآء و توزق من تشآء بيدك الملك و المالكوت * اذك اذنت القوي العزيز المحبوب *

اي احبائي الهمي - و امي ياران عزيز عبد البهاء - جام ميثاق سرشار است - و فيض موهبت كوكب اشراق - از جهان پنهان چون مه تابان ظاهر و باهر در آفاق * بارقه صبح هدي منتشر است - و نيز فيض جمال ابهي مستمر و مشتهر * صيت بزرگوارى اسم اعظم بشرق و غرب رسیده * و آوازه امر جمال قدم جنوب و شمال را احاطه کرده * نفحات قدس در مرور است - و نسيم حيات در هدير كامة الله مرتفعست - و عزت ابدیه مكتشف * سراج احديت ساطع است - و شعلة رحمانيت لامع * از جميع اقطار نداء يابهاء الابهي بلند است - و در خاور و باختر تعاليم ابهي حيرت بخش هر هوشمذد * اوراق حوادث در افريك و امريك و اروپا بعضى بدمت و ستايش مشغول * و برخى بايقاظ ملل مألوف و بصيرت موصوف - كه اين امر بسيار خطير و مخوف * بعضى اظهار تعجب نمايند - و برخى از شدت تأسف شكايه را نند * قومي گویند كه حضرت مسيح

حين يعود در ظلمش نفوسى معدودة بود - باوجود اين صيتش جهانگير گشت - و آوازه اش بفاك اثير سيد * اما جمال قدم روحى لاحباب الفدا حين صعود ميات و الوف در ظل رايت عظمتش محشور * ديگر معلوم است كه در استقبال چه قيامتى برپا خواهد شد * و اعظم ياران حضرت روح پطرس عظيم بود - باوجود اين پيش از صعود مضطرب گشت و بخوف و هراس افتاد * اما اسم اعظم (بهاء الله) روحى لاحباب الفدا - هزاران نفوس در سببش رقص كنان كف زنان پا كويان جان فشانى نمودند - و بمشهد فدا شتافتند * بارى امور در اين مركز است - ديگر معلومست كه احبائي الهمي اليوم چسان جانفشانى بايد نمايند - و بتبليغ محتجين پردازند - نشر را نكند طيبه كند و شعله نورانيه بر افروزند - و نغمه رحمانيه ظاهر نمايند *

امى ياران الهمي بعد از عروج جمال رحمانى آيا سزاوار است دمي بياسائيم - و يا محفلى بيارا ئيم - يا نفس راحتى بكشيم - يا شمد مسرتى بچشم - يا سر بديلين آسائيش بنديم - و يا آرايش و آلايش جهان آفرينش بچوئيم * لا والله * اين نه شرط و ناست - و نه لايق و سزاوار * پس امى ياران بدل و جان آرزوى خدمت آستان نمائيد - و مانند راستان پاسبان عتبة رحمن گرديد * و خدمت عتبة مقدسه نشر نفحاتست - و بيان آيات بيذات - و عبوديت درگاه احديت - و بندگى بارگاه رحمانيت * ملاحظه فرمائيد كه ياران حضرت روحى كه انفداء بعد از صعود بچه انقطاعى و انجذابى و اشتعالى باعلاء كلمة الله قيام نمودند * از فضل حق اميد و اريم كه ما نيز پي آن پاكان گيريم - و بقر بانگ عشق وجد كنان بشتابيم * اينست فضل موفور - اينست موهبت حضرت رب غفور * در اين ايام در نشر تعاليم ابهي در بعضى جهات قدرى فتور حاصل - و اين سبب غم و اندوه ملاء اعلى گشته * زيرا اهل ملكوت ابهي منتظر و متصد اند كه هريك از ما بوفاء قيام نمائيم * و در محبت اسم اعظم تحمل هر بلاء و جفا نمائيم * بعضى از ياران رحمانى راحت و آسائش جسمانى خويش را ترك نمودند - و در بلاد شمر بشهر بلكه قريه بقرية بنشر نفحات الله پرداختند * آن نفوس پاك جان مظهر تحسين ملاء اعلى گشتند - روحى لهم الفداء - كه بچنين موهبت كبرى موفق شدند - ايام را بتعب و مشقت كبرى گذراندند - و انفس را در هدايت غافلان صرف نمودند * امى ياران وقت راحت و آسائش نديست - و زمان صمت و سكوت نه * عذابت گلشن و فراق نغمه و الحان بديع لازم * و طوطى شكر شكن هدى را نطق بليغ واجب * سراج را نور و شعاع فرض است * و نجوم را درخشندگى مستمر حتم * در يارا موج بايد - و طيور را اوج شايد * لذائذ را امعان لازم و از هار رياض عرفانرا بوى مشكبار واجب * از فضل حى قديم اميد چنانست كه كل برا نچه بايد و شايد موفق گرديم *

عنوان مراسلات ذبيح الله زرقانى •
پوست بکس نمبر ٢٩٩ رنگون •

از آن کس که بر بار از آن کس که بر بار از آن کس که بر بار	لیسنجی میسر مجرای وطن بل الفجر بر مجرای عالم الاتشراق	از آن کس که بر بار از آن کس که بر بار از آن کس که بر بار
ای اهل عالم همه بار یک داید و برگ یک شاخساز مقصود رساله الاتشراق وحدت و یگانگی عالم انسانی است و تقنین اصول او با کمال در تحقیق اصول و اساس کلی واحد است و وظیفه نشر مطالب است که راجع باین مقام عالی و مرتبه عالی است و مقالات مختصر و مفید در این خصوص از هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد عنوان مراسلات پست بکس نمبر ٢٩٩		

جلد چهارم | ماه اکتوبر و نومبر سنه ١٩٢٦ م | شماره دوم و سوم

٧٨٦

آثار یراعه مبارک مرکز عهد و پیمان الهی ارواحنا لرمسه الا طهر فدا *

کتابت اند ٣٨٣ (ج - ا - م - ع - ب - ص - ٣٨٢ -)

هو الله

حمداً لمن لاح برهانه وظهر سلطانه وعم احسانه و باذت محبته البيضاء وظهر شريعته
السمحاء وكشف الغطاء واجزل في العطاء وسمح بالموهبة الكبرى و اتى بيوم اللقاء
وجعل الغبراء غبطة للخضراء واختار حقايق نورا و افاض عليهم في مشهد الكبرى
فوراً استضاء به الارض والسماء * فانجدت واهتزت وانشرحت وخشعت وسجدت
رتوقدت بالشمعة النورانية واللمعة الرحمانية في شجرة سيناء في البقعة النورانية

THE DAWN.

Vol. IV. December, 1926. No. 4

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Bahá'í Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u'-llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Bahá'í Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

HE IS THE GRACIOUS, THE ALL-BOUNTIFUL

O God, my God! Thy Call hath attracted me and the Voice of Thy Pen of Glory awakened me. The stream of Thy Holy Utterance hath enraptured me and the Wine of Thine Inspiration entranced me. Thou seest me, O Lord! detached from all things but Thee clinging to the Cord of Thy Bounty and craving the wonders of Thy Grace. I ask Thee by the eternal Billows of Thy loving kindness and the shining Light of thy tender Care and Favour, to grant that which shall draw me nigh unto Thee and make me rich in Thy Wealth. My tongue, my pen, my whole being testify to Thy Power, Thy Might, Thy Grace, and Thy Bounty, that Thou art God and there is none other God but Thee, the Powerful the Mighty.

I bear witness, at this moment, O My God! to my helplessness and to Thy Sovereignty, my feebleness and Thy Power. I know not that which profiteth me or harm me, Thou art verily the All-knowing, the All-Wise, O Thou decree for me O Lord, my God, and my Master! that which will make me feel content with Thy Eternal Decree and will prosper me in every word of Thine. Thou art in truth the Gracious, the Bountiful.

Lord! Turn me not away from the Ocean of thy Wealth and thy Heaven of Thy Mercy, and ordain for me the good of this world and hereafter. Verily Thou art in truth the Lord of the Mercy-seat, enthroned in the highest; there is none other God but Thee the One, the All-knowing, the All-wise

(A prayer of Baha-'u-'llah.)

—: o :—

A PRAYER REVEALED BY 'ABDUL-BAHA.

He is Compassionate, the All Bountiful.

O God, my God; Thou seest me. Thou knowest me, Thou art my Haven and my Refuge. None have I sought nor any will I seek save Thee; no path have I trodden nor any will I trod but the path of Thy Love. In the darksome night of despair, my eye turneth expectant and full of hope to the morn of Thy boundless Favour; and at the hour of dawn my drooping soul is refreshed and strengthened in remembrance of Thy Beauty and Perfection. He whom the grace of Thy mercy aideth though he be but a drop, shall become the boundless ocean and the merest atom which the outpouring of The Loving-kindness assisteth shall shine even as the radiant star.

Shelter under Thy protection, O Thou Spirit of Purity. Thou who art All-Bountiful, this enthralled enkindled servant of Thine. Aid him in this world of being to remain stead-fast and firm in Thy Love and grant that broken-winged bird may attain a refuge and shelter in Thy Divine Nest that abideth upon the Celestial Tree.

—: o :—

THE WORLD-RELIGION.

Whatever differences there may be in details the main object of every true religion is the advancement or the education of the world of humanity. The prophets or the messengers of God that appeared from time to time are the real teachers or instructors of mankind according to the exigencies and the requirements of the age in which they respectively appeared. If we carefully study all great religions of the past stripped of all man-made dogmas and rituals it will appear that the aim of all is none other than the establishment of love, amity and fellowship among men. 'Abdu'l-Baha in his address at All Souls Church in Chicago in 1912 says "The divine religions are

founded for no other purpose than the unification of humanity and the pacification of mankind. Any movement which brings about peace for human society is truly a divine movement, any reform which brings people, gathers them together beneath the same tabernacle surely is animated by peaceful motives. At all times and in all ages religion has been a factor in cementing the hearts of men together and in uniting various and divergent creeds, and surely it is the peace element therein which unites and which makes peace, for warfare has ever been the Cause of separating men, the Cause of disunion and discord amongst men."

As the hold of religion weakens, differences and divisions among its followers set in; and spiritual susceptibility from among them disappears. If one wishes to seek the truth, one does not know to whom to refer and from whom to enquire because opinions are different and paths are many. Such differences of opinion give rise to false prejudices, imitations and misrepresentation; and the result is that religion ceases to fulfil its true purpose; instead of uniting the hearts and dispelling discord and disunion it becomes the cause of dislike, hatred and division. 'Abdu'l-Baha says, "If religion becomes a cause of dislike, hatred and division it would be better to be without it, and to withdraw from such a religion would be a truly religious act. For it is clear that the purpose of a remedy is to cure, but if the remedy only aggravates the complaint, it had better be left alone. Any religion which is not a cause of love and unity is no religion."

These divisions and differences are in reality signs of decay in a religious system. The prophet brought one simple religion, but later the people erected walls dividing themselves into numerous groups, sects and denominations, each group having its own peculiar ideas and notions distinct from those of the others. The leaders of these sects diligently keep on burning the fire of fanaticism and rivalry among them by inventing new theories and enunciating new doctrines which do not in the least help to give effect to the original intention of the founder.

Prophet Muhammed is related to have prophesied that after him his followers would be divided into numerous religious sects. 'Abdu'llah-ibn-Umar relates that the prophet said "Verily it will happen to my people even as it did to the Children of Israel. The Children of Israel were divided into seventy-two sects, and my people will be divided into seventy-three. Every

one of these sects will go to Hell except one sect." The Companions said, "O Prophet which is that?" He said, "The religion which is professed by me and my companions" (Mishkat book i. ch vi pt 2) Similar pronouncements are also to be found among the Christians and the Jews.

So, the all-important question is what was the religion which the prophet and his companions professed, and which his followers were enjoined to follow. Islam, that is to say, "Resignation to the will of God" has been the religion of all the prophets from the time of Abraham, as will appear from the following verses (Surah iii 78, 79):- "Say: we believe in God and in what hath been sent down to Abraham and Ishmael, and Isaac, and Jacob, and the Tribes and in what was given to Moses and Jesus and the Prophets from their Lord. We make no difference between them, and to Him are we resigned. Whoso desireth any other religion than Islam, that religion shall never be accepted of him, and in the next world he lost." It is therefore perfectly clear that there has never been but one religion in the world. Submission to the will of God is the foundation of all religions. It implies belief in all Heavenly Books Abraham, Moses, Christ, Muhammed, all declared that the worship, love and service of the one God is religion. Baha-'u'-llah in his last Will and Testament says "The hope is cherished that the people of Baha shall ever turn to the Blessed Word: Lo! All are of God!—the All-Glorious word that, like unto water, quencheth the fire of hatred and rancour which doth smoulder in hearts and breasts. By this simple Word shall the diverse sects of the world attain unto the light of real union." (Baha-'u'-llah and His Messages page 12)

The foundation of all Divine Religions has been one. All believe in one God, all believe in love, worship and service of God, Each one of the prophets of the past showed his people one great highway. In all the religions in the beginning there were no by ways and cross-roads. These by-ways and cross-roads in which the people have lost themselves came into being long after the founder of the religion had ceased to exist in this world.

"Abdu'l-Baha says "Man must cut himself free from all prejudice and from the result of his own imagination, so that he may be able to search for truth unhindered. Truth is one in all religions and by means of it the unity of the world can be realized.

All the peoples have a fundamental belief in common. Being one, Truth cannot be divided, and the differences that appear to exist among the nations only result from their attachment to prejudice. If only men would search out Truth, they would find themselves united."

(The Wisdom of Abdu'l-Baha p age 119)

The fundamental principle of all religions being one, each religion at its source is a world-religion. In other words the principal truths which unalterably existed and shall ever exist in all religious systems constitute the world-religion. Bahaism urges the followers of all religions to adhere to the pristine truth at the source of each system and free themselves from all prejudices arising from traditions, dogmas and creeds that came into being subsequent to the departure of the founder of the religion from this world. If this is accomplished the religious world will no longer be divided and subdivided into so many hostile camps. All will be united in the love of one God. 'Abdu'l-Baha says:—

"From the beginning of human history down to the present time various religions of the world have anathematized one another and accused one another of falsity. They have shunned one another most rigidly, exercising mutual animosity and rancour. Consider the history of religious warfare. One of the great religious wars, the Crusades, extended over a period of 200 years. Sometimes the Crusaders were successful, killing, pillaging and taking captive the Muhammedan people; sometimes the Musalmans were victorious, inflicting bloodshed and ruin in turn upon the invaders.

"So they continued for two centuries, alternately fighting with fury and relaxing with weakness until the European religionists withdrew from the East, leaving ashes of desolation behind them and finding their own nations in a condition of turbulence and upheaval. Yet this was only one of the 'Holy Wars.'

"Religious wars have been many. Nine hundred thousand martyrs of the Protestant Cause was the record of conflict and difference between that sect of Christian and the Catholics. How many languished in prisons! How merciless the treatment of captives! All in the name of religion!

"The Christians and the Muhammedans considered the Jews as satanic and the enemies of God. Therefore they cursed and persecuted them. Great numbers of Jews were killed, their houses burnt and pillaged, their children carried into captivity. The Jews in turn regarded the Christians as infidels, and the Muhammedans as enemies and destroyers of the laws of Moses; therefore they called down Vengeance upon them and cursed them even to this day.

"When the light of Baha-'u'-llah dawned from the East, he proclaimed the promise of the oneness of humanity. He addressed all mankind saying:

"you are all fruits of one tree. There are not two trees, one a tree of divine mercy, the other the tree of Satan.' Therefore we must exercise utmost love towards one another. We must not consider any people the people of Satan but know and recognize all as servants of one God. At most it is this: some do not know, they must be guided and trained. Some are ignorant, they must be informed. Some are as children, they must be helped to reach maturity. Some are ailing, their moral condition is bad, they must be treated until their morals are purified. But the sick man is not to be hated because he is sick; the child must not be shunned because he is a child; the ignorant one is not to be despised because he lacks knowledge. They must be educated, trained, and assisted in love. Every thing must be done in order that all humanity may love under the shadow of God in the utmost security, in happiness of the highest type." (*Star of the West*, vol viii p. 76) Again he said in one of his addresses in New York City:—

"The Divine Prophets are conjoined in the utmost state of love. Each former one has given the glad tidings of his successor's coming and each later one has ratified the one who preceded him. They were in the utmost unity but their nations were in strife. For instance Moses gave the message of the glad tidings of Christ and Christ confirmed the prophethood of Moses. Therefore between Moses and Jesus there is no variation and conflict. Now therefore if the Christian and the Jewish people investigate the reality underlying their prophet's teachings they will become kind in their attitude toward each other and associate in the utmost love, for Reality is one and not dual or multiple. If this investigation of Reality becomes universal, all the divergent nations will ratify all the Divine Prophets and all will confirm all the Holy Books. No strife or rancour will remain and all of us will become united. Then will we associate together in the utmost love." (*Bahai Scriphies* p. 269)

IMMORTALITY OF SOUL

(by Her Majesty Queen Marie of Roumania)

Of course, if you take the stand that creation has no aim, it is easy to dismiss life and death with a shrug and a "that ends it all; nothing comes after."

But how difficult it is so to dismiss the universe, our world, the animal and vegetable world, and man. How clearly one sees a plan in everything. How unthinkable it is that the miraculous development that has brought man's

body, brain and spirit to what it is, should cease. Why should it cease? Why is it not logical that it goes on? Not the body, which is only an instrument, but the invisible spark or fire within the body which makes man one with the wider plan of creation.

My words are lame, and why should I grope for meanings when I can quote from one who has said it so much more plainly, Abdul Baha, who I know would sanction the use of his words.

"The whole physical creation is perishable. Material bodies are composed of atoms. When these atoms begin to separate, decomposition sets in. Then comes what we call death.

"This composition of atoms which constitutes the body or mortal element of any created being, is temporary. When the power of attraction which holds these atoms together is withdrawn, the body as such ceases to exist.

"With the soul it is different. The soul is not a combination of elements, is not composed of many atoms, is of one indivisible substance and therefore eternal.

"It is entirely out of the order of physical creation; it is immortal: The soul, being an invisible, indivisible substance, can suffer neither disintegration nor destruction. Therefore there is no reason for its coming to an end.

"Consider the aim of creation; Is it possible that all is created to evolve and develop through countless ages with merely this small goal in view a few years of man's life on earth? Is it not unthinkable that this should be the final aim of existence? Does a man cease to exist when he leaves his body? If his life comes to an end, then all previous evolution is useless. All has been for nothing. All those eons of evolution for nothing; Can we imagine that creation had no greater aim than this?

"The very existence of man's intelligence proves his immortality. His intelligence is the intermediary between his body and his spirit. When man allows his spirit, through his soul, to enlighten his understanding, then does he contain all creation; because man being the culmination of all that went before and thus superior to all previous evolutions, contains all the lower already-evolved world within himself. Illumined by the spirit through the instrumentality of the soul, man's radiant intelligence makes him the crowning-point of creation."

Thus does Abdu'l-Baha explain to us the soul the most convincing elucidation I know.

From the "*Toronto Daily Star*," September 28, 1926.

NOTES & NEWS.

We most cordially welcome Jinab Moneer Nabilzadeh a distinguished Bahai teacher who has been sent by the Beloved Guardian of the Cause to India. As at present arranged he will stay in India for a year. At the request of the Bahai Spiritual Assembly of Rangoon a visit to Rangoon for at least a fortnight is included in the programme of his tour in India and Burma. For the time being for about three or four months he will mostly stay in Bombay paying occasional visits to other places. Jinabi Nabilzada visited Surat on the 12th November; and on the 13th he addressed the students of the Persian Class of the M. B. E. Arts College on "*Persia past and present.*" He met the Principal and the professors of the College at tea in the evening and had a lively discussion with them on the teachings of the Bahai Cause. On the 25th November he attended the Arya Samaj Conference at Lahore and delivered a most impressive address on "*Salvation.*" His speech was most attentively listened to it being translated into Urdu by Jinabi Mahfuzul Huque Ilmi the editor of the Urdu Bahai Journal "*Kawkabi Hind.*" Subsequently many interested enquirers came to see him at the Elphinstone Hotel where he had been staying and discussed with him the history and the principles of the Bahai Cause. Jinabi Nabilzadeh accompanied by Jinabi Ilmi also paid visits to the leading citizens of the town and interested good many of them in the Bahai Movement.

The Government have allowed the friends at Moscow to have a press of their own for the purpose of printing circular letters and other Bahai writings.

The friends of Mahdi Abad a village near Yazd, Persia, have started a Bahai school. Owing to general financial crisis they could not complete the project; the Spiritual Assembly of Bombay having heard of this came to their support and a sum was collected and sent to them through the Spiritual Assembly at Yazd.

The Bahai students of the American University, Beirut, have resumed their Bahai activity and are having their weekly meetings on Sunday afternoons at the house of Mr. 'Abbas Iqbal Baghdadi.

The circular letter of Bahai Spiritual Assembly of Philadelphia dated November 6, 1926 contains the following inspiring news:—

During the summer an Esperanto Convention was held which was well attended. The opening session of this Convention was most interesting, people from distant parts of the world were present and delivered speeches in the Universal tongue, Esperanto. The Esperanto Society having expressed a strong desire to have a Bahai speaker on the program, The Nation Spiritual Assembly delegated Mr. James F. Mornton Jr. as their representative. Mr. Morton has been an ardent Esperantist for many years, also a Bahai, and he made a most wonderful address upon the Bahai Movement claiming the undivided attention of all his hearers. Another of the speakers of this Convention was Dr. E. Kliemke from Berlin, Germany. President of the Esperanto Society in Germany. He had heard of the Bahai movement in Berlin, and after reaching Philadelphia, he became more interested and his address to the Esperantists was upon the Bahai principles it was a great pleasure for the Bahais of the City to meet and become well acquainted with Dr. Kleimke, and we hope he will some day make another visit to America.

Madame Hess from Paris, who was in Haifa last year, has been on a visit to London in order to nurse a sick friend, and through her earnest faith and love a new tie has been formed with the believers of Paris.

In loving Memory of a true, firm, devoted and tireless-servant of the Cause of God.

On October 10, 1925 our dearly loved sister, Miss Elizerbeth Stewart, who made her home with the Revell family in Philadelphia since her return from Tihnan, Persia, in January 1925 passed into the Unseen Kingdom. About five years before Miss Stewart left Persia, her health failed and when she reached America she was in a very exhausted condition and during the past year and nine months her health was very poor. Miss Stewart was one who never gave up, in spite of ill health, she struggled on serving others to her utmost capacity often going far beyond her physical strength.

Miss Stewart by request of 'Abdu'l Baha went to Persia in 1911 and served there as assistant to Dr. Susan I. Moody for 13 years. In 1920 she went to Haifa and spent 42 days there. At 3-30 in the morning of the day

Miss Stewart was to leave Haifa, 'Abdu'l-Baha sent for her to come to Him and He entrusted her with 120 Tablets to take back to Tihran, Persia, for the believers there, giving her special instructions how to deliver them and never to take them off her person until she reached Tihran. The journey back to Tihran took four months, due to severe snow storms and the mountain passes being closed, many difficulties were encountered during this return trip, but Miss Stewart obeyed the instructions of 'Abdu'l Baha to the letter. 'Abdu'l-Baha also gave her a bottle of Attar of Rose when He gave her the Tablets and told her to anoint every believer who came to her home after she reached Tihran and hundreds and hundreds came to receive this baptism from 'Abdu'l-Baha and the drop of fragrance from the Beloved was always there for them.

On her way back to Tihran, Miss Stewart went to India, arriving there just in time for the All-India Bahai Convention. Miss Stewart was instrumental in making this Convention open for the women of India and she herself was the first and only woman speaker at this convention, her subject being "The Equality of Men and Women."

She longed to get well and serve more or to "Go Home to 'Abdu'l-Baha" and serve from the Worlds Beyond. A year ago, when Miss Stewart was very very ill, prayers ascended for her from all parts of the world and on account of these prayers 'Abdu'l Baha gave her to us in this world just a little while longer. All during this last illness she was sure 'Abdu'l Baha would soon call her home. Her passing was very beautiful, just like a candle burning to the very last drop. For four hours and 20 minutes we sat by her bedside thinking each breath would be the last, so gradual was her ascension, each breath being just a little fainter and weaker. Near the end of her earthly journey she smiled a most Heavenly smile, and those who knew Miss Stewart knew this beautiful smile of hers, and she said in clear, distinct tones "Allah-'u-ABHA" I said to her "Have you seen 'Abdu'l Baha and the angels?". She nodded yes and smiled again so beautifully. After a service arranged by her sister, a Baha'i service was held conducted by Mr. Horace Holley who spoke powerfully of her work in the Cause, during all these years of difficulties and hardships. At the request of Miss Stewart, Jessie Revell read the prayer for one recently departed at the end of this service.

Many of the friends sent loving floral tributes and these were very artistically arranged and our dear sister's earthly house looked angelic. She has gone to her Lord with hands full of deeds, a life of service to humanity to offer. Blessed is she: Truly she has attained: Exalted is her station in the

ABHA Kingdom: Her greatness in this world will be realized more and more as time goes on. Miss Stewart was laid to rest in a little cemetery at St. Georges Delaware, the town where she was born. 'Abdu'l Baha surely has favoured the Revell family by placing two of His chosen ones, Mrs. Isabella Brittingham and Miss Elizabeth Stewart in their care during the last years of their lives on this earth.

Miss Stewart received nine Tablets from 'Abdu'l Baha. A Memorial meeting will be held for her on November 19th at the Revell Home, 2531 N. 19th Street, Philadelphia, Pa.

Miss Stewart first heard about the Baha'i Movement from her aunt, Mrs. Brittingham about 1898 and her only question was "Are there any martyrs in this Cause?" Truly she was a living martyr herself. When she heard the message she was in training for a nurse at the Medico Chirurgical Hospital in Philadelphia, serving the Cause of GOD in this city at that time by her generous contributions and helping as much as was possible with meetings. She was among the first resident Baha'is of Philadelphia,

Now the training strange and lowly-
Unexplained and tedious now:
Afterward the Anthem holy,
And the Master's enter thou:

How beautiful it is to know that our dear sister with all the other loved ones in the Cause of GOD are still serving now freed from all limitations that prevent complete functioning on this earthly plane! Some day when our work here is ended, we too shall go to that "placeless place", the Kingdom of ABHA. Oh how beautiful it will be! Let us too have our hands full of service to humanity to offer. Oh let us work for time is precious.

With tender love to all we are,
Your brothers and sisters:
The Spiritual Assembly of the
Baha'is of Philadelphia, Pa.
By JESSIE E. REVELL,
Secretary.

လူသတ္တဝါတို့မှာ အနန္တဂုဏ်တန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား မိမိချက်မြုပ်ရာအရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်အလျှင်းမဖြစ်နိုင်တလောကလုံးကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်းစာကို မြန်မာနိုင်ငံနေ့ဘဟာ အိ- သာသနာတော်၊ မာဟာဗျေလေရှဟာနီ အသင်းကပုံနှိပ်ထုတ်ဝေကြသည်။

အယ်ဒီတာ။

ဆိုက်ယာန်၊ မွတ်ဝဟဗ္ဗ- ဂျီ။
ရန်ကုန်မြို့။
စာအုပ်ကုမ္ပဏီ
နံပါတ် ၂ ဇ။
P.Box No. 299
RANGOON

အိုလောကီ သူလောကီသားလူအပေါင်းတို့။ သင်ထိုသည်။ သစ်ပင်တပင်တည်းမှသီးပွင့်သော သစ်သီးများနှင့်။ အကောင်းတကောင်းတည်းမှ ပေါက်ရောက်လေသော အရွက်များပင် ဖြစ်ကြကုန်သည်ဟု။ ဘဟာအဝ္ဗ္ဗာတ်အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

အခန်းမှ။
မြေပြည်နှင့်
အိန္ဒိယပြည်များ
၁၂ လ ၅။
အိချန်၊ ၁၂-လ
၂ ထူမန်။
အမေရိက။
၁၂ လ။ ၂ ဒေါ်လဒ်
အင်္ဂလန်ပြည်။
၁၂ လ။ ၇ ၂ လက်
အေဂျစ်နှင့် ပါ ခက်။
စတိုင်ပြည်များ
ကိုရွတ်ရှု။ ၅၀။
တောင်လျှင် ၅၀။
စာတိုက်အခြေမံ။
SECRETARY
B. S. A.
Post. Box No 299
RANGOON.

စတုတ္ထတွဲ။ ၂၇၇-၇၈ ဒီဇင်ဘာလ။ နံပါတ်- ၄။

ရောဇိဇြည်တော်မဂ္ဂဇင်းခြွေလိုရင်းတည်းဟူသော။ ငတ်တရားအကြောင်းမှာတကမ္ဘာလုံးခြွေနေကြသောမနုဿလူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ညီအစ်ကိုရင်းဟူ၍ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့် တလုံးတဝတည်းနှင့်တစိတ်တသဘောတည်း ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ခြင်း။ မျက်မှောက်တွင်အသင့်ရှိကြသည့်အလုံးစုံသော သာသနာတော်မြတ်တို့၏။ မူလအခြေအမြစ်ခင်း။ တခုတည်းနှင့်တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း။ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်အပ်သောဝတ်တရားများနှင့်သက်ဆိုင်သောအကြောင်းများကိုရေးသား၍ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရ၏။ ၎င်းဝတ်တရားများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို။ မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူထံကဖြစ်စေ။ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ။ ငတ်တရားခြင်းမရှိဘဲ။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရလိမ့်မည်။ မေတ္တာတော်ဝတ်တရားများသက်သက်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး အစိုးရမင်းပြည်အုပ်စိုးခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာမြို့ရေးရွာမှုများတွင်မပါမင် အသီးသီးဘာသာများက ကိုယ်အချင်းချင်းပတ်ခတ်ထိခိုက်အောင်။ ပြောဆိုလေ့ရှိသောအချက်များကို အလေးဂရုမပြုလျှင်လျှူရှုနေရပါသည်။

အထံဝါဟော၊ ဝေဠာယာယေ၊ ဝိဘာရကော၊ အဗ္ဗန္ဒုလံ၊ ဘယာ၊
(အဗ္ဗန္ဒုလံ၊ ဘယာ၊ အရှင်မြတ်၏သေတမ်းစာ၊ အတ္ထပေတ္တာများအနက်၊
အချုပ်ရေးသားသောဩဝါဒများ။)
ပဋိဝလ္လာဟံ။

—:—

အိုအတ္ထပဋိအရှင်၏ ချစ်သားအပေါင်းတို့၊ ခပ်ထိမ်းသော ဝတ်တရားများ
အနက်၊ အကြီးဆုံးသော ဝတ်တရားကား၊ ဘာသာစောင့်ထိန်းခြင်းနှင့်၊ မွေစက်
တရားကိုစောင့်ရှောက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ သာသနာတော်မြတ် ကာကွယ်ခြင်းနှင့်၊
နွတ်ကပတ်တော်အားဝတ်ပြုခြင်းလည်းကောင်း၊ ဖြစ်ပေသတည်း။ ဤလမ်းကြောင်း
နှိုလူပေါင်းအထောင်အသောင်းတို့သည်။ မိမိတို့သွေးစိမ်းကို၊ ရက်စရာစွာရှာဖွေခန်း
ကြ၍၊ ကိုယ်၏အသက်ကိုလည်းကောင်း၊ စွန့်စားကြကုန်သတည်း။ အသေသတ်ခံရ
ခြင်းကွင်းပြင်ဘက်သို့အပြေးအလွှား၊ ကချန်လျက်သွားကြသဖြင့်၊ အလွှာပုဂ္ဂိုလ်၊ အရှင်
မြတ်သာသနာတော်၏အလံကို ထူစိုက်မြှောက်ပင့်ကြလေသည်။ ထိုပြင်၊ တဆူ
တည်းဖြစ်တော်မူခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာ၊ အါယာတ်တော်၊ ဝါပိုဒ်များကို၊ မိမိတို့သွေးစိမ်းဖြင့်၊
ရေးသားကြကုန်သတည်း။ (ဟာဇီဝ ရတေး၊ အာအလာ၊ ရူဟီ၊ လဟွယ်၊ ဖွေဒါ။) ဗုဒ္ဓ
အရှင်မြတ်၏ရင်ခွင်တော်သည်။ ဘေးဒုက္ခများ၏သေနတ်ပေါင်းတထောင်၊ တပြိုင်
နက်ဖြစ်ခတ်သောထိုခိုက်ခြင်းကိုခံရလေ၏။ (ဂျမာလေး၊ ဝိဘာရကော၊ အဗ္ဗဟာ၊ ရူဟီ
လေ၊ အဟာဘာအေဟေလံ၊ ဖွေဒါ။) ဘဟာအတ္ထပဋိအရှင်မြတ်၏ခြေတော်များမှာ
(ပါရှာပြည်။) မာဇန္ဒရာန်၊ မြို့ကြီးကြီးဖြင့်၊ ရိုက်နှက်ခြင်းခံရသောကြောင့်၊ အနာဖြစ်နေ
သည်။ ထိုပြင် (ပါရှာတိုင်း။) တွေဟေရာန် မြို့ထောင်ကြီး၌လည်းကောင်း၊ ကိုယ်
တော်၏သန်ရှင်းသောလည်ပင်တော်နှင့်၊ မြင့်မြတ်သောခြေတော်များသည်။ သံကြိုး
စွပ်ခြင်းနှင့်ထိတ်ခတ်ခြင်းကိုခံရကြလေ၏။ အနှစ်ငါးဆယ်အတွင်းတွင်၊ နာရီ-တနာရီ
လျှင်၊ တမျိုးစီဘေးဒုက္ခသက်ရောက်၍၊ ဥပါတ်၊ အန္တရာယ်တမျိုးစီ၊ ကြိုကြိုက်လာရ
၏။ အချုပ်စကားမှာ၊ ယင်းသို့ပြင်ထန်စွာသော နစ်နာခြင်းများခံရပြီးသည့်နောက်၊
ဇာတိ-မြို့ဒေသမှဖရိုဖရဲဖြစ်၍လွင့်ပါးတော်မူလျက်၊ ဘေးဒုက္ခများ၌ ကျနေတော်မူ
သည်။ အေရာက်၊ တိုင်း။ (ဘဗာဒါဒါ၊ မြို့) ၌လည်းကောင်း၊ ပရမတ္ထနေမင်းတည်းဟူ
သောအရှင်မြတ်သည်။ ပရိယာယ် သမားတို့လက်များဖြင့်၊ ဖုံးကွယ်နေခြင်းကိုခံရ
တော်မူသည်။ အဆုံး၌တူရက်၊ နန်းပိုက်မြို့ကြီးသို့ တကျွန်းပို့ထားခြင်းကိုခံရတော်မူ
သည်။ ၎င်းမြို့မှတဖန်၊ (အရ်ဇော၊ စေရ်၊ ခေါ်) အာဒရီယာ၊ နောပါယ်၊ မြို့သို့၊ တကျွန်းပို့
ထားခြင်းကိုခံရတော်မူသည်။ ယင်းသို့လောကဝယ် ညည်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းခံနေရ

သောအရှင်မြတ်သည်။ (ရူဟီ၊ လေအဟာဘာအေဟေလံ၊ ဖွေဒါ။) လေးကြိမ်တိုင်
အောင်၊ ပြည်တပြည်မှတပြည်သို့တကျွန်းပို့ထားခြင်းကိုခံရတော်မူပြီးလျှင်၊ နောက်
ဆုံး၌၊ ဤ (အတ်ကာ၊ တည်းဟူသော) ထောင်ကြီးသို့ပို့ကြ၍၊ ထောင်တသက်ချ
ထားခြင်းကိုခံပြီးမှသာ၊ အပြင်နေထိုင်တော်မူသည်။ ၎င်းအရပ်၌ကိုယ်တော်သည်၊ လူ
သတ်များနှင့်၊ သူခိုး၊ ထားပြတို့တကျွန်းပို့၊ ချုပ်ထားခြင်းခံရသောထောင်ကြီး၌၊ ချုပ်
နှောင်ခြင်းခံရသဖြင့်၊ နှိပ်စက်ကလူပြုခြင်းကိုခံနေရတော်မူသည်။ (ဂျမာလေး၊ ဝိဘာ
ရတ်၊ က။) ဘဟာအတ္ထပဋိအရှင်မြတ်အပေါ်သို့သက်ရောက်လေသည့်ဘေးဒုက္ခများ
စွာတို့အနက်၊ တခုသောဘေးဒုက္ခသာဖြစ်ပေ၏။ ၎င်းဘေးဒုက္ခကိုအကြောင်းပြု၍၊
(ကိုယ်တော်ခံရလေသည်။) တခြားသောဘေးဒုက္ခများနှင့်ဥပါတ်အန္တရာယ်များကို
အမှတ်ပြုစဉ်းစားကြကုန်လော့။

အေလာဟီ အေလာဟီ၊ အိုကျွန်တော်ကိုးကွယ်အပ်သော မြတ်စွာတရားသ
ခင်၊ ကိုယ်တော်၏ယုံပုံလွှဲအပ်ခြင်းကိုခံရသော၊ ကျွန်သတ္တဝါများကို၊ ထိုသူသို့အတ္တ
ကိုယ်၏ လောဘတဏှာဘေးမှ စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ ကိုယ်တော်၏အုပ်ထိမ်း
ခြင်းမျက်စိတော်ဖြင့်၊ ရန်ငြိုးမုန်းထားခြင်းနှင့်ငြိုးပူခြင်းမှလည်းကောင်း၊ ထိုသူတို့ကို၊
လွယ်ကာစေတော်မူပါ။ ပြစ်မှားခြင်း၏မြှားများ ထိခိုက်ခြင်းမှလည်းကောင်း၊ ထိုသူ
တို့အား၊ ကိုယ်တော်၏စောင့်ကြပ်ခြင်းခံတပ်၌ဝင်ခွင့်ပြုတော်မူပါ။ ကိုယ်တော်၏ရှင်း
လင်းစွာသောအခြေသာခဏများနှင့် နိမိတ်လက္ခဏာများထင်ရှားခြင်း၏ နေရာဟူ၍
လည်းကောင်း၊ ထိုသူတို့ကို၊ အတည်ပြုလုပ်စေတော်မူပါ။ ကိုယ်တော်၏တဆူတပါး
တည်းဖြစ်တော်မူခြင်းအာကာသလဟာဝယ်ထွန်းတောက်လျက်ရှိသောရောင်ခြည်
တော်နှင့်လည်းကောင်း၊ ထိုသူတို့မျက်နှာများကို ပွင့်လင်းစေတော်မူပါ။ ကိုယ်တော်
၏တဆူတည်းဖြစ်ခြင်းတုံတော်မှဆင်းသက်လာရသောဗျာဒိတ်၊ အာယာတ်၊ တော်
များကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထိုသူတို့၏ရင်ခွင်များကိုကျယ်ကားစေတော်မူပါ။ ကိုယ်
တော်၏သန်ရှင်းခြင်း နိုင်ငံမှအတည်ဖြစ်လာသောတန်ခိုး အာရုံတော်အားဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ထိုသူတို့၏ခါးများကိုခိုင်မာစေတော်မူပါ။ မရစင်စစ်အားဖြင့် ကိုယ်
တော်သည်၊ စွမ်းရည်သတ္တိ၊ တန်ခိုးအာရုံတော်ဖြင့်ပြည့်စုံတော်မူသောအရှင်၊ အထုံး
စုံသောဘေးဒုက္ခများမှစောင့်ရှောက်တော်မူနိုင်သောအရှင်နှင့်၊ အထူးကျေးဇူးတော်
ပြုနိုင်တော်မူသောအရှင်ဖြစ်တော်မူ၏။ + + + + +

အိုသစ္စာတရားတော် အပေါ်၌မြတ်စွာရှိနေကြသောသူ အပေါင်းတို့၊ ဤ၎က်
သတ္တဝါအတောင်များကို၊ စုံလျက်နေသော၊ ညည်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းများခံရသူကား၊
အလွန်ထွန်မြတ်လှသောဘုံတော် (မလာအေ၊ အာအလာ) သို့တက်ကြွတော်မူမည်

ရှိခဲ့သဖြင့်၊ ဣဂ္ဂိုလ်သောတုံတော်သို့လည်းကောင်း၊ ကြွသွားတော်မူပြန်၍၊ ငါ၏ကိုယ်
 ခန္ဓာသည်၊ မြေဗျာများအောက်၌၊ တည်နေသည်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ်၊ ကွယ်ပြောက်နေ
 သည်ဖြစ်စေ၊ ကြိုကြိုက်လာခဲ့မှု၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏သစ္စာတော်အပေါ်၌ နိုင်မာစွာ
 မြဲမြံလျက်ရှိသည်။ သန့်ရှင်းသောအပင်ရင်း၌ ပေါက်ရောက်လေသော၊ အာပဗ္ဗနံ၊ အ
 ခက်အလက်တို့၊ (ဘဗ္ဗ၊ သခင်၏ဆွေတော်စဉ်၊ မျိုးတော်ဆက်များ) သည်၊ ဓမ္မကတိ
 ကပုဂ္ဂိုလ်များတည်းဟူသော (အယာဒီယေ၊ အင်္ဂုတ္တယာဟံ) အရှင်မြတ် သာသနာတော်
 ၌၊ လက်သုံးတော်ဟု အရာရှိသော သခင်များ၊ (အလိုက်ဟင်မ၊ ဘဟာအဂ္ဂုတ္တယာဟံ) နှင့်၊
 ခပ်သိမ်းသော အာဟာဗ္ဗ၊ ချစ်သားအပေါင်းတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ တညီတညွတ်
 တည်းဖြစ်ကြ၍၊ ဘုရားသခင်၏ မွေးကြိုင်သော အနံ့များ ကြံဖြန့်စေခြင်းငှါ လည်း
 ကောင်း၊ ဓမ္မစက်တရားတော်ဟောကြားစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ သာသနာတော်
 အတည်ပြုစေခြင်းနှင့်၊ နှံ့ပြားစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ မိမိတို့အသက်၊ စိတ်နှလုံးနှင့်
 တကွရပ်တန့်ကြရမည်၊ တမိနစ်ခန့်မျှမှ အပြင်မနေရဘဲ၊ တအောင်းတစကလောက်
 မျှနားနေခြင်းမရှိစေ၍၊ အရပ်ရပ်တိုင်းနှင့် နှိုင်းနှိုင်းရှာများ၍ ကြံဖြန့်လျက်နေကြသဖြင့်၊ အ
 သီးအသီးမြို့များ သို့သွားရောက်၍၊ တိုင်းပြည်တစ်ခုစီ လည်းကောင်း၊ လည်လှည့်နေ
 ကြရမည်။ တမိနစ်မျှမှမနားဘဲ၊ တအောင်းတစကမျှ လောက်အပြင်မနေကြ၍၊ အ
 သက်တရှာခန့်မျှလေသံမှ သက်သာခွင့်မရှာကြသဖြင့်၊ အသီးအသီးတိုင်းနှင့် နှိုင်းနှိုင်း (ယါ၊ တ
 ဟာအထံ၊ အဗ္ဗဟာ) တဦးဟူသော နာမတော်မြတ်ကို၊ ကျယ်သော အသံကြီးဖြင့် အော်
 ဟစ်၍ ခေါ်ကြရမည်။ အသီးအသီးမြို့များ၌ လည်းကောင်း၊ လောကီတဝှမ်းလုံးကို ကြို
 ကျော်စေလာကြရမည်။ အသီးအသီးသေ၊ အသင်း၌ လည်းကောင်း၊ တယောင်းတိုင်သ
 ဘွယ်ဖြစ်၍၊ ထွန်းလင်းတောက်ပကြရမည်။ အသီးအသီးအစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊
 မေတ္တာတော်မီးတောက်လောင်နိုင်အောင် ပြုကြရမည်။ သို့မှသာ သျှင်၊ ဘုရားသခင်၏
 ရောင်ခြည်တော်အလင်းသည်၊ လောကီဗဟိုရ်အလယ်၌ ပွင့်လင်းတောက်ပလာ၍၊
 အရှေ့နှင့်အနောက်မျက်နှာများ၌ ပရိသတ်ပေါင်းများစွာတို့သည်၊ ဘုရားသခင်နှုတ်
 ကပတ်တော်၏ အရိပ်အောက်၌ ဝင်ရောက်ခိုလှုံလာကြလေထံ။ သန့်ရှင်းသော မွေးကြိုင်
 ခြင်းအနံ့များတိုက်လာ၍၊ မျက်နှာများသည် ပွင့်လင်းလာကြလေထံ။ စိတ်နှလုံးများသည်၊
 ဘုရားတရားများကို ကြည်ညိုလေးမြတ်ကြ၍၊ လူသတ္တဝါတို့၏ အသက်ဝိညာဉ်များ
 သည်၊ ကရုဏာရှိသော အရှင်၏ ဂုဏ်လက္ခဏာများဖြင့် ပြည့်စုံကြလေထံ။ ယခုနေ့ရက်
 များ (ခေတ်ကာလ) ၌၊ ခပ်သိမ်းသော ဘာသာဝင်လူမျိုးများနှင့် အလုံးစုံသော အသင်း
 သားများအား၊ ဘုရားတရားလမ်းကြောင်းကို ညွှန်ပြခြင်းမူကား၊ ရေးကြီး ခွင့်ကျယ်
 သော အမှုများအနက် ဖြစ်၏။ ဓမ္မစက်တရားတော်ဟောကြားခြင်းအချက်ကို၊ အမြတ်
 တနိုးပြုလေးမြတ်ကြရမည်- အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသော်၊ ယခုအချက်သည်၊ သာသ

နာတော်၏ မူလအခြေအမြစ်ရင်းတည်း။ ဤညွှန်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းခံရသူ- အရှင်မြတ်၏
 ကျွန်တော်မျိုးဖြစ်သောသူ (အဗ္ဗဒ္ဓိလ်ဘဟာ) သည်၊ နေ့ညမပြတ်၊ သာသနာတော်အ
 တည်ဖြစ်စေခြင်းနှင့်၊ အဟဘဗ္ဗသားတို့အား၊ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်စေခြင်းငှာ၊ စိတ်ဝင်
 စားသူကံနေဘော်မူသည်။ တမိနစ်မျှမှ နားနေတော်မမူစေဘဲ၊ အဆုံး၌၊ ဘုရားသခင်ဓမ္မ
 စက်တရားတော်၏ မင်္ဂလာဩဘာသည်၊ သောကတဝှမ်းလုံးနှံ့ပြားလာ၍၊ အဗ္ဗဟာ
 နိုင်ငံတော်ကို ကြိုကျော်စေခြင်း၏ အသံတော်သည်၊ အရှေ့နှင့်အနောက် မျက်နှာများ
 တိုင်းပြည်သားတို့ နှိုင်းနှိုင်းဆော်လေသည်။ ဘုရားသခင်၏ ချစ်သားအပေါင်းတို့
 သည်လည်း၊ ယခုနည်းအတိုင်း ပင်ပြုလုပ်နေကြရမည်။ ဤအချက်သည် သစ္စာတည်
 ကြည်ခြင်း အချက်တည်း။ ဘဟာအရှင်၏ တံခါးတော်အဝမှ၊ ကွန်ဖြစ်ခြင်းအနေ၌၊
 လိုအပ်သော အချက်သည်၊ ဤအချက်တည်း။ သခင်ရစ်တော်၏ တပည့်တော်များ
 သည်၊ မိမိတို့ကိုယ်ကိုယ်လည်းကောင်း၊ ခပ်သိမ်းသော စွယ်ခြင်းအကြောင်းများ ကို
 လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံမေ့လျော့ကြ၍၊ အိမ်ရာပရီးသဂပစ္စည်းဟူသမျှတို့ကိုလည်း
 ကောင်း၊ စွန့်ပြစ်လျက်၊ လောဘတဏှာအကြောင်းများမှ၊ ကင်းလွတ်သန့်ရှင်းကြ သ
 ဖြင့်၊ အရပ်ရပ်ခင်တွယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာကြလေသည်။ တိုင်းနိုင်
 င်သို့နှင့်၊ မြို့များ၌ လည်းကောင်း၊ ကြံဖြန့်လာကြသဖြင့်၊ မြေပြင်ပေါ်မှာနေထိုင် ကြသည့်
 လူအပေါင်းတို့အား၊ သဗ္ဗတရားတော်လမ်းကြောင်းကို ညွှန်ပြခြင်း၌ ဤမျှလောက်မွေ့
 လျော်လျက်နေကြသည်ဆိုသော်၊ လောကကို ဆန်းသစ်သော လောကတမျိုး ပြုလုပ်
 ကြ၍၊ ပထဝီကမ္ဘာအလုံးကို၊ ပွင့်လင်းအောင် ပြုကြလေသည်။ ထိုဘုရားသခင်၏ ချစ်
 သားတည်းဟူသော အရှင်မြတ် လမ်းကြောင်း၌ လည်းကောင်း၊ အသက်ဆုံးခန့်ခြင်း
 တိုင်းအောင်၊ မိမိတို့အသက်ကို စွန့်စားကြလေသည်။ ထိုအသီးအသီး ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ တ
 ယောက်လျှင် မြို့တမြို့စီ၌၊ ရဟိဒ်၊ ဖြစ်၍၊ အသေသတ်ခြင်းခံကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍၊ အ
 ယောက်လျှင် မြို့တမြို့စီ၌၊ ရဟိဒ်၊ ဖြစ်၍၊ အသေသတ်ခြင်းခံကြလေသည်။ ယခုနည်းအတိုင်း ပြုလုပ်ကျင့်
 ဖွဲ့တော်ဆောင်ရွက်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း၊ ယခုနည်းအတိုင်း ပြုလုပ်ကျင့်
 ဆောင်ကြရမည်။
 အိုချစ်ခင်မြတ်နိုးသော ချစ်သားအပေါင်းတို့၊ ဤညွှန်းပန်း နှိပ်စက်ခြင်းခံရသူ၊
 (အဗ္ဗဒ္ဓိလ်ဘဟာ) ကွယ်ပျော်သွားသည်နေ့မှ၊ မင်္ဂလာရှိသော အပင်တော်၏ အကိုင်း
 များနှင့် အခက်အလက်များတည်းဟူသော၊ အာပဗ္ဗနံ၊ အာပဗ္ဗနံ၊ (ဘဟာအဂ္ဂုတ္တယာ
 အရှင်နှင့်၊ ဘဗ္ဗသခင်၏ ဆွေတော်စဉ်၊ မျိုးတော်ဆက်များလည်းကောင်း၊ အယာဒီယေ
 အင်္ဂုတ္တယာဟံ) (ဘုရားသခင် ဓမ္မစက်တရားတော်၌ လက် သုံးတော်) ဖြစ်သော
 ဓမ္မကတိကပုဂ္ဂိုလ်များလည်းကောင်း၊ ဂျမာလ၊ အဗ္ဗဟာအရှင်မြတ်၏ ချစ်သားတ
 ပည့်တော်အပေါင်းတို့လည်းကောင်း၊ မင်္ဂလာရှိသန့်ရှင်းစွာသော အပင်တော်နှစ်ပင်
 ပြုပေါက်ရောက်လေသော အပင်နှစ်ပင်၏ အခက်အလက်နှင့်၊ ကရုဏာရှိသော အရှင်

မြတ်နှင့် သက် ဆိုင် သော အပင်ငယ်၏ အကိုင်းနှစ်ကိုင်း ဆက်သွယ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရှိလာသောအရှင်၊ ရှောက်၊ အဖွါနို့သစ်တက်သို့မျက်နှာပြုကြရမည်။ အဘယ် ကြောင့်နည်းဆိုသော်၊ ထိုအရှင်သည်။ အာယတုလွယ်။ ဘုရားသခင်၏နိမိတ်လက္ခဏာတော်နှင့်၊ ဗွတ်စ၊ နေ၊ ဗွတ်တစ်၊ ရွေးကောက်တော်မူခြင်းခံရလေသောအကိုင်း တော်လည်းကောင်း။ ဝလီယေ၊ အိမ်ရွာလွယ်။ အသွယ်ကိုးအရှင်၏သာသနာတော်ကို အုပ်ထိမ်းတော်မူသောအရှင်နှင့်၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ အာယတုလွယ်။ အကိုင်းတော်များ အာဖွန်နံ၊ အခက်အလက်တော်များ၊ အယာဒီယေ၊ အိမ်ရွာလွယ်။ ဘုရားသခင်ဓမ္မစက် တရားတော်၏လက်သုံးတော်များ။ အဟင်သာအလွယ်၊ ဘုရားသခင်၏ချစ်သားများ ဦး၊ ပူဇော်သက္ကာရပြုအပ်သော အရှင်မြတ်လည်းကောင်း။ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုပြင်-ကိုယ် တော်သည်၊ မိတ်ကံပေးနေ၊ အာယာတုလွယ်။ ပျာဒိတ်နှုတ်ကပတ်တော်များအလုံးစုံ တို့ကိုရှင်းလင်းစွာတွင်ပြနိုင်သောအရှင်တည်း။ ထိုအရှင်နောက်ကို၊ သားဦးဖြစ်သော အရှင်တို့၊ တပါးနောက်တပါး၊ သားဦးဟူသမျှတို့ပင်။ ဆက်လက်လျက်သာသနာ တော်ကိုအုပ်ထိမ်းကြရမည်။ အိမ်ပွယ်ကား။ ထိုအရှင်၏သားစဉ်မြေဆက်များသည်၊ သန့်ရှင်းသောအခက်အလက်နှင့် ဝလီယေ။ အိမ်ရွာလွယ်။ တည်းဟူသော၊ ဓမ္မစက် တရားသာသနာတော်ကိုအုပ်ထိမ်းတော်မူသောအရှင်ဟူ၍။ အစဉ် အဆက်ဖြစ်ကြရ မည်။ ထိုပြင်၊ ဘာသာဝင်လူအများရွေးကောက်ခြင်းကြောင့်အတည်ဖြစ်လာအံ့သော၊ ဗသု၊ သိုက်တွယ်၊ အာဒေ၊ အိုမူမီ သမာဒိ တရားခွင့်လွှတ်တော်ကြီး နည်း၊ ဂျမာလေ အဗ္ဗက၊ ဘဟာအလွယ်။ အရှင်မြတ်၏ စောင့်ရှောက် တော်မူခြင်း အရိပ် တော် အောက်၌လည်းကောင်း။ ဟာအုရတေ၊ အာအလာ၊ (ရှုဟိ၊ လာသိုမာလ်၊ ဖွေဒါ။) ဘဗ္ဗ၊ အရှင်မှ ဆင်းသက်လာသော အပြစ်ကင်းမဲ့ခြင်းနှင့်စောင့်ထိန်းတော်မူခြင်း။ အရိပ် တော်အောက်၌လည်းကောင်း။ တည်ရှိနေရ၏။ ထိုတရားခွင့်လွှတ်တော်ကြီး၌မင်းပြု သော ပုဂ္ဂိုလ်များက စီချင်ချက်ချသမျှ ဆက်တိုက်သည်။ အလွယ်တိုက်။ အရှင်မြတ်အ ပါးတော်မှ ဆင်းသက်လာသော အမိန့်တော်တည်း။ ၎င်းအရှင်နှင့်ထိုမင်းများတို့ဖြင့် ဆန်သောသူမဆိုမည်သည်ကား၊ ဘုရားသခင်ကိုမူချအမှန်ဖြင့် ဆန်လေ၏။ ထိုအရှင် နှင့်၎င်းမင်းများအား၊ ပုန်ကန်သောသူမဆိုလည်းကောင်း။ ဘုရားသခင်အား အမှန်ပုန် ကန်လေ၏။ ထိုအရှင်နှင့်ချစ်သောသူမဆိုလည်းကောင်း။ ဘုရားသခင်နှင့်အမှန်ချစ်လေ၏။ အကြင်သူသည်။ ထိုမင်းများနှင့်အဓိကရုဏ်ပြုလေသော်၊ အလွယ်တိုက်။ အရှင်နှင့်အမှန် အဓိကရုဏ်ပြုလေသည်။ ထိုအရှင်နှင့်အကြင်သူသည်။ အချင်းများ၍ ရန်တွေ့လေသော် အလွယ်တိုက်အရှင်နှင့်အမှန်စကားများ၍ ရန်မူလေသည်။ အကြင်သူသည်။ ထိုအရှင်ကို ငြင်းပယ်လေသော်၊ အလွယ်တိုက်။ အရှင်ကိုအမှန်ဖြင့်ပယ်လေသည်။ အကြင်သူသည်။ ထိုအရှင်၌မယုံမကြည်တဲရှိနေသော်။ ဘုရားသခင်ကိုအမှန်မယုံမကြည်တဲရှိနေသည်။

အကြင်သူသည်။ ထိုအရှင်နှင့်ခွဲခွဲနေ၍ ကွဲပြားခြင်းပြုလျက်၊ ကိုယ်တော်မှရှောင်သွေ နေခဲ့သော်၊ ဘုရားသခင်မှအမှန်၊ ရှောင်သွေ။ တိမ်းရှောင်းဝေးကွာလျက်နေလေသည်။ ဘုရားသခင်၏အမျက်တော်နှင့်အာဏာကုန်စီရင်တော်မူခြင်းလည်းကောင်း။ အပြစ် ဖော်ပေးတော်မူခြင်းလည်းကောင်း။ ထိုသူအပေါ်၌အစဉ်ကျရောက်လိမ့်အံ့။ သာသ နာတော်၏သို့ချုတ္တရသောခံတပ်သည်။ ဝလီယေ။ အိမ်ရွာလွယ်။ တည်းဟူသောအရှင်ကို နားခံခြင်းကြောင့်လုံချုတ္တရ။ သာအကောအရံဖြင့်နေနိုင်၏။ ထိုပြင်၊ သမာဒိတရားခွင့်လွှတ် တော်ကြီး၌အတည်ဖြစ်သော၊ တိုင်ပင်ခံလူကြီး။ မင်းများနှင့်၊ ခပ်သိမ်းသော၊ အာယ တုလွယ်။ အာဖွန်နံ၊ အယာဒီယေအိမ်ရွာလွယ်။ ပါအလုံးစုံတို့သည်။ လွန်စွာကျိုးနွံ။ ကိုင်း ဗွတ်လျက် ဝလီယေ။ အိမ်ရွာလွယ်။ အရှင်မြတ်ဆက်သို့မျက်နှာပြုကြရမည်။ ပြည့်စုံ စွာသောနားခံရေး ခြတ်ခြင်းနှင့်အမြတ်တနိုးပြုသောဘည်ကြည်ကြရမည်။ အကယ်၍ စာဦးတယောက်သည်။ ဆန် ကျင်ဘက်ပြုလျှင်။ ဘုရားသခင်အားဆန်ကျင်ဘက်ပြု လေသည်။ ထိုသူပင်။ ဘုရားသခင်၏ဓမ္မစက်တရားတော်ကိုဖြုတ်စေရန်အကြောင်း ဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်နှုတ်ကပတ်တော်၌လည်းကောင်း။ ကွဲပြားခြင်း ဖြစ်ပွားစေသော သူတယောက်တည်း။ ထိုပြင်သစ္စာတရားတော်ပျက်ဆီးခြင်း၌ မူလအကြောင်းရင်း ဖြစ်သောသူ (နာကောဇ္ဇေ အကဘာရ်) ၏ဆိုးသွမ်းသောလက္ခဏာများကို ထင်ရှား စေသောသူတို့ဘောင်၌ပါဝင်သောသူတယောက်တည်း။ ဘဟာအလွယ်။ အရှင် စောင့်သောသူတို့ဘောင်၌ပါဝင်သောသူတယောက်တည်း။ ဘဟာအလွယ်။ အရှင် မြတ်ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူပြီးမှဖြင့်ကြောက်လေသောအကြောင်းများကဲ့သို့ မဖြစ်ပွား မြတ်ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူပြီးမှဖြင့်ကြောက်လေသောအကြောင်းများကဲ့သို့ မဖြစ်ပွား လာနိုင်အောင်။ အတင်းအကြပ်ပြု အထူးသတိထားကြကုန်လော။ သတိပြုကြကုန် လော။ အကြောင်းမှာ၊ ကိုယ်တော်ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူပြီးသည်နောက်။ သစ္စာပျက် ဆီးခြင်းအချက်၌မကြိုငြိမ်သော (နာကောဇ္ဇေ အကဘာရ်) ဆိုသူသည်။ ပြင်းထန်စွာ သောအဖြစ်ဖြင့်၊ ပုတ်ခတ်၍ ငြင်းဆန်ခြင်းပြုလေသည်။ ထို့အတွင်း၊ မစစ်မမှန်သော ညီညွတ်ခြင်းကိုဟန်ဆောင်၍၊ မိမိ ကိုယ်ကိုလည်းကောင်း အကျိုးငဲ့စေသဖြင့်။ လူအ များတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်များရှုတ်ထွေးအောင်ပြုလုပ်သည်အပြင်။ ထိုသူတို့၏ သဘောများကို အဆိတ်ခက်၍ ထိုပွင်းစေသည်။ စင်စစ်ဆိုသော်၊ ပျက်ဆီးလိုပွင်း ခြင်းနှင့်ခွဲစိတ်ကွဲပြားခြင်းပြုလုပ်ရန်ကြံရွယ်သောသူတဦးသည်။ မိမိကြံရွယ်ထားသော အကြံကိုဘော်ထုတ်၍ အလျှင်းပြောပြမည်မဟုတ်။ ရွှေလိမ်တယောက်ကဲ့သို့။ လိမ် လည်ကောက်ကျစ်သော ပရိယာယ်ဆောင်သည့်စကားတမျိုး တို့ကိုစွဲလမ်းလျက်။ သဟာဒီ။ ဘာသာဝင်လူအပေါင်းတို့ကိုအနည်းနည်းအားဖြင့်။ ခွဲစိတ်အောင်ပြုလုပ် သဖြင့်။ ကွဲပြားစေတတ်၏။ ထိုရင်းတည်းဟူသောအကြောင်းမှာ၊ ဘုရားသခင်ဓမ္မစက် တရားတော်၏လက်သုံးတော်အရာရှိပုဂ္ဂိုလ်များသည်။ သတိပရိယဖြင့်နိုးကြားလျက် နေကြရမည်။ + + + + + + + + + +

အို-ချစ်သားအပေါင်းတို့၊ အယာဒီယေ၊ အင်ဒြလ္လာဟ်၊ တည်းဟူသောဓမ္မ
 ကတိကုတ္တိလ်များကို၊ ဝလီယေ၊ အင်ဒြလ္လာဟ်၊ အရှင်မြတ်သာလျှင်၊ သမုတ်တော်
 မူ၍အတည်ပြုခန့်ထားတော်မူရမည်၊ လူခပ်သိမ်းကုန်တို့သည်၊ ကိုယ်တော်၏အရိပ်
 တော်ခိုယုံကြံ၍၊ အမိန့်အာဏာတော်အောက်၌နေကြရမည်၊ အယာဒီ၊ များအနက်က
 လည်းကောင်း၊ ထိုသူတို့မှတစ်ပါးဘာသာဝင် လူမျိုးတို့အနက်ကလည်းကောင်း၊ အ
 ကြင်သူသည်၊ ငြင်းဆန်ခြင်းပြု၍ကွဲပြားစေခြင်းငှါလိုလားသည်ရှိခဲ့မူ၊ ထိုသူအပေါ်
 ၌၊ တရားသခင်၏အမျက်တော်နှင့်၊ ကိုယ်တော်၏ အပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းများ အစဉ်ကျ
 ရောက်လိမ့်မည်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသော်၊ ထိုသူသည်၊ သာသနာတော်၌
 ကွဲပြားခြင်းနှင့်ခွဲစိတ်ခြင်းများကိုဖြစ်ပွားစေသောသူတည်း၊ အယာဒီယေ၊ အင်ဒြ
 လ္လာဟ် တည်းဟူသော၊ တရားသခင်ဓမ္မစက်တရားတော်၏လက်သုံးတော်များ၌ဆောင်ရွက်
 အပ်သောဝတ်တရားများမည်သည်ကား၊ တရားသခင်၏မွှေးကြိုင်သော အနံ့များကို
 နှံ့ပြားစေခြင်းနှင့်၊ အသင်းဝင်လူအပေါင်းတို့အား ဆုံးမပဲ့ပျင်စေခြင်းလည်းကောင်း၊
 အတတ်ပညာများသင်ချပေးစေခြင်းနှင့်၊ လူအများတို့အကျင့်အလေ့များယဉ်ကျေး
 အောင်ပြုပျင်စေခြင်းလည်းကောင်း၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော အဖြစ် နေနှင့်အမူအရာတို့၌၊
 သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေခြင်းလည်းကောင်း၊ လိုအပ်ပေ၏၊ တရားသခင်နှင့်ဆိုင်သော
 ဟိရိဩတ္တပ္ပတရားတို့သည်၊ ၎င်းတို့အနေအဖြစ်များနှင့်အကြောင်းများခပ်သိမ်းတို့၌
 လည်းကောင်း၊ အပြုအမူများနှင့်၊ ပြောဆိုခြင်းများ၌လည်းကောင်း၊ ထွန်းလင်းထင်
 ရှားလာရမည်၊ ၎င်းအယာဒီ၊ များ၏အရအရုံးသည်၊ ဝလီယေ၊ အင်ဒြလ္လာဟ်၊ အရှင်မြတ်
 ၏ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သောစီမံခြင်းအောက်၌၊ ရှိရမည်ဆိုသော်၊ အစဉ်မပြတ်ကိုယ်
 တော်သည်၊ တရားသခင်၏မွှေးကြိုင်သောအနံ့များနှံ့ပြားစေခြင်းနှင့်၊ ကမ္ဘာမြေပေါ်
 ထို့နေထိုင်သည့် လူဝေနေယူအပေါင်းတို့အား၊ ဖြောင့်မတ်သောတရားတော်လမ်း
 ကြောင်းကိုညွှန်ပြစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ လုံ့လထိရိယစိုက်ထုတ်ကြိုးစားစေခြင်း
 ငှါလည်းကောင်း၊ ထိုသူတို့အား၊ ဆင့်ဆို၊ ပေခိုင်းတော်မူလျက်နေရမည်၊ အဘယ်
 ကြောင့်နည်းဆိုသော်၊ ဓမ္မစက်တရားတော်မြတ် ဟောကြားညွှန်ပြခြင်း၏ အလင်း
 ကြောင့်သာလျှင်၊ လောကတဝှမ်းလုံးပွင့်လင်းလာနိုင်၏၊ ဤမာတိမ်းမေရှင်နိုင်ဘဲလိုအပ်
 သောအမှု၌၊ ဘာသာဝင်လူအလုံးစုံတို့မှာ၊ တမိနစ်ခန့်မျှလောက်နေ့နှင့်နှေးလစ်ဟင်းစေ
 ခြင်းငှါ၊ မသင့်လျော်စဖူး၊ သို့မှသာဖြစ်ရှိခြင်းလောကသည်၊ အဗ္ဗဟာ၊ အရှင်၏ဂန္ဓာတ်
 တော်ဖြစ်၍၊ မြေပြင်တပြင်လုံးသည်၊ မြင့်မြတ်သောနတ်ပြည်ပကတိ ဖြစ်လာနိုင်အံ့၊
 ဘာသာများအလုံးစုံတို့နှင့်၊ အသင်းအပင်းဟူသမျှတို့အလယ်မှာလည်းကောင်း၊ အမျိုး
 မျိုးသောလူမျိုးများနှင့်၊ အမျိုးမျိုးသောအဆက်အနွယ်တို့အလယ်မှာလည်းကောင်း၊
 တရားမင်းမြတ်တို့အလယ်မှာလည်းကောင်း၊ မသင့်မတင့်ဖြစ်ခြင်းနှင့်စစ်တိုက်ခြင်းအ

မှုများသည်၊ နှုတ်သိမ်းလာနိုင်စေလတံ့၊ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ် မှာနေထိုင်ကြသည့် လူအ
 လုံးစုံတို့သည်၊ တသင်းတဘာသာတည်းဖြစ်ကြ၍၊ အမျိုးတမျိုးတည်းနှင့်၊ တမျိုး
 တည်းဟူသောမြို့သူမြို့သားများ ဖြစ်လာကြလတံ့၊ အကယ်၍ မညီညွတ်သော အ
 ကြောင်းတရပ်တရပ်ဖြစ်ပွားလာခဲ့မူ၊ ခပ်သိမ်းသောတရားမင်းမြတ်တို့နှင့်၊ အလုံးစုံသော
 လူမျိုးများသည်၊ တညီတညွတ်တည်းရပေါင်း၍အတည်ပြုပြဋ္ဌာန်းထားလေသောသ
 မာမိတရားခွင့်ထွတ်တော်ကြီး၌ ရှေးကောက်ခြင်းခံရလေသော လူကြီးမင်းမြတ်တို့
 သည်၊ ၎င်းအမှုများကိုစစ်ဆေးစီရင်သဖြင့်၊ အန္တိမအမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက်ကိုထုတ်ဝေကြ
 လိမ့်မည်၊
 အို-တရားသခင်၏ချစ်သားအပေါင်းတို့၊ ဤသန့်ရှင်းသောခေတ်ကာလ၌၊ ရန်ငြိုး
 မျန်းထားခြင်းနှင့်စစ်တိုက်ခြင်းများကို၊ ပညတ်တော်မူထားလေသည်၊ အကြင်၊ ရန်စပြု
 လွန်ကျူးသူမှာမူကား၊ အကျိုးယုတ်ကုန်၏၊ ခပ်သိမ်းသောလူမျိုးများနှင့်အလုံးစုံသော
 အသင်းသားအပေါင်းတို့အား၊ သိက္ခာမသောသူနှင့်၊ မသိက္ခာမသောသူနှင့် လည်း
 ကောင်း၊ လွန်မင်းစွာသောမေတ္တာ၊ မှန်ကန်ခြင်းနှင့်သမာသမတ်ဖြောင့်မတ်ခြင်း ပြုကြရ
 မည်၊ စိတ်ဝေတနာနှင့်တကွစုံမက်ကြရမည်အထူးသဖြင့်ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းနှင့်၊ စောင်
 မခြင်းကို၊ ဤမျှတိုင်းပြုလုပ်ကြရမည်မှာ၊ လူမိမ်းဖြစ်ပြားသော်လည်း၊ မိမိကိုယ်ကိုလူ
 ရင်းဟုအမှတ်ပြုနိုင်အံ့၊ ရန်သူဖြစ်ပြားသော်လည်း၊ မိမိကိုယ်ကိုမိတ်ဆွေဟုထင်မှတ်နိုင်
 ပေအံ့၊
 အမိပ္ပာယ်ကား၊ ပေါင်းသင်း ခြင်းပြုရာ၌၊ ခြားနားခြင်းသဘော ထင်မြင်နိုင်
 အောင်မရှိစေရ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသော်၊ လွတ်လပ်ခွင့်အကြောင်းသည်၊ တရား
 သခင်နှင့်ဆိုင်သောတရားတည်း၊ အကန့်အသတ်ဖြင့်စည်းကမ်းသတ်မှတ်သော ပိုင်း
 ခြားခြင်းဂုဏ်လက္ခဏာတို့သည်၊ သင်္ခါရဖြစ်သောလောကီအကြောင်းလက္ခဏာဖြစ်၏
 သို့ဖြစ်၍ပါရမီပြည့်စုံခြင်းနှင့်၊ မြင့်မြတ်သောဂုဏ်လက္ခဏာတို့သည်၊ အသီးသီးလူမျိုး
 တို့၏ပရမတ္ထဇာတိရင်းမှထင်ရှားလာရမည်၊ ၎င်း၏အရိပ်သည်၊ လူအများတို့အပေါ်၌၊
 တသမတ်ထည်းကြဲဖြန့်လျက်ရှိရမည်၊ ပမာဆိုသော်နေမင်း၏ရောင်ခြည်အလင်းသည်
 တလောကလုံးအပေါ်မှာ တသမတ်ထည်း၊ တောက်ပလျက်ရှိ၏၊ တရားသခင် ၏၊
 ကရုဏာရိပ်စေသည်လည်း၊ အသီးသီးအသက်ရှိသောသတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား၊
 မွေးမြူလျက်ရှိ၏၊ တရားသခင်၏ခဲတူယံစားတူယံမှာ၊ အသက်ရှင်နေသည့် ဖြစ်ရှိခြင်းခံရ
 လေသောအရာခပ်သိမ်းတို့သည်၊ ထိုက်သက်ရာအရအပုံတို့ရှိကုန်၏၊ တရားသခင်
 ၏ကျွန်သတ္တဝါတို့၏မေတ္တာကရုဏာနှင့်စောင်မခြင်းများသည်လည်း၊ ထိုနည်းတူပင်
 ခပ်သိမ်းသောလူမျိုးတို့အားချန်ထုပ်ခြင်းမရှိဘဲ၊ တသမတ်တည်းရှိရမည်၊ ယခုအချက်
 ၌ကန့်သတ်ခြင်းနှင့်၊ ထူးခြားခြင်းအကြောင်းသည်၊ အကျင်းမသင့်လျော်စဖူး၊

အိုချစ်ခင်မြတ်နိုးသောချစ်သားအပေါင်းတို့၊ အမျိုးမျိုးသောလူမျိုးများ၊ ဘာ
 သာအပေါင်းတို့နှင့်အသင်းအပင်းများ၊ လှုပ်သိမ်းကုန် အလုံးစုံတို့အား ပြည့်စုံစွာ
 သောဖြောင့်မတ်ခြင်းနှင့်၊ ဖန်ကန်ခြင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ သက္ကာဝတ်တရားများ စောင့်
 ထိန်းခြင်းနှင့်ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ မုဒိတာတရားနှင့်ကျေးဇူးဥပကာရ
 ပြုခြင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ ရော့မြွမ်းပေါင်းသင်းကြကုန်လော့၊ သို့မှသာလျှင် ဖြစ်ရှိခြင်း
 ခံရလေသောလောကီ(လူမျိုးတို့)သည်၊ ဘဟာအီကျေးဇူးတော်၏ (ပရမတ္ထစပျစ်
 ရည်)ခွက်ဖလားဖြင့်၊ မူးယစ်စာဝဖြစ်နိုင်ကြ၍၊ မိတ်ရိုင်းခြင်း နှင့်ရန်ငြိုးမုန်းထား
 ခြင်းအကြောင်းများသည်၊ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှ ပပျောက်လာနိုင်လေတံ့၊ အမျိုး
 မျိုးသောလူမျိုးများနှင့် အသင်းအပင်းများ၊ ခပ်သိမ်းကုန်တို့အချင်းချင်း၌၊ မေတ္တာ
 သက်ဝင်ခြင်းမရှိသောစိမ်းနေခြင်း၏ အဓိကံဇာန်သည်၊ ကျွမ်းဝင်ခြင်းနှင့်မေတ္တာ
 သက်ဝင်ခြင်း၏အလင်းအရောင်ဖြင့်ပြောင်းလဲလာနိုင်အံ့၊ အကယ်၍တပါးသော လူ
 မျိုးများနှင့်အသင်းသားအပေါင်းတို့သည်၊ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ကြလျှင်၊ သင်တို့
 သည်၊ မေတ္တာသက်ဝင်ကြရမည်၊ မတရားမှုပြုလျှင်၊ သင်တို့သည်၊ သာ
 နာညီမျှခြင်းဖြင့်သမ္မာသမတ်ဖြစ်သောအမှုကိုပြုလုပ်ကြရမည်၊ ထိုသူတို့ရှောင်ရှား၍
 နေခဲ့လျှင်၊ သင်တို့သည်၊ ချဉ်းကပ်၍ ဆွဲငင်ကြရမည်၊ ရန်ငြိုးမုန်းထားကြလျှင်၊ သင်တို့
 သည်၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းရှိကြရမည်၊ အသိပ်ကိုကျွေးကြလျှင်၊ ပျားရည်တိုက်ကျွေး
 ကြရမည်၊ အနာဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ကြလျှင်၊ အနာပြေပျောက်စေတတ်သော ဖယောင်း
 ချက်ကပ်ပေးကြရမည်၊ ဤဂုဏ်လက္ခဏာတို့သည်၊ စေတနာကောင်းသောပုဂ္ဂိုလ်
 များ၏ဂုဏ်လက္ခဏာတို့တည်း၊ ဤနိမိတ်လက္ခဏာတို့သည်၊ သမ္မာသော သူတော်
 ကောင်းများ၏နိမိတ်လက္ခဏာတို့ပေတည်း။

အိုဘုရားသခင်၏ ချစ်သားအပေါင်းတို့၊ သင်တို့သည်၊ ဖြောင့်မတ်စွာစီရင်
 သောရှင်ဘုရင်ဟူသမျှတို့၏၊ ရာဇာပလ္လင်ရှေ့၌ ကိုင်းညွတ်ကြရမည်လည်းကောင်း၊
 ဂုဏ်လက္ခဏာများဖြင့်ပြည့်စုံသောအစိုးရမင်းများ၏တံခါးတော်အဝ၌ဦးညွတ်ကြရ
 မည်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့အား၊ လွန်မင်းစွာသောဖန်ကန်ခြင်းနှင့်ရိုးသား ဖြောင့်မတ်ခြင်း
 ဖြင့်ဝတ်ပြုကြရမည်၊ ထိုသူတို့အား၊ နာခံကြ၍၊ မေတ္တာရေသွန်းလောင်းကြရမည်။ ၎င်း
 တို့အခွင့်အမိန့်မရဘဲ၊ တိုင်းနိုင်ငံအုပ်စိုးခြင်းနှင့် ဆိုင်ရာအမှုများ၌ မပါမဝင်ဘဲနေကြ
 ရမည်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ ဖြောင့်မတ်သောတရားတည်လိုသော အ
 သီးအသီးရှင်ဘုရင်တို့အား၊ သက္ကာပေါက်ပြန်ခြင်းမူကား၊ ဘုရားသခင်အား သက္ကာ
 ပေါက်ပြန်ခြင်းတည်း၊ ယခုဆုံးမပဲ့ပျင်ခြင်းတို့သည်၊ ငါ၏ဩဝါဒဖြစ်၍၊ ၎င်းဩဝါဒ
 အတိုင်းကျင့်စောင့်ကြရမည်ဟု၊ ဘုရားသခင်အပါးတော်မှဆင့်ဆိုသော အမိန့်တော်

ဖြစ်၍၊ သင်တို့အား ဖတ်မ်းမရှောင်အပ်သောဝတ်တရားပေတည်း၊ သို့ဖြစ်၍၊ ကျင့်
 စောင့်သောသူအပေါင်းတို့၌၊ မင်္ဂလာရှိကုန်သတည်း။

ဟိုဝလ္လာဟွရှ၊ ရှာဟော့ထံ၊ ကာဗ္ဗီ၊

(ထိုအလွှာပုဂ္ဂိုလ်၊ အရှင်မြတ်သည်၊ ငါ၌လုံ့လသက်စွာသော သက်သေခံဖြစ်တော်မူ၏။)
 အိုသက္ကာတရားစောင့်ထိန်းသော၊ အဗ္ဗန္ဒထံ၊ ဘဟာ၊ ၏ ချစ်သားအပေါင်းတို့
 မင်္ဂလာရှိသောအပင်တော်နှစ်ပင်၏အခက်အလက်နှင့်၊ ရာဟမာနီ၊ အပင်တော်နှစ်ပင်
 ၏အသီးဖြစ်သော၊ ခရောက်၊ အဖွါနီ၊ (အရှင်)၏ ပွင့်လင်းသောစိတ်နှလုံးတော် အပေါ်
 မှာ၊ ညစ်ညူးခြင်းငုံ့မှုန့်များ မတင်စေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကိုယ်တော်၏စိတ်ရှင်
 လန်းခြင်း အကြောင်းများ တနေ့တခြားတိုးတက်၍၊ ဝိညာဉ်တော်၏ စေတနာ
 ဇောများ ထက်သန်လျက် နေစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ လွန်မင်းစွာသော သတိ
 ဝိရိယဖြင့်၊ ကိုယ်တော်ကိုစောင့်ရှောက်ကြကုန်လော့၊ သို့မှသာ အပင်တော်သည်၊
 များစွာသော အသီးအနှံ့များဖြင့်၊ စည်ကားလာနိုင်မည်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆို
 သော်၊ ထိုအရှင်သည်၊ အဗ္ဗန္ဒထံ၊ ဘဟာ၊ မရှိသည့်နောက်မှ၊ ဓမ္မစက်တရား သာသ
 နာတော်ကို အုပ်ထိန်း တော်မူသော အရှင်တည်း ခပ်သိမ်းသော၊ အာဗ္ဗန္ဒနံ၊ များ
 လည်းကောင်း၊ အယာဒီ၊ များလည်း၊ အဟာဘာယေ၊ အေလာဟိ၊ များလည်းကောင်း။
 ထိုအရှင်၏အရိပ်တော် ခိုယုံကြ၍၊ ကိုယ်တော်ကို နာခံကြရမည်၊ ထိုပြင်၊ ၎င်းအ
 ရှင်မြတ်ဘက်သို့၊ မျက်နှာပြုကြရမည်၊ အကြင်သူသည်၊ ကိုယ်တော်၏ အမိန့်အခ
 ဏာကိုဖိဆန်ခဲ့လျှင်၊ အလွှာပုဂ္ဂိုလ်၊ အရှင်၏ အမိန့်အာဏာတော်ကိုအမှန်၊ ဖိဆန်လေ
 သည်၊ အကြင်သူသည်၊ ထိုအရှင်အား၊ ငြင်းဆန်းပုန်ကန်လျှင်၊ အလွှာပုဂ္ဂိုလ်၊ အရှင်
 အား၊ မချပုန်ကန်လေသည်၊ အကြင်သူသည်၊ ထိုအရှင်ကိုမယုံမကြည်ဘဲပုတ်ခတ်
 လျှင်၊ မချပုတ်ခတ်အားဖြင့်၊ အလွှာပုဂ္ဂိုလ်၊ အရှင်ကိုမယုံမကြည်ပုတ်ခတ်လေ၏။ ယခုနှုတ်
 ကပတ်တော်များကိုမည်သူတယောက်မျှ (ကိုယ်အယူသဘောအားဖြင့်) အနက်
 မပြန်စေခြင်းငှါ သဘိပြုကြကုန်လော့၊ ဘဟာအလ္လာဟ်၊ အရှင်မြတ်ပရိနိဗ္ဗာန်၊ စံယူ
 ပြီးသည်နောက်၊ အသီးအသီးသက္ကာတရားပေါက်ပြန်သောသူတို့သည်၊ အပြစ်များ
 လွတ်ကင်းရန်၊ ချေဆို နှောက်ဖျက်လျက်၊ ဆန်ကျင်ဘက်အလံထူစိုက်သဖြင့်၊ မိမိအလို
 သဘောအတိုင်းတမျိုးစီပေါက်ပြန်၍၊ အပြန်အလှန်စစ်ရှောက်ပြောဆိုခြင်းတံခါးကို
 သွင့်ထားကြသကဲ့သို့ဖြစ်မကြိုကြို ဝိလာအံ့သောငှါ၊ သတိပြုကြီးကြပ်စောင့်ရှောက်
 ကြကုန်လော့၊ မည်သူတယောက်မျှ ကိုယ်အလိုသဘော ထုတ်ပြခြင်းနှင့်၊ ထူး
 ခြားသော အယူဝါဒ တမျိုးစွဲလမ်းစေခြင်းငှါ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိစေ၊ ထူးထူးဝင် လူ
 အလုံးစုံတို့သည်၊ သာသနာတော်၏ အချင်အချာမညီတည်းဟူသောအရှင်နှင့်၊
 ဘိုက်ထွယ်၊ အာဇလေ၊ တည်းဟူသော၊ သမာဓိ တရားခွင့်ထွတ်တော်ကြီး၊ အမိန့်

اگرچه عاشقان جمال اقدس ابهی - و فدائیان جان نثار حضرت عبدالبهادر
ارواحالرمسهما الا نوران الانوران فدارا یوم معود مبارک حضرت موالی الوری -
که در ۲۸ ماه نومبر سنه ۱۹۲۱ م وقوع یافته - تا نفس آخرین بلکه زهار در
هیچ عالمی از عوالم غیب و شهاده از سر نو آغاز گرفته و نخواهد رفت - و این عزا و ماتم
در سر هر سالی آنها را از سر نو آغاز گرفته و میگردد * چنانچه همیشه اوقات آن
یوم بوس و روز سیاه را که بمروار ایام در لوح قلبشان منقوش و مرتسمست در
نظر آرند - فائز حزن و اندوهشان از سر نو شعله و رشود و آتش هجران و فراق
آن نیر آفاق هستهیارا یکلخت بسوزد * این اخگر عشق و محبت حقیقی چون
کوه آتش نشان شعله اش از افق قلوب و افدده جمع فدائیان بدوام ملک و مملکت
بلند است * و با رزوی لغای طلعت میثاق در هر لمح و آن بهزار جان تمنای
موترا که قنطریه کوی جانان است نماید * و این دیرنا پایدار با اندازه ای در
دلبرحی ابدی بهیچ چیزی دایمستگی ندارند * و لکن از انجا نیکه بیقین مبین
میدانند که آن دلبر پیمان و طلعت بیمثال مقصود عالمیان - ولو بصورت ظاهر
از ابصار و انظار محدود اهل امکان بمکن عزا مکان خود غیبت اختیار فرموده
همیشه در افق اعالی و یمین عرش عظمت و جلال جمال اقدس ابهی الی
ابدالابدین زنده و پاینده است - و کافه جمیع ثابتهین بر عهد و پیمان حضرت یزدان
و قائمین بر خدمت آستانه مقدسه - و مابیه انتقدم و ترقی عالم انسان - و عالمین
بنصایح و تعالیم و وصایای مبارکه خویشرا همواره بجنود مجتهد ملاء عالین و
ملائیکه مقربین تاکید و نصرت میفرماید * و همیشه با آنها بوده و میباشد * بجهت
ایفک بصبور بصیرت انوار ایمان - و احساسات معنوی حقیقه قلب و وجدان -
بدا هه در عالم شهاده هم کاشمش فی وسط السماء مرئی و مشهور میبینند - که
آن موالی حنون بندگان جان نثار خود را بیسروسامان نگذاشته - بلکه بنصوص
قاطعه و صایای مبارکه مرجه متین و حصن حصینی از برای عالم و عالمیان مقرر
و معین فرموده * و جمیع پیروان خود را از اغصان و افغان و ایادی اموالله و
مؤمنین و مؤمنین من دون فرق و استثناء - مؤکداً امر بتوجه و اذقیاد و اطاعت
و رقیت و عبودیت در آستانه مقدسه حضرت ولی اموالله - و رضا جوئی حضرت
غض ممتاز جمال اقدس ابهی - شوقی افندی ربانی - ارواحنا ابدا یح الطافه
القداء فرموده * چنانچه منجمه افضل و مواهب لا تکسی بالاحض همین
یگانه فضل عظمی و موهبت کبری سبب حیات بخششی و زندگی ثانوی - و
مایه تسلیمت قلوب - و سکون اطمینان افدده جمیع بندگان سربر آستان و فدائیان
صادق اخلاص کیش آنمحبوب امکان است * چنانکه در صفحیات فوق مختصراً
از وصایای مبارکه مذکور و مسطور گشته * والله الحمد جمیع بهائیان عالم بر طبق
آنوصایای مبارکه بممال دقت و جان فشانی عمل پیرا بوده و میباشد * و در
رضا جوئی مبارک از همدیگر گوی سبقت را میروایند - طوبی ثم طوبی لهم
و حسن مآب *

အာဏာတော်များကိုသာ၊ နာခံရွက်ဆောင်ကြရမည်။ ၎င်းနှစ်ပါးမှတစ်ပါး၊ ဆန်ကျင်
ဘက်ပြုသောသူများအလုံးစုံတို့သည်။ ထင်ရှားစွာသောမှားယွင်းခြင်း၌ကျရောက်ရှိ
ကြကုန်သတည်း။ သင်တို့အပေါ်၌၊ ဘာသာအဆ၊ အဗ္ဗဟာ၊ အစဉ်ရောက်ပါစေသော်၊
(အပ္ပန္နံ၊ ဘဟာ၊ အဗ္ဗဘင်) အရှင်မြတ်လက်မှတ်တော်၊

ရိနာဂျာတ်၊

အိုကျွန်တော်၏အချစ်ဆုံးဖြစ်သောအရှင်နှင့်၊ လိုရင်းတည်းဟူသောအရှင်၊ မြတ်
စွာသုရားသခင်၊ ကိုယ်တော်၏တံခါးတော်အဖွား၊ ညွတ်ထွားလျက်ရှိသောကျွန်
တော်မျိုးအပေါ်၌သက်ရောက်လေသမျှအကြောင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်တော်
တဆူတည်း ဖြစ်တော်မူခြင်းနှင့် ဆိုင်သော သစ္စာတော်၊ ဖောက်ပြန်သည့်သူတို့နှင့်၊
ကိုယ်တော်၏၊ ရာဟမာနီယာတ်၊ ပဋိညာဉ်တော်ကိုပျက်ဆီးကြသည့်၊ ကြမ်းကြုတ်
ရက်စက်သောသူတို့၊ မတရားမှုပြုကျင့်သမျှတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကော်ရချ၊ ကိုယ်
တော်သည်၊ အကြွင်းမဲ့သိမြင်တော်မူလျက်ရှိ၏။ စင်စစ်ဆိုလျှင်၊ ထိုသူတို့သည်၊ ရန်ပြီး
မုန်းထားခြင်း၏မျှတို့ကို၊ ငါအား၊ တနေ့မျှမှ၊ မဖြစ်ဘဲမနေစေပေး၊ အကွယ်အကာနှင့်၊ ဖျှါ
ဝှက်သောနေရာမှာ လည်းကောင်း၊ ငါ၌ နှစ်နာအောင်ပြုတို့ရာ စုဝေးတိုင်ပင်ခြင်းမှ
တပါးညတညမျှမလစ်လပ်စေပေး၊ ထွန်မြတ်သော ကောင်းကင်ဘုံတော်၊ မလာအေး၊
အာအလာ၊ အသင်းသားများအား၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းစေသောအမှုများသည်၊ နံနက်ချိန်၊
ရိပ်လင်းသမျှကာလပတ်လုံး၊ ထိုသူတို့၊ ပြုကျင့်ကြလေသည်၊ ညနေချိန်၊ ရိပ်ချုပ်
သမျှကာလပတ်လုံးထိုသူတို့သည်၊ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်ခြင်း၏ထားလွယ်ဖြင့်၊ ငါအား
ရွယ်လာကြသည်။ မတရားမှုပြုသောသူတို့ထံမှာ မမှန်မလစ်သောပြစ်မှုများစွပ်စွဲခြင်း
၏ထံစွပ်ဖြင့်၊ ငါကိုထိုးကြလေသည်။ ဤသို့ဖြစ်လျက်နှင့်၊ ကိုယ်တော်အပါးတော်၌ စင်
ထွားလျက်နေသောကျွန်တော်မျိုးသည်၊ ခန္တီပါရမီ ဖြည့်တင်းလျက်သည်၊ ခံနေသည်၊
ကိုယ်တော်စွမ်းရည်သတ္တိ၊ တန်ခိုးအာနုဘော်တော်အားဖြင့်၊ ၎င်းတို့၏စကားများ
ပျက်ပြားစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ထိုသူတို့-ရှုထားလေသောမီးခဲများ ပြာဖြစ်သွား
စေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ထိုသူတို့ပုန်ကန်ခြင်းမီးတောက်မီးလျှံကိုငြိမ်စေခြင်းငှါ
လည်းကောင်း၊ ပြည့်စုံစွာသောအစွမ်းသတ္တိငါ၌ရှိလျက်နှင့်၊ ငါသည်၊ ထိုသူတို့သက်
ရောက်စေသည့်အလုံးစုံသော ဘေးဒုက္ခများကို၊ စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့်၊ မျှီထိပ်လျက်နေ
သည်။ အိုမြတ်စွာသုရားသခင်၊ ကိုယ်တော်သိမြင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ ကျွန်တော်၏
သည်၊ ခံနေရခြင်း၊ စိတ်ရှည်ထွေးမျှီထိပ်နေခြင်းနှင့်၊ ဥပေက္ခာ၊ လျစ်လျူရှုနေရခြင်းသည်
ထိုသူတို့၌ခွန်အားဖြစ်မြောက်စေ၍၊ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်ခြင်း၊ ဆန်ကျင်ဘက်ပြုခြင်း
နှင့်၊ ရဲရင့်စွာပုန်ကန်ခြင်းကို ထိုးတက်ပွားများစေသည်။ အိုအချစ်ဆုံးဖြစ်သောအရှင်
မြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးသည်၊ ကိုယ်တော်၏သုန်းတော်တန်ခိုးတော်ကိုတိုင်တည်၍ ကျွန်

سیاسی بدون اذن و اجازه از ایشان مداخله ننمائید * زیرا خیانت با هر پادشاه عادل خیانت با خداست * هذه نصیحة منی - و فرض علیکم من عند الله * فتوبی للعالمین *

هو الله الشاهد الكافی

ای یاران با وفای عبد البهاء * باید فرج د و شجره مبارکه - و ثمره د سردر رحمانیه - شوقی افندی را نهایت مواظبت نمائید - که غبار کدر و حزنی بر خاطر نورانیش ننشیند - و روز بروز فرج و سرور و روحانیتش زیاده گردد - تا شجره بار و رشود * زیرا اوست ولی امرالله بعد از عبدالبهاء * و جمیع افغان و ایادی و احبابی الهی باید اطاعت او نمایند - و توجه با و کنند - من عصا امره فقد عصا الله و من اعرض عنه اعرض عن الله - و من انكره فقد انكر الحق * اینکلماترا مبادا کسی تأویل نماید - و مانند بعد از صعود هر ناقص ناگهی بهمانه نمی گذد - و علم مخالفت برافزاد و خود را نمی گذد - و باب اجتهاد باز نماید - نفسی را حق رایی - و اعتقاد مخصوصی نه - باید کل اقتباس از مرکز امر و بیت عدل نمایند * و ما عداهما کل مخالف فی ضلال مبین * و علیکم البهاء و الابهی * (عبد البهاء عباس *)

رب و محبوبی و مقصودی * انک لتعلم و تری ماورد علی عبدک المتذلل الذاکنون لعهد حضرت رحمانیتک * انه ما من یوم الا رمونی یسهام البغضاء - و ما من ایل الا و بیئوا یشاورون فی ضرری فی السر و الخفی - و ما من صباح الا ارتکبوا ما ناه به الملاء الاعلی - و ما من مساء الا ان سلوا علی سیف الاعتساف - و رشقونی بنصال الافتراء عند الاشقیاء * معذاک صبر عبدک المتذلل الیک - و احتمل منهم کل بلاء و انی مع قدرته علی ازهاق کلماتهم - و اخماد جمرتهم - و اطغاء نیران طغیانهم بقوتک و قدرتک * و تری یا الهی * ام یزدهم صبری د تحملی و صمتی - الاظلام و عتوا و استکباراً * فو عزتک یا محبوبی * طغوا و بغوا - حتی لم یدعونی آناً مستریح الفؤاد - ساکن الجایش - حتی اقوم علی اعلاء کلمتک کما ینبغی بین الوری - و اخدم عتبه قدسک - بقلب طافح بسرور اهل ملکوت الابهی * رب * قد طغح علی کاس البلاء - و اشتدت اللطامات علی من جمیع الجهات - و تتابعت سهام الرزیه - و توالت اسفة المصیبه - فعمجرت من الشدادت - و وهنت منی القوی من الهجوم الشار و الوارد من الاعداء - و انا فرید و وحید فی هذه الاموار * رب ارحمنی - و ارفعنی الیک و اسقنی کاس الغداء فقد ضاقت علی الارض برحبها - انک انت الرحمن الرحیم - و انک انت الفضال الکریم * (ع - ع)

الهی الهی اشهدک و انبیائک و رساک و اولیائک و اصفیائک - بانی اتممت الصحیحة علی احبائک - و بیذت لهم کلشی حتی یحافظوا علی دینک و الطریقه المستقیمه و شریعتک المنوره - انک انت المطاع العالم * (ع - ع) نتهی *

ای یاران * ایادی امرالله را باید ولی امرالله تسمیه و تعیین کند - جمیع باید در ظل او باشند و در تحت حکم او * اگر نفسی از ایادی و غیر ایادی تهر نمود و انشقاق خواست - علیه غضب الله و قهره -- زیرا سبب تفریق دین الله گردد * و وظیفه ایادی امرالله - نشر نفحات الله - و تربیت نفوس - و تعلیم علوم - و تحسین اخلاق عموم - و تقدس و تنزیه در جمیع شئونست * از اطوار و احوال و کردار و گفتار باید تقوای الهی ظاهر و آشکار باشد * و این مجمع ایادی در تحت اداره ولی امرالله است - که باید آنرا دائماً بسعی و کوشش و جهد در نشر نفحات الله و هدایت من علی الارض بگمارد - زیرا بغور هدایت جمیع عالم روشن گردد - و دقیقه بی در این امر مفروض بر کل نفوس فتور جائز نه - تا عالم وجود جذت ابهی گردد - و روی زمین بهشت برین شود * نزاع وجدال امم و ملل و شعوب و قبائل و دول از میان برخیزد - کل من علی الارض - ملت واحده - و جنس واحد و وطن واحد گردد و اگر اختلافی حاصل شود - محکمه عمومی که شامل اعضا از جمیع دول و ملل است - فصل دعوی کند و حکم قاطع نماید *

ای احبابی الهی در این دور مقدس نزاع وجدال ممنوع - و هر متعدی محروم - باید با جمیع طوائف و قبائل چه آشنا و چه بیگانه - نهایت محبت و راستی و درستی کرد - و مهربانی از روی قلب نمود - بلکه رعایت و محبت را بدرجه بی رساند که بیگانه خود را آشنا بیدد - و دشمن خود را دوست شمرد - ابداً تفاوت معامله گمان نکند - زیرا اطلاق امریست الهی تقیید از خواص امکانی * لهذا باید فضائل و کمالات از حقیقت هر انسانی ظاهر شود - و پرتوش شمول بر عموم یابد * مثلاً انوار آفتاب عالم تابست - و باران رحمت پروردگار مبدول بر عالمیان - نسیم جان بخش هر ذیرو حرا پرورش دهد - و مائده الهی جمیع کائنات حی را نصیب شود - بهمچنین عواطف و الطاف بندگان حق باید بنحوا اطلاق شامل جمیع بشر گردد - در این مقام ابداً تقیید و تخصیص جائز نه *

ای یاران مهربان با جمیع ملل و طوائف و ادیان بکمال راستی و درستی و وفا پرستی و مهربانی و خیرخواهی و دوستی معامله نمائید - تا جهان هستی سرمرست جام فیض بهائی گردد - و نادانی و دشمنی و بغض و کین از روی زمین زایل شود - ظلمت بیگانهگی از جمیع شعوب و قبائل با نوار یگانگی مبدل گردد - اگر طوائف و ملل سائره جفا کنند - شما وفا نمائید - ظلم کنند - عدل بنمائید - اجتناب کنید - اجتناب کنید - دشمنی بنمائید - دوستی بفرمائید - زهر بد هزد - شهید ببخشید - زخم بزنند - موهوم بنهید - هذا صفة المخلصین و سمة الصادقین *

ای احبابی الهی * باید سرپر سلطنت هر تاجدار عادل را خاضع گردید - و سده ملوکانی هر شهریار کامل را خاشع شوید * بیاد شاهان در نهایت صداقت و امانت خدمت نمائید - و مطیع و خیرخواه باشید * و در امور

اسئلك بولہی فی حبك - و شوقی فی اظهار امرک - بان تقد رله و لمحبیہ ما قدرته لسفرانک - و امضاء و حیک * انک انت الله المقدر القدير * (انتهی)

از الواح و صایای مبارکه حضرت عبدالباها ارواحنا لمرسه الاظهر ندا

ای احبای الہی * اعظم امور محافظت دین الله است - و صیانت شریعت الله - و حمایت امرالله - و خدمت کلمة الله * در این سبیل هزاران نفس خون مظهر را سبیل نمودند - و جان عزیز را فدا کردند - رقص کنان بقربانگاہ شتافتند - و علم دین الله افراشتند - و بخون خویش آیات توحید نگاشتند * سینہ مبارک حضرت اعلیٰ روحی له الفدا - هدف هزار تیر بلا شد * و قدم مبارک جمال ابہی روحی لاحبائہ الفدا از ضرب چوب در مازندان زخم و مجروح گردید و گردن مقدس و پای مبارک در زندان طهران اسیر کند و زنجیر گشت - و مدت پنج سال در هر ساعتی بلا و آفتی رسید - و ابتلا و مصیبتی رخ داد * از جمله بعد از صدمات شدیدہ از وطن آوارہ و مبتلائی آلام و محن شد - و در اعراق نیر آفاق معرض کسوف از اهل نفاق بود - و عاقبت سرگون بمدینتہ کبیرہ گشت - و از آن شہر بارض سرنفی گردید - آنمظلوم آفاق روحی لاحبائہ الفدا - چہار مرتبہ از شہری بشہری سرگون گردید - تا در این زندان بحبس مزید استقرار یافت - و در سجن قاتلان و سارقان و قطاع طریق مسجون و مظلوم گردید * این یک بلا از بلا یای وارده بر جمال مبارک بود * بلا یای دیگر را بر این قیاس نماید *

الہی الہی احفظ عبادک الامناء - من شر النفس والہوی - و احرسہم بعین الشبہات - و اجعلہم مظاہر ایتک البینات - و فور وجوہہم بشعاع ساطع من افق توحیدک - و اشرح صدورہم بایات نازلہ من ملکوت تفریدک - و اشدد ازورہم بقوۃ نافذتہ من جبروت تجددک - انک انت الفضال الحافظ القوی العزیز *

ای ثابتان بر پیمان * این طیر بال و پر شکسته و مظلوم - چون آہنگ مالہ و اعلیٰ نماید - و بچہان پنہان شستابد - و جسدش تحت اطلاق قرار یابد - یا مفقود گردد - باید افغان ثابتہ را سجدہ بر میثاق الله کہ از سدرہ تقدیس روئیدہ اند - با حضرات یادی امرالله علیہم بہاء الله - و جمیع یاران و دوستان بالاتفاق بنشر نفکات الله - و تبلیغ امرالله - و ترویج دین الله - بدل و جان قیام نمایند * و آوارہ ہر بلا و سرگشتہ ہر اقلیم گردند * د قیقہ ئی نیاسایند - و آنی آسودہ نگردد - و نفسی راحت نجویند - در ہر کشوری نعرہ یا بناء الہمی زند * و در ہر شہری شہرہ آفاق شوند - و در ہر انجمنی چون شمع بر افروزند * تا در قطب آفاق انوار حق اشراق نماید - و در شرق و غرب جم غفیری در ظل کلمة الله آید - و نفکات قدس بوزد - و وجوہ نورانی گردند - و قلوب ربانی شود - و رعایتک من الحقد والحسد والبغضاء - و ادخلہم فی حصن کلا تکت من سہام التوحیدک - و اشرح صدورہم بایات نازلہ من ملکوت تفریدک - و اشدد ازورہم بقوۃ نافذتہ من جبروت تجددک - انک انت الفضال الحافظ القوی العزیز *

و نفوس رحمانی گردد * در این ایام اہم امور ہدایت ملل و امم است * باید امر تبلیغ را مہم شمرد * زیرا اس اساس است * این عبد مظلوم * شب در روز بترویج و تشویق مشغول گردید - د قیقہ ئی آرام نیافت - تا آنکہ صیت امرالله افقرا احاطہ نمود - و آوارہ ملکوت ابہی خاور و باختر را بیدار کرد * یاران الہی نیز چنین باید بفرمایند * ایست شرط وفا * و ایست مقتضای عبودیت آستان بہا * حواریون حضرت روح بکلی خود را و جمیع شئون را فراموش نمودند - و ترک سرو سامان کردند - و مقدس و منزہ از ہوی و ہوس گشتند - و از ہر تعلقی بیزار شدند - و در ممالک و دیار منتشر شدند - و ہدایت من علی الارض پیدا کنند - تا جہانرا جہان دیگر گردند - و عالم خاک را تا بناک نمودند - و بیایان زندگانی در رے آن دابر رحمانی جانفشانی کردند - و ہریک در دیاری شہید شدند * فبمثل هذا فلیعمل العالمون *

ای یاران مہربان * بعد از مفقودی ایتمظلوم - باید اغصان و افغان سدرہ مبارکہ - و ایادی امرالله - و احبای جمال ابہی - توجہ بفرع دوسدرہ کہ از دوشجرہ مقدسہ مبارکہ انبات شدہ - و از اقتراں دوفرع دوحہ رحمانیہ بوجود آمدہ یعنی شوقی افندی نمایند * زیرا - آیت الله - و غصن ممتاز - و ولی امرالله - و مرجع جمیع اغصان و افغان - و ایادی امرالله - و احباء الله است * و مبین آیات الله * و من بعدہ بکراً بعد بکر - یعنی در سلالہ او و فرع مقدس - و ولی امرالله * و بیت عدل عمومی کہ با انتخاب عموم تأسیس و تشکیل شود - در تحت حفظ و صیانت جمال ابہی و حراست و عصمت فائض از حضرت اعلیٰ روحی لہما الفداست * آنچه قرار دهند من عندالله است * من خالفہ و خالفہم فقد خالف الله - و من عصاهم فقد عصی الله - و من عارضہ فقد عارض الله - و من نازعہم فقد نازع الله - و من جادلہ فقد جادل الله - و من جحدہ فقد جحد الله - و من انکرہ فقد انکر الله - و من انکاز و افترق و اعتزل عنہ فقد اعتزل و اجتنب و ابتعد عن الله * علیہ غضب الله - علیہ قہر الله و علیہ نقمۃ الله * حصن متین امرالله باطاعت من ہو ولی امرالله محفوظ و مصون ماند - و اعضای بیت عدل - و جمیع اغصان و افغان و ایادی امرالله باید کمال اطاعت و تمکین و انقیاد و توجہ و خضوع و خشوع را بولی امرالله داشته باشند * اگر چنانچہ نفسی مخالفت نمود - مخالفت بحق کردہ - و سبب تشتیت امرالله شود - و علت تفریق کلمة الله گردد - و مظہری از مظاہر مرکز نقض شود * ز نهار ز نهار * مثل بعد از صعود نشود کہ مرکز نقض ابی و استکبار کرد - ولی بہانہ توحید جعلی نمود - و خود را محروم و ذقوما مشوش و مسموم نمود - البتہ ہر مغرور کہ ارادہ نساد و تفریق نماید صراحتہ نمیگوید کہ غرض دارم - لابد بوسا ئلی چند و بہانہ ئی چون زر مغشوش تشبیت نماید - و سبب تفریق جمع اہل بہا گردد - مقصود ایست کہ باید ایادی امرالله بیدار باشند *

باید کل بما یذبحی تکلم نمایند * از لعن و طعن و مایندگر بد انسان اجتناب نمایند * مقام انسان بزرگست * چندی قبل اینکلمه علیا از مخزن قلم ابی ظاهر * امروز روزیست بزرگ و مبارک - آنچه در انسان مستور بوده امروز ظاهر شده و میشود * مقام انسان بزرگست اگر بحق و راستی تمسک نماید - و بر امر ثابت و راسخ باشد * انسان حقیقی بمثابه آسمان لدی الرحمن مشهور * شمش و قمر - سمع و بصر - و انجم او - اخلاق منیره مضینه * مقامش اعلى المقام و آثارش مرئی امکان * هر مقابلی الیوم عرف قمیصرا یافت و بقلب ظاهر بافق اعلى توجه نمود او از اهل بهادر صحیفه حمراء مذکور * خد قدح عنایتی باسمی ثم اشرب منه بذکری العزیز المبدیع *

ای اهل عالم مذهب الهی از برای محبت و اتحاد است - او را سبب عداوت و اختلاف نمائید * نزد ما حبان بصر و اهل منظر اکبر آنچه سبب حفظ و علت راحت و آسایش عباد است از قلم اعلى نازل شده - و لکن جهال ارض چون مرئی نفس و هوسند - از حکمتهای بالغه حکیم حقیقی غافلند - و بظنون و اوهام فاطق و عامل *

یا اولیاء الله و امثاله - ملسوک مظاهر قدرت و مطامع عزت و ثروت حقند در باره ایشان دعا کنید * حکومت ارض بان نفوس عنایت شد - و قلوب را از برای خود مقرر داشت - نزاع وجد الراء نهی فومود - نهیاً عظیماً فی الکتاب * هذا امر الله فی هذا الظهور الاعظم و عصمه من حکم المصو و زینه بطراز الاثبات - انه هو العظیم الحکیم * مظاهر حکم و مطامع امر که بطراز عدل و انصاف مزینند بر کل اعانت آن نفوس لازم - طوبی للامراء والعلماء فی البهاء - اولئك امثالی بین عبادی و مشارق احکامی بین خلقی * علیهم بهائی و رحمتی و فضلی الذی احاط الوجود *

در کتاب اقدس در اینمقام نازل شده آنچه که از آفاق کلماتش انوار بخشش الهی لامع و ساطع و مشرفست * یا اغصانی - در وجود قوت عظیمه و قدرت کامله مکنون و استور * با و وجهت اتحاد او ناظر باشید - نه باختلافات ظاهره از او *

وصیت الله آنکه باید اغصان و افغان و منتسبین طراً بغصن اعظم ناظر باشند * انظرو اما انزاله فی کتابی الاقدس * اذا غیض بحرا الوصال - و قضی کتاب المبدأ فی المال - توجهوا الی من ارادة الله الذی انشعب من هذا الاصل القدیم * مقصود از این آیه مبارکه غصن اعظم بوده * کذاک اظهارها الامم عنذنا و انا الفضال الکریم بواسطی میگویم - تقوی سرمدار اعظم است از برای نصرت امر الهی * و جنود یکه لایق این سردار است اخلاق و اعمال طیبه ظاهره مرضیه بوده و هست * و بگو ای عباد اسباب نظم را سبب پریشانی نممائید - و عات اتحاد را علت اختلاف مسازید * امید آنکه اهل بهاء بکلمه مبارکه قل کل من عند الله

ناظر باشند * و این کلمه علیا بمثابه آبست از برای اطفاء نارغینه و بغضاء که در قلوب و صدور مکنون و مختزون است * احزاب مختلفه از اینکلمه واحده بنور اتحاد حقیقی فایز میشوند * انه يقول الحق و یهدی السبیل و هو المقتدر العزیز الجمیل * * * * * نو میکم بخد صمته الامم و اصلاح العالم * از ملکوت بیان مقصود عالیمان نازل شد آنچه که سبب حیات عالم و نجات امم است * نصایح قلم اعلى را بکوش حقیقی اصغرا نمائید * انبا خیر - را کم عما علی الارض * یشهد بذلک کتابی العزیز المبدع * (انتهی)

الواح الغصن *

(۱) هو الناطق علی ما یشاء *

یا غصنی الاعظم * قد حضرتی المظلوم کتابک و سمعنا ما نأجبت به الله ۱۰۵ رب العالمین * انا جعلناک حرزاً للعالمین و حفظاً لمن فی السموات والارضین * و حصناً لمن امن بالله الفرد الخبیر * نسال الله بان یحفظهم بک - و یغنیهم بک - و یوزقهم بک - و یاهمک ما یکون مطلع الغنی لاهل الانشاء و بحرا الکریم لمن فی العالم - و مشرق الفضل علی الامم * انه لهو المقتدر العظیم الحکیم * و نساله بان یسقی بک الارض و ما علیها - لتذبت منها کلاء الحکمة و البیان - و سنبلات العلم و العرفان * انه ولی من والا - و معین من نجاه * لاله الا هو العزیز الصمد * (انتهی)

(۲) هو الله تعالی شأنه العظمة و الاقتدار *

حمداً لمن تشرف ارض المباء بقدم من طاف حوله الاسماء - بذلک بشرت الذرات کل الممكنات بما طلع و لاح و ظهر و اشرق و خرج من باب السجین و افقه شمس جمال غصن الله الاعظم العظیم - و سر الله الا قوم القدیم - متوجهاً الی مقام اخر * بذلک تکررت ارض السجین و فرحت اخری * تعالی تعالی ربنا فاطر السماء و خالق الاشیاء - الذی بسلطانه فتح باب السجین لیظهر ما انزله فی الالواح من قبل - انه لهو المقتدر علی ما یشاء و فی قبضته ملکوت الانشاء - و هو المقتدر العظیم الحکیم * طوبی ثم طوبی لارض فازت بقدمه - و لعین قوت بجماله - و اسمع تشرف باصغار ندائه - ولقلب ذاق حلاوة حبه - و اصدر رجب بذکره - ولقلم تحکک علی ثنائه - وللوح حمل آثاره * نسال الله تبارک و تعالی بان یشرفنا باقائه قریباً * انه هو السامع المقتدر المجیب * (انتهی)

(۳) الاعظم الابهی * و سره وحدانیه

یا الهی هذا غصن انشعب من دوحه فردا نیتک * تراه یا الهی ناظراً الیک - و متمسکاً بحبل الطافک فاحفظه فی جوار رحمتک * انت تعلم یا الهی انی ما اریده الا بما اردته - و ما اخترته الا بما اصطفتیه - فانصره بجنود ارضک و سماک * و انصر یا الهی من نصره - ثم اختر من اختاره - و اید من اقبل الیه - ثم اخذل من انکره و لم یرده * ای رب تری حین الوحی یتحدک قلمی - و تر تعش ارکانی

THE DAWN.

Vol. IV. January & February 1927. No. 5 & 6.

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Bahá'í Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-u'llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Bahá'í Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

WORDS OF ABDU'L-BAHA

Beware of prejudice! Light is good in whatsoever lamp it is burning. A rose is beautiful in whatsoever garden it may bloom. A star has the same radiance whether it shines from the east or from the west.

O ye beloved of the Lord! In this Sacred Dispensation conflict and contention are in no wise permitted. Every aggressor deprives himself of God's Grace. It is incumbent upon everyone to show the utmost love, righteousness, straightforwardness and heartfelt kindness unto all the peoples and kindreds of the world, be they friends or strangers—Nay the spirit of affection and loving kindness must so prevail that the strangers may find himself a friend, the enemy a true companion, and every least trace of disagreement be removed.

God has desired for mankind the effulgence of love, but through blindness and misapprehension man has enveloped himself in veils of discord, strife and hatred.

All prejudices whether of religion, race, politics, or nation, must be renou-

(۲۱)

عنوان مراسلات ذبیح الله زرقان *

پوست بکس نمبر ۲۹۹ رنگون *

ای اهل عالم همه باریک داید و برگزیندگان

از آن کس که در بار
ای اهل عالم همه باریک داید و برگزیندگان

لیس الفخر لم یحب الوطن بل هو

الاشراق

من بطنه بی یک بار
ای اهل عالم همه باریک داید و برگزیندگان

ای اهل عالم همه باریک داید و برگزیندگان

مقصود رساله الاشراق وحدت و یگانگی عالم انسانی است و تقنین اصول او ای که فی الجمله
و اساس کلی واحد است و وظیفه نشر مطالب آن که در جمیع باقی مقامات علمی و تربیه علیاست و مقالات مختصره
مفید در آن مخصوص از هر کس و هر جا برسد درین رساله درج خواهد شد عنوان مراسلات ذبیح الله زرقان ۲۹۹

شماره چهارم

ماه دسمبر سنه ۱۹۲۶ م

جلد چهارم

۷۸۶

آثار مبارکه قلم اعلی * کتاب احدی *

مقصود این مظلوم از حمل شداید و بلاها و انزال آیات و اظهار بینات
اخوان نار ضعیفه و بغضاء بوده - که شاید آفاق افند اهل عالم بنور اتفاق منور
گردند - و بآسایش حقیقی فائز * و از افق لوح الهی نیز این بیان لایح و مشرق -
باید کل بان ناظر باشند *

ای اهل عالم شمارا وصیت مینمایم بآنچه سبب ارتفاع مقامات شماست *
بنقوی الله تمسک نمائید و بذیل معروف تشبیه کنید - برستی میگویم - لسان
از برای ذکر خیر است او را بگفتار زشت میا لائید * عفا لله عما سلف * از بعد

need; for these prejudices have caused the world's sickness. It is a grave malady which unless arrested, is capable of causing the destruction of the whole human race.

All must abandon prejudices and must even go to each other's churches and mosques, for in all of these worshipping places the Name of God is mentioned. Since all gather to worship God what difference is there? None of them worship Satan. The Mohammedans must go to the churches of the Christians and the synagogues of the Jews and vice versa, the others must go to the Mohammedan mosques. They hold aloof from one another merely because of unfounded prejudices and dogmas. In America I went to the Jewish synagogues which are similar to the Christian churches and I saw them worshipping God everywhere.

In order to find truth we must give up our prejudices, our own small trivial notions; an open receptive mind is essential. If our chalice is full of self, there is no room in it for the water of life. The fact that we imagine ourselves to be right and every body else is wrong is the greatest of all obstacles in the path towards unity, and unity is essential if we would reach Truth, for Truth is one.

: o :
Address of Abdul Baha to the Jews
(At Congregation Emmanuel, San Francisco.)

The first bestowal of God in the world of humanity is religion because religion consists in Divine teachings to men, and most assuredly Divine teachings are preferable to all other sources of instruction.

Religion confers upon man the life everlasting—Religion is a service to the world of morality. Religion guides humanity to the eternal happiness. Religion is the cause of everlasting honour in the world of man.

Religion has ever helped humanity to progress. As a proof thereof, let us first investigate religion from an unbiased stand-point, and let us find out whether religion is the cause of progress and development or whether it is not; whether or not religion is the impetus which allows man to advance extraordinarily.

Let us investigate independently, that we may not be bound by blind imitations or dogmas, for were we to be bound by blind imitations, then some will believe that religion is a cause of happiness, and others will disagree, saying that religion

has been a cause of degradation. Hence, we must first investigate as to this: whether or not religion is the cause of human advancement, and let us give it impartial and thorough research that no doubt shall linger in our minds.

How can we find this out? That is, how can we discover whether or not religion has been the cause of human progress or retrogression?

We will first investigate the founders of religions—the prophets. We will review the episodes of their lives, the events prior to their rise and those subsequent thereto. But we shall not present to you certain traditions which are subject to both credence and refutation. Nay, rather we shall cite certain historical facts provable to all, certain facts and evidences well known throughout the world, which are irrefutable. They are these:—

Amongst the great prophets was His Holiness Abraham who being an iconoclast and a herald of the oneness of God was banished by the people from his native land.

Let us observe right here how religion is an impetus to progress. His Holiness Abraham founded a family and this family God blessed, and it was through the religious basis that the house of Abraham made progress and advancement. Through the Divine benediction, noteworthy and famous prophets have issued from the lineage of Abraham. There appeared an Ishmael. There appeared an Isaac. There appeared a Jacob. There appeared a Joseph. There appeared a Moses. There appeared an Aaron. David issued therefrom. There appeared Solomon. The Holy Land was conquered by them and was theirs by right, and the great Solomonic wisdom was established; and this was due to the religion which they founded.

Hence, we learn that religion is the cause of honour, is the cause of advancement, is the cause of civilization, is the cause of the happiness of mankind, even as the episode of Abraham well illustrates this fact and as his family clearly points thereto. Even unto the present time his house is visible and manifest throughout the world. Let us discover or consider the greater phase of it.

The children of Israel were in bondage and captivity in the land of Egypt. They were subject to the tyranny and oppression of the Copts. They were in the utmost state of degradation. One Copt conquered or subdued one hundred Septs. They would make use of them as workingmen or labourers. The children of Israel were then in abject poverty, in the lowest abasement, in the lowest degree of ignorance, the lowest degree of barbarism when, suddenly, His Holiness Moses appeared amongst them.

When His Holiness Moses appeared amongst them, outwardly he was no other than a shepherd, but through the power of religion he exhibited such majesty and grandeur and influence that they continue to be seen. His prophethood was spread throughout the land. His law was the foundation of the law.

His Holiness Moses was single and alone and this single, lone personage, through the power of religion rescued all the children of Israel from bondage. He conducted them to the Holy Land, and there he founded the great civilization which has become permanent, a civilization and an education which are noteworthy. Thereby they attained to the highest pitch of honour and glory. He saved them from their bondage and captivity. He imbued them with qualities which caused them to progress.

They proved to be a civilizing people, an educated and a scholarly people. Their philosophy became noteworthy. Their industries became famous. In one word, along all the lines of advancement which characterize a progressive people they achieved progress. They reached such a height that at last they were the ones who established this Solomonian sovereignty, and their sciences and arts reached such a state of comprehensiveness that even the Greek philosophers went to journey to Jerusalem, in order to study with the Jews, philosophy and the basis of law. According to oriental history, this is an established fact. Even Socrates, the Greek philosopher, came to the Holy Land and consorted with the Jewish doctors, studying wisdom or philosophy with them. He studied with them the basis of their belief and when he returned to Greece he there formulated his basis for Divine Unity, and there he advanced his belief in the immortality of the spirit after the dissolution of the body. These verities Socrates learned no doubt from the Jewish doctors with whom he came in contact.

Likewise Hippocrates and many other philosophers used to go to the Holy Land, to Palestine, and there they acquired lessons from the Jewish prophets, studying with them the basis of ethics and mortality, returning to their countries with contributions which have made Greece famous.

A cause or a movement, which renders a weak nation, such as the Jews were before, strong, and changes them into a mighty and powerful nation; which rescues them from captivity and causes them to attain sovereignty; which transforms their ignorance into knowledge and science, and endows them with an impetus to advance along all degrees of attainment — this is not merely a theory or a story which I am telling, it is an historical fact which is provable.

it is history well established in the world — makes it evident that religion is the cause of honour to men; that religion is the cause of sublimity of man.

When we speak of religion, we mean the foundation of religion, not the blind imitations, or dogmas, which have crept in afterwards, and which are ever destructive, which are ever the cause of the effacement of a nation, which are ever the cause of hindrance to national progress. Ever as it is recorded in the Torah, and confirmed in all histories, when the Jews were fettered with imitations of religion, then the wrath of God became manifest.

When they had lost the foundations of the law of God, then God sent Nebuchadnezzar, who came and conquered the Holy Land. He killed all the men; he made captive the women and children; he fired all the hamlets and villages. Seven thousand Jews did Nebuchadnezzar make captive and take with him to Persia. He destroyed the Holy of Holies, the great Temple. In short he burned the Torah; the Holy Bible was burned through his cause.

Thus we learn that the foundation of the Divine religions is ever the cause of progress; and thus when it leaves the central axis, the holy foundation becomes destroyed, and as it were beclouded and surrounded by certain blind imitations. Then the reverse takes place: it is a cause of debasement, a cause of degradation.

Even so was the case with the Greek nations when they were the conquerors, and they were followed by the Romans, by whom the Israelites were almost done away.

Under Titus, the Roman Emperor, when he was a general of the Roman army, the Holy Land was laid waste, and made wilderness, and the Israelites were scattered broadcast in the world, because he also killed their noteworthy men, pillaged their possessions, and made Jerusalem a heap of dust. That was the scattering and dispersion of the Jews, which ever since has continued.

Hence we learn that the foundation of the religion of God, which was laid by His Holiness Moses, was the cause of eternal honour, was the cause of the advancement of the nation, was the cause of the life of the Hebrew people, was the cause of homage paid for ever to this notable people. The dogmas or blind imitations, which later crept in, proved to be the cause of the Israelites' destruction. They caused the Israelites to be scattered throughout the earth and to be expelled from their rightful habitation, the Holy Land. In short, what is the mission of prophets?

The mission of the prophets is no other than the advancement or the education of the world of humanity. The prophets are the real teachers or educators. The prophets are the universal instructors.

Should we desire to find out whether or not any of these great souls or prophets has been a prophet, we will investigate the facts of the case and the line of our investigation will be the question of education. If he has been an educator, if he has really educated a people, if he has trained a nation, causing it to attain to the highest point of knowledge after it had been in the lowest abyss of ignorance, then we are sure that such a one is a prophet: and this is a clear and plain mode of procedure and irrefutable.

We do not have to go to other proofs. We do not have to cite miracles, saying that out of rock water gushed forth, because such a miracle may be denied by others—they may refute it. We do not need such miracles.

The very deeds of Moses are proofs conclusive concerning his prophethood. We are in need of no further evidences: evidences which are usually refutable. If a man be unbiassed, be fair and investigate reality, he will without doubt bear testimony to the fact that the personage Moses was verily the Man of God, a great personage.

Let us not digress. Let us go to the subject. But here I wish you to be very fair in your judgement, setting aside, for the moment, all religious prejudices.

All of us should thoroughly investigate or search for verities, because the purpose of the religions of God has been proved to be no other than the education of humanity and the cause of amity and fellowship among men. Therefore I wish you to cite this principle: that the foundations of the religions of God are one. They are not multiple, for they are realities. Reality does not admit multiplicity, because every one of the Divine religions is divisible into two departments. One department is concerned with the world of morality, and that is essential. It is concerned with the ethical sublimity of human nature. It is concerned with the advancement of the world of humanity in general. It has to do with the knowledge of God. It has to do with the verities of existence. This is the ideal aspect, the essential department. This department is not subject to change or transformation at all. This is one, it is the foundation of all the religions of God. As regards that, all the religions are one and the same.

The second department or division, has to do with social transactions, or human conduct under certain special conditions and is not of the essence of reality. This is subject to change and transformation, according to the exigency

or requirements of time and place.

To wit: In the time of Noah, certain conditions required that all sea-foods are allowable or lawful. During the period of the prophethood of Abraham it was considered allowable because of a special condition, for a man to marry his aunt: even as Sarah was the sister of Abraham's mother. During the time of Adam it was expedient that a man marry his own sister—even as Abel, Cain and Seth, the children of Adam married their own sisters, because (so they thought) it was according to the conditions of the time: but in the law of the Torah that practice was abrogated, forbidden. There were certain laws, formerly recognised which were annulled during the time of Moses. For example camels' flesh was accepted as food proper for man during the time of Abraham, but was made unlawful during the time of Jacob.

Such changes and variation in religious teaching have to do with the non-essential affairs of existence. They are not important.

His Holiness Moses lived in the wilderness of Terah, where retribution had to be made a matter of direct action. There were no penitentiaries. There were no means of indirect punishment. Hence according to the exigency of time and place, it was a law of God that an eye was to be for an eye, and a tooth for a tooth. If a man's tooth were broken by another man, his tooth would be broken. If a man, for instance, caused the deafness of another, the other could make him deaf. But you cannot do that now. You would not blind a man because he accidentally blinded you. Is it possible to carry such things out.

In the Torah there were ten commandments concerning murder. Is it possible to carry these out? Can these ten ordinances concerning the punishment of murderers be carried out?

In modern times conditions are such that even the question of capital punishment—the one form which some nations have decided to apply in cases of murder—is a moot question. Wise men are discussing whether it is feasible or not.

Thus every thing that is valid, is valid only for the time. The exigency of that age required that if a man committed theft of so much as one dollar they chopped off his hand, but now you cannot cut off a man's hand for a thousand dollars. You cannot do it, it is impossible. It was useful for that time, but things are useful only according to the exigencies of time. Time changes, and when the times change, the laws have to change. But remember these laws are not of importance—they are the externalities of religion. The essentials, which are spiritual in character, which have to do with morality, which have to

do with the ethical development of man, which have to do with the faith of man—they are of the ideal, are necessary and permanent; they have one foundation, and they are not subject to change or variation.

Hence for the fundamental basis of the religion of God there is no change nor variation. That is the basis, the fundamental foundation of religion. That never never changes.

The basis of the law of Moses His Holiness Christ promulgated. That selfsame foundation of religion was promulgated by Mohammed. All the great prophets have served that foundation. They have served this reality. Hence the purpose and result of all the prophets have been one and the same. They were the advancement of the body politic. They were the cause of the honour of mankind. They were the Divine Civilizations of man whose foundation is one; and as we declared before, the proofs establishing the validity of a prophet, the proofs of his inspiration, are after all, the very deeds of valour and greatness which he performs. If a prophet has proved to be instrumental in the elevation of mankind, undoubtedly his prophethood is valid.

Again I wish you to be fair in the judgement of these following remarks.

At a time when the Israelites has again been put in captivity, at a period when the Roman Empire had dispersed and effaced the Hebrew nation because the law of God had, as it were, passed from amongst them, and the foundations of the religion of God had been destroyed; at such a time as this Jesus Christ appeared amongst them.

When His Holiness Christ appeared amongst the Jews, the first thing he did was to proclaim the validity of the Mosaic mission. He declared that the Torah, the old Testament was the book of God. He declared that all the prophets of Israel were valid and true. He eulogized Moses, and through his commendation the name of Moses, was spread throughout the entire world. The fame of Moses, through the Christian movement was spread broadcast.

Before the rise of Christ it is a fact that in Persia the name of Moses had not been heard. Throughout India they had no knowledge of Judaism and were it not for the Christianizing of Europe it would not have had the knowledge of the Old Testament which it has. Throughout Europe there was not a copy of the Old Testament. But listen to this and judge it aright; it was through the instrumentality of Christ, it was through the translation of the New Testament, the little volume of the Gospel—that the Old Testament, the Torah was translated into six hundred languages and spread throughout the world at large.

The names of the Israelitish prophets became household names everywhere. All the nations of the world believe in this, that verily the children of Israel were chosen people of God, that this nation was a Holy nation, that the blessing of God attended this nation, and that all the prophets of God which had issued therefrom were the sources of Divine Inspiration, the daysprings of inspiration, and each one of them shone like a star. Hence His Holiness Christ really promulgated Judaism, for he was Jew, and not opposed to Jews. He did not deny the validity of the prophethood of Moses. Nay he rather promoted it. He did not efface the Torah. Nay rather did he promulgate it. At most it comes to this; that the portion of that dispensation which had to do with social transactions—this portion underwent revision, and that fact is not important; but the essential teaching of Moses he virtually promoted. To do this, he left no effort undone.

Likewise, with the superlative power and the efficacious Word of God he gathered most of the nations of the East and the West. This was accomplished at a time when those nations were in the utmost contention and strife. He ushered all of them into the overshadowing tent of the oneness of humanity. He so educated them that they united and agreed, even so that the Roman, the Greek, the Chaldean, the Assyrian and the Egyptian nations were perfectly blended, and the heavenly civilization was the result. Now this efficacy of the world, and this heavenly power, which are extraordinary, prove conclusively the validity of His Holiness Christ. Consider how his heavenly sovereignty is yet permanent and lasting. Verily this is a conclusive proof and manifest evidence.

Then we behold, appearing from another horizon, the prophet of Arabia, Mohammed.

Perchance you do not know that the first proclamation of Mohammed to his tribe was this statement; "Moses was verily a prophet of God, and the Torah is a book of God. Verily, O people! You must believe in the Torah and in Moses and the prophets. You must accept as valid all the prophets of Israel".

In the Quoran the Mohammedan Bible, there are seven statements—in fact seven repetitions—of the episode of Moses, and in all his historical summaries Mohammed praises Moses.

He states that His Holiness Moses was the greatest prophet of God; that God guided him in the Sahara or wilderness of Terah; that through the light of

guidance Moses hearkened to the summons of God; that he was the bearer of Ten Commandments; that all the contemporary nations of the world arose against him; that eventually Moses triumphed over them all because falsehood is ever defeated by truth.

There are many instances of this kind in Mohammed. I am citing merely a few.

Consider that His Holiness Mohammed was born amongst the savage and barbarian nations of Arabia, lived amongst them, and (outwardly) was illiterate and unformed of the Holy Books of God.

The Arabian nations were in the utmost state of ignorance and barbarism to the degree that they buried their daughters alive. They considered this action to be the greatest valour and of the nature of sublimity. Under the Persian and Roman governments they lived in conditions of extreme captivity and bondage. They were scattered throughout the Arabian desert, subject to continuous strife and bloodshed.

When the light of Mohammed dawned, the darkness of ignorance was dispelled from the Arabian desert. Those barbarous nations in a short space of time, reached a superlative degree of civilization, so that their civilization extended even to Spain and was established in Baghdad, whence it was transplanted to Europe.

What greater proof than this can there be concerning the prophethood of Mohammed—unless a man closes his eyes and obstinately remains unfair?

Thus the Christians are now believers in Moses. They believe that he was a prophet of God, and they praise him most highly. And the Mohammedans are the believers in Moses, praising him most highly, proving his validity; and likewise they believe in His Holiness Christ and praise him highly.

Has harm to come these nations—the Christians and the Mohammedans—because they have admitted the validity of Moses and accepted him? No, on the contrary, it proves that in this respect they have been fair minded.

Then what harm is there that the Jewish nation, in turn, should also now praise His Holiness Christ, should also now praise His Holiness Mohammed, and by this humane acceptance and praiseworthy view of the subject do away for ever with this enmity and hatred which have divided mankind so many centuries—

that bloodshed shall cease, that this fanaticism shall pass away forever, that all mankind may be united; and this corruption shall cease as soon as that acceptance is established.

The Christians and the Mohammedans admit that Moses was the interlocutor of God. Why do not you say that Christ was the word of God? Why do you not say just the few words that will do away with all this sort of thing, and there will be no hatred left, no fanaticism left, no warfare in the Land of Promise, no bloodshed whatever. Then forever will there be peace.

Verily, I now declare unto you that Moses was no other than that Interlocutor of God; that Moses was the most noteworthy prophet of God; that Moses brought the fundamental law of God; that Moses was the founder of the ethical basis which has proved the source of human happiness.

What harm is there in this? Do I lose by saying this to you? And believing it as a Bahai? Not at all. On the contrary, as a Bahai it benefits, and the founder of the Bahai Movement, Bahaullah, is well pleased with me and confirms me therein. He says: "Well done: you have been fair in your judgment; you have impartially investigated the truth; you have arrived at the conclusion full well: you have believed in a prophet of God, in Moses; You have accepted the Book of God, the Torah!"

Now, inasmuch as it is possible to do away with this prejudice with such a bit of liberalism in the world, why not do it?

Why not do away with this continuous strife? Why not establish a bond which can easily connect the hearts of men? What harm is there in this religion that every one should praise the teacher or the founder of another religion? Even as the other nations praise His Holiness Moses, and admit that Moses was the founder of Judaism, why not do the Hebrews also praise the other great men?

What harm comes from it? None at all. It is no loss to you at all. Nay rather you thereby contribute to the welfare of mankind. Nay, rather you would be instrumental in establishing the happiness of the world of humanity. Nay, rather the eternal honour of men is dependent on this modern liberalism.

Inasmuch as our God is one, and He has created us all—He provides for us all, He protects us all, and we acknowledge such a kind and element Lord—why should we His children, His followers, fight one another? Why should we so readily

break one another's heart? God is so merciful and kind, and his aim in religion has ever been to establish the bond of unity and affinity.

Praise be to God, the medieval ages of darkness have passed away and this century of radiance has dawned—this century wherein the reality of things is becoming evident; this century wherein science has discovered the means to master nature: this century which in its entirety is a service to the world of humanity; this century wherein we have established the foundation of the world of humanity. Is it fitting that we should still linger in our fanaticism and tarry in our prejudice? Is it behooving that we should still be bound with old fables and superstitions and be handicapped by the superannuated beliefs of dark ages that are past—again waging religious wars, again fighting one another, still shedding each others' blood, skimming one another, anathematizing one another? Is it becoming?

Is it not better for us to be most loving to one another? Is it not preferable for us to enjoy fellowship together? And unite and sing anthems of unity towards God, and praise all the prophets in a good and praiseworthy spirit?

Then you will observe how the world shall prove to be a paradise and the promised day shall come. That will be the day when the wolves and the sheep shall quaff from the same stream; when according to the prophecy of Isaiah, the quail and the eagle shall together enjoy the same nest, and the gazelle or deer shall enjoy the same pasture with the lion. What does this mean? It means that this fact is symbolic of contending nations—that religions, which formerly have been as wolves and sheep, divergent creeds, will associate with each other. Notwithstanding their former attitude, they will then through this liberality associate with each other in perfect fellowship, in the utmost love.

This is the meaning of the statement of His Holiness Isaiah. Otherwise, you will never come to see a day when this prophecy can literally come to pass: for the wolf will never enjoy the companionship of the sheep and the lion and the deer will never be seen together, because the lion and the deer will see each other but the deer will be within the lion, and the sheep will be ever the prey of the wolf. As you know, the teeth of the lion are carnivorous. It has no molars to enjoy grass. Hence it must eat flesh.

Therefore this prophecy is symbolic of the following condition: when certain nations and races, symbolized or typified by lions and wolves and sheep, amongst whom there is no bond or fellowship or association will be unified in that day of promise, and will treat each other with the utmost kindness or liberality.

လူသတ္တဝါတို့မှာ အနန္တဘက်တန်ခိုးဖြစ်ကြောက်ခြင်းမူကား မိမိချက်မြုပ်ရာ အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့် အထွင်းမဖြစ်နိုင်၊ တလောကလုံးကို ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်းစာကို မြန်မာနိုင်ငံ နေ၊ ဘဟာဒိ-သာ သနားတမ်း၊ မာဟ ဖွေ လေရှုဟာနီ အသင်းကပုံနှိပ်ထုတ်ဝေကြသည်။

အသိဒိတာ၊
ဆိုက်ယာဒ်၊ ဗွတ်စတုဗျာရီ၊
ရန်ကုန်မြို့၊
သာသနာ့ဌာန၊
နံပါတ် ၂၉၉၊
P. Box No. 299
RANGOON.

အသိဒိတာ၊
မြန်မာပြည်နှင့်
အိန္ဒိယပြည်များ၊
၁၂ လ ဖြစ်၊
အိတ်နံ၊ ၁၂-လ
၂-တူမန်၊
အမေရိကန်၊
၁၂-လ၊ ၂-ဒေါ်လာ၊
အင်္ဂလန်ပြည်၊
၁၂-လ၊ ၇၂ ဂရိလင်၊
အေဂျစ်နှင့်ပါလက်
စတိုင်ပြည်များ၊
ကိုရီးယား၊ ၅၀၊
တောင်အာရှ၊ ၅၀၊
သာသနာ့ဌာန၊
SECRETARY
B. S. A.
Post Box, No 299
RANGOON.

ထေရဝံသို့။ ၁၉၂၇-ခု၊ ဇူလိုင်လနှင့်ဖေဖော်ဝါရီလ။ နံပါတ် ၅-၆။

ရောင်ခြည်တော်မဂ္ဂဇင်း၌ လိုရင်းတည်းဟူသော၊ ဝတ်တရား အကြောင်းမှာ တကမ္ဘာလုံး၌ရှိနေကြသော မနုဿလူသတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို ညီအစ်ကိုရင်းဟူ၍ ချစ်ခင် မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့် တလုံးတဝတ်တည်းနှင့် တစ်စိတ် တသဘာဝတည်းဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ခြင်း၊ မျက်မှောက်တွင်အသင့်ရှိကြသည့် အလုံးစုံသော သာသနာတော် မြတ်တို့၏ မူလအခြေအမြစ်ရင်း၊ တရတည်းနှင့် တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်အပ်သော ဝတ်တရားများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချုပ်ရေးသားသော အချက်များကို မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူထံက ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ၊ ဝတ်တရားခြင်းမရှိဘဲ၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရလိမ့် မည်။ မေတ္တာတော်ဝတ္တရားများ သက်သက် ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး အဖိုးရမင်း ပြည်အုပ်စိုးခြင်းနှင့် ဆိုင်ရာမြို့ရေး၊ ရွာမှုများတွင် မပါမဝင်အသီးသီး ဘာသာများက ကိုယ်အချင်းချင်း ငုတ်ခတ်ထိခိုက်အောင်၊ ပြောဆိုလေ့ရှိသော အချက်များကို အလေးဂရုမပြုလျှင်လျှင် ရှေ့နေရပါသည်။

နာတော်၏သွေးစွန်းလေသာရာ ဝင်စာရွက်များကို ပွင့်လင်းတော်ပစေသဖြင့် ဆင်ယင်လိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်ငြားသော်လည်း သာသနာတော်မြတ်၏ ဝိတိသောမ နသမ္ဗြင်္ဂမြော်စေလတုံ့သောကပ်ကာလကို ကျွန်ုပ်တို့သည် မမေ့လျော့နိုင်အောင် ဆိုသောလောကီတရားလုံး၊ ရွှင်လန်းခြင်းနှင့်ချမ်းသာခြင်း၊ နှံ့ပြားလာလိမ့်မည် ဟူသောဂတိတော်နှင့် မဖြစ်မြော်လာသေးသော သာသနာတော်၏အောင်မြင် ခြင်းအကြောင်းသည်။ ယခုတိုင် အောင်မတွေ့မမြင်ရသေးသည်ဖြစ်၍ ၎င်းသာ သနာတော်၏ ရှေ့သဘွယ်ထွန်မြတ်သော ကပ်ကာလသည်လည်း မပေါ်ထင် လာချသတည်း။ စင်စစ်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့သည် လောက၏များပြားသော နှောင့် ရှက်ခြင်းအမှုများ၊ ဗဟိုရ်အလယ်၌တင် အာဇာနည်တစ်ခုလုံးကို ဆိုလိုခြင်း၊ သာသ နာတော်၏မရွက်ဆောင်သေးသောဝတ်တရားတို့ကျယ်ဝန်းများပြားခြင်း အ ချက်နှင့်ရှက်ဆောင်အပ်သော အရေးအခွင့်တို့ကို မိမိတို့စိတ်နှလုံးများ၌ စေ့စေ့ စင်စစ်ဆင်ခြင်ကြသောအခါ မိမိတို့စိတ်နှလုံးမြင့်မြင်းကို အလွန်ဆုံးမဲ့ပြင်လျက် မိမိတို့စိတ်စွဲလမ်းသောစောင့်လည်းကောင်း၊ ညှိုးငယ်စရာဖြစ်လာလိမ့်မည်။

ယခုအချက်နှင့်စပ်လျဉ်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အကုန်လုံးတို့၌ သတိပြုရန်လိုအပ် သည်ကား အသီးသီးထင်မြင်သောစီမံချက်များကို အတည်မပြုမကြံမီအလျှင် အကျွန်ုပ်တို့အနက်ကလွန်စွာအကြံကောင်းသောပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ကြံစည်အားထုတ် နိုင်သည့်အချက်များထက် သာလွန်မကလျိအပ်သော အကြံအစည်များနှင့် နေ ရာကျ-စေ့စပ်စီမံလျက်ရှိသည့်အသင်းများက မိမိတို့လုံ့ လဝိရိယအားဖြင့် ငြိ မြောက်စေသော အဆောက်အဦးများထက် သာ၍မက။ ငေးကြီး ခွင့်ကျယ်စွာ သောအချက်ဟူမူကား စင်စစ်စွာသက်ဝင် ယုံကြည်ခြင်းရှိသော အသီးသီး အလုံးစုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သာသနာတော်မြတ်၌လွန်စွာလိုအပ်သော အ ချက်နှင့် ထိုသာသနာ၏ထူးဆန်းသော တန်ခိုးကိုလည်းကောင်း၊ အသက် ဖြစ်မြောက်စေနိုင်သောအစွမ်းနှင့် အထူးအကျိုးဖြစ်ထွန်းစေနိုင်သောသတ္တိကို လည်းကောင်း၊ မိမိတို့စိတ်နှလုံးအခြေအမြစ်ရင်း၌က သက်ဝင်ယုံကြည်စွဲလမ်း ခြင်းတည်း။ ချစ်သားအပေါင်းတို့၊ သင်တို့ယုံကြည်စိတ်ချစေရန်၊ ငါ့ဟောကြား တော်မူသည်ကား ဤကဲ့သို့သော တန်ဖိုးမြင့်မားခြင်းကင်းမဲ့၍မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်းသည် ထွန်မြတ်သောသာသနာတော်ကို ၎င်းနှင့်ဆိုင်ရာ ရာဇဝင်၌ပါရှိသည့်အတိုင်း ထူထပ်စွာမှောင်ကျ၍ လေမုန်တိုင်းများကျလာ သောကာလ၌လည်း တည်တံ့စွာနေနိုင်အောင်ရှောင်ရှောက်လေသည်။ ဤစေတံ သမယ၌လည်း ၎င်းကဲ့သို့သော သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်းမှတစ်ပါး မည်သည့် အကြောင်းတစ်ခုခုမှ အရေးအတွက်ကင်းမဲ့သောတပည့်တော်များ ရရှိနိုင်

လျက် နုကြသည်။ အမျိုးမျိုးသော အရေးအခွင့်များကို အသက်သွင်း၍ သန် စွမ်းစေနိုင်သည်မဟုတ်။ ၎င်းအချက်မှတစ်ပါး မည်သည့်အရာတစ်ခုခုမှ ဤ ကျယ်ဝန်းလျက် အစဉ်တည်မြဲနေသောအောင်မြင်ခြင်း၌ အလွန်လိုအပ်သော ရည်ရွယ်ခြင်းစွန်းအားနှင့် ထောက်မခြင်းအစွမ်းသတ္တိများတည်းဟူသောတရား နှစ်ပါးတို့ကို ဖြစ်မြောက်အောင် မတတ်နိုင်သတည်း။ ယခုဇောထက်သန်မာ သော စိတ်သဘောကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရပ်ရပ်အကြောင်းများထက်ပိုမို၍ မပြတ်မစဲနိုင်သောလုံ့ လဝိရိယအားဖြင့် စောင့်ရှောက်ကြမည်။ ထိုပြင်မိမိတို့ အလုံးစုံသော အစွမ်းသတ္တိဖြင့် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ တာဝန်ခံလေသော စင်စစ် အလွန်အမှုများ ရွက်ဆောင်ခြင်း၌ အသုံးချ၍ ခိုင်ခံ့စွာအတည်ပြုစေသဖြင့် ငံပြု သော်ပြုကြမည်။

ငါသည် မိမိ၏မိတ်မဆို -မင်းတားနိုင်သောစောစောတနာတိုက်တွန်း ခြင်းကိုခံရသဖြင့် ၎င်းထွန်မြတ်သောထုရင်မအား၊ ထိုထုရင်မက မိမိထုရင်မ ဖြစ်ခြင်းဂုဏ်အင်္ဂါနှင့် ညီညွတ်သောဘဟာအို၊ ဓမ္မစက်တရား၏ ဇာတိဂိုဏ် ကြီးမြင့်ခြင်းနှင့် ဖွဲ့ပတင့်တယ်ခြင်းကို ထိုက်ဆင့်ရာ ချီးမြှောက်၍ ရှိခိုးလက် ဆောင်ဆက်ကပ်သောကြောင့် အရှေ့နှင့်အနောက်မျက်နှာများ၊ ဘဟာအိုတို့ သက်က၊ ကျွန်ုပ်တို့အားနှစ်သက်ဘွယ်ဖြစ်ရာ အံ့ဩချီးမွမ်းခြင်းများနှင့် ကျေး ဇူးတင်ခြင်းအကြောင်းများကိုတော်ပြုသော စာတစောင်ရေးသားတော်မူလိုက် သည်။ ထို့ပြင် ထုရင်မ-ယုံကြည်စိတ်ချရန်ရေးလိုက်သည်မှာ ထုရင်မ၏အလွန် ခမ်းနားစွာသောသက်သေခံချက်သည် မချွတ်မလွဲအတိုင်းမဲ့သောအကျိုးဖြစ် ထွန်းစေလိမ့်မည်။ ၎င်းပြင် ထုရင်မ(ပုဂ္ဂိုလ်ထုတို့ဝေလိုက်သော) စာအားဖြင့် မပြင် မသက်သော၊ ပါရှာတိုင်းသူပြည်သား ဒုက္ခိတလူမျိုးတို့၌ ပကတိနှစ်စိတ်ခြင်း ဖြစ်မြောက်စေသော အကြောင်းကိုလည်း ထိုမေတ္တာစာတွင် တော်ပြုတော်မူ လိုက်သည်။ ငါ၏ထိုကျေးဇူးတင်၍ ချီးမြှောက်လေသော စာကြောင်းကို ထု ရင်မသည် မိမိသက်တော်ဖြင့် ရေးသား၍စာပြန်တော်မူလိုက်သည်။ ၎င်း စာအတွင်း၌ ရေးသားသော အကြောင်းများသည် အလွန်ယဉ်ကျေး၍ အထူး နက်နဲစွာသက်ဝင်ဘွယ်ဖြစ်ရုံမက ထုရင်မသည် မိမိနှလုံးသွင်း မှတ်သားဘွယ် သော သက်သေခံချက်အားဖြင့် အထူးအံ့ဩသော အကြောင်းများကို တော်ပြု လိုက်သည်။ ထုရင်မဂုဏ်လက္ခဏာနှင့် သင့်လျော်သော ရှိခိုးလက်ဆောင်ဆက် ကပ်ခြင်းအားဖြင့် ထုရင်မသင်၏ ဓမ္မစက်တရားချီးမြှင့်သောစာ၌ နှလုံးသက် ဝင် ထိုးထွင်းသော အချက်များပါရှိသည့်အတိုင်း ယခုထည့်သွင်း ရေးသား တော်မူလိုက်အံ့။

ဘုရင်မရေးသားလိုက်သောစာပို့ပါရှိသောအချက်များကား။ “ဘဟာ
 ဣန္ဒြာဟ်နှင့်အဗ္ဗန္ဒုလ်၊ဘဟာ၊အရှင်မြတ်တို့ထြဝါဒများသည်၊စင်စစ်ဆိုသော်၊
 အလွန်တောက်ပလှသော ရောင်ခြည်တော် အသင်းနှင့်တကွ။ ကျွန်တော်မ
 အပေါ်မှာဆင်းသက်လာရောက်လေသည်။ ဘုရားသခင်၏ခပ်သိမ်းကုန်ကြီးမြင့်
 မြတ်သောထြဝါဒများအတိုင်း။ ဤထြဝါဒများသည်လည်း။ လွန်စွာဝမ်းနည်း
 ခြင်းဒုက္ခ။ ဘေးအန္တရာယ်များ သက်ရောက်ပိုင်းမိလျက် နေဇဉ်အခါ၌ ဆင်း
 သက်ရောက်လာချေသတည်း။ သို့ဖြစ်၍၊ ၎င်း၏မျိုးစေ့သည်။ စိတ်နှလုံး၏နက်နဲ
 သော အခြေရင်း၌ ဝင်ရောက်ဆင်းသက်သွားလေသည်။ ဤမင်္ဂလာထြတာကို
 ကျွန်တော်မျိုးမ တို့သည်။ လူတိုင်းအား ပြောပြ၍။ ကြားနာရသူ လူအများတို့
 သည်။ ကြီးကျယ်သော ရောင်ခြည်အလင်းကို။ မိမိတို့မျက်မှောက်ရှေ့၌ ယုတ်
 တရက်တွေမြင်ကြလေသည်။ ထိုပြင်၊ မရှင်းမလင်း၍ သဘောမရ မပေါက်နိုင်
 သေးသော အရာများသည်လည်း။ ထိုသူတို့၌လွယ်လင့်တကူ နားလည်ဘွယ်
 ဖြစ်လာ၍။ ပွင့်လင်းတောက်ပလေသဖြင့်။ အားကိုးအားထားပြုတို့ရာ ဖြစ်လာ
 သည်ဆိုသော်။ အထက်ကျော်ကာလက။ အတယ်အခါ။ ဤကဲ့သို့မတွေ့မကြုံလာ
 ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးမရေးသားပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်သောစာသည်။ (ပါရှာတိုင်း
 ၌။) သာသနာတော်မြတ်ကြောင့်။ ဘေးဒုက္ခသက်ရောက်ခံရလျက် နေသည့်သူတို့
 အားနှစ်သိမ့်စေသော အကြောင်းဖြစ်လာသည်ကိုကြားသိရသဖြင့်။ ကျွန်တော်
 မျိုးမ၌။ စင်စစ်သော ပိတိသောမနဿဖြစ်မြောက်လာပေ၏။ ၎င်းအကြောင်းကို
 ကျွန်တော်မျိုးမသည်။ မိမိ၏တုံ့သောသဘောဖြင့် ရှိခိုးလက်ဆောင် အနေနှင့်
 ပူဇော်လိုက်သော ချီးမွမ်းခြင်း အကြောင်းများကို။ ဘုရားသခင် လက်ခံတော်
 မူလိုက်သော နိမိတ်လက္ခဏာဟုသဘောရရှိ၏။ ထိုထုန်မြတ်သော လက်
 တော်များ၌ ကျွန်တော်မျိုးမသည်လည်း။ အသုံးခံရသူတယောက်ဖြစ်သည်ဟူ၍
 ဦးညွတ်လျက်သိမှတ်သဖြင့်။ သို့သိမှတ်ရသောအကြောင်း၌ ဝမ်းမြောက် ဝမ်း
 သာရှိလေသည်။”

ချစ်သားအပေါင်းတို့။ ဇောဖြင့်လှုပ်ရှားနေသောစိတ်များနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့
 သည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူနှင့်လေသော။ ကျွန်ုပ်တို့၏အရှင်သခင်။ တည်းဟူ
 သော (အဗ္ဗန္ဒုလ်၊ဘဟာ)၏။ မြင့်မြတ်သော နှုတ်ခမ်းတော်များမှ အကြိမ်ကြိမ်
 အဖန်ဖန်ဆင်းသက်လာရသည့်။ ထွန်မြတ်သော ဂတိတော်များကိုသတိပြု၍။
 ကိုယ်တော်၏ အလွန်နှစ်သက်ဘွယ်သော အကြောင်းများ။ တရှေ့၊ ဧ၊ ဦး
 မြောက် လာကြောင်းကို တွေ့မြင်ရသဖြင့်။ ပိတိသောမနဿ စိတ်ဖြစ်ကြကုန်
 သတည်း။ ။

၎င်းအမှတ်ပြုလောက်သော။ ထိုးတက်ခြင်းမှ အကြောင်းရင်းဟူသော ဖြစ်
 ပျက်တို့ကိုသတိပြုသောအခါ။ ကျွန်ုပ်တို့စိတ်နှလုံးသည်။ ဘဟာအဗ္ဗန္ဒုလ်အရှင်
 မြတ်၏နှိုင်းယှဉ်ဘက်မရှိရေငွေစွာသောတမန်တော်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ချစ်လှစွာသော။
 မမ၊ မရိသာ၊ ရွတ်၊ ၏။ ချီးမွမ်းခြင်းနှင့်အံ့ဩ ခြင်းဖြင့်ပြည့်လျှံနေသည်။ အကြောင်း
 ကားထိုတပည့်တော်မသည်။ မိမိကျိုးစားအားထုတ်သောအမှု၌ကူညီသူတဦးမှ
 မရှိဘဲ။ တကိုယ်တပါးတည်းပင်။ အချပ်ရပ်ရပ်စပ်စပ်။ စိုးရိမ်ခြင်းအဖြစ်များတွေ့ကြို
 လျက်ရှိသည်နှင့်။ ဘုရားသခင်၏သာသနာတော်ကိုလောက်တဝှမ်းလုံးနှစ်သက်
 မြတ်နိုးစေသော လမ်းကြောင်းကို။ အထူးအံ့ဩဘွယ်သောအနေဖြင့်။ ပြင်ဆင်
 ခင်းပြုလေသည်။ စင်စစ်ဆိုသော်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း ကင်းမဲ့
 သော သတ္တိနှင့်ပြည့်စုံလှသော။ သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်းကိုထွန်မြတ်သော သီလ
 အလေ့အကျင့်များနှင့်ပူးတွဲသောအခါ။ မည်မျှလောက်ကြီးကျယ်သောတန်ခိုး
 အားနူးတော်များထင်ရှားစေ၍။ မည်မျှလောက်စွင့်မြင့်လှသောအခြေအနေများသို့
 ပျံ့ဝံ့ဆန်တက်နိုင်သည့်ဟူသောအချပ်ရပ်ပါရမီဖြစ်မြောက်ခြင်း ဂုဏ်လက္ခဏာ
 များအလုံးစုံတို့ကိုမချွတ်မလွဲ။ မမ၊ မရိသာ၊ ရွတ်၊ ၏။ ကိုယ်တွင်း၌ပင်တွေ့မြင်ကြ
 လေသည်။ ။

ဤကဲ့သို့အမှတ်ပြုလောက်သော။ ပရမတ္ထစင်စစ်ရင်းအကြောင်းများ တော်ပြု
 ခြင်းနှင့်။ ဘုရားသခင်ကြံရွယ်ထားလေ သော အကြံများ၌အဆက်မပြတ် ဆက်
 လက်၍ နေခြင်းအကြောင်းများကို။ ကိုယ်တော်သည်။ မိမိ၏ ခွန်အားနည်းပါး
 သောကလေးများဖြစ်သူကျွန်ုပ်တို့အား။ အစဉ်တစိုက် အကြိမ်ကြိမ်ထင်ရှားစေ
 တော်မူသည်။ သို့ထင်ရှားစေတော်မူသော အချက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ။ ဘုရား
 သခင်၌ မိမိတို့ယုံကြည်စွဲလန်းခြင်းကိုခိုင်မာစေသည်။ ထိုပြင်။ တခဏမျှတည်း
 ဟူသောအကြောင်းဆိုးခြင်း။ ဘေးဒုက္ခများရောက်လာပြီးသည့်နောက်။ စွန့်လာခဲ့
 သည့် အဖေအချမ်းများကိုလည်းကောင်း။ ပူဇွန်းအောင်ပြုစေနိုင်သည်။ ထိုပြင်။
 ဘုရားသခင်၏အမှုတော်များ ဆောင်ရွက်စေခြင်းအဖို့၌။ မိမိတို့အသက်များ
 ကို ယူဒါန်းစွန့်စားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၌ မျချအမှန်တွေ့ကြိုရမည်ဟူသော လေ
 မုန်ဘိုင်းနှင့်။ ပြင်းထန်စွာသောဘိစီးခြင်းများနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်ခံနိုင်သော
 စွန့်အားသည်။ ကောင်းကင်နိုင်ငံတော်၏ ဆန်းသစ်သောတန်ခိုးသတ္တိ ပြည့်လျှံ
 လာရခြင်းအားဖြင့်။ ကျွန်ုပ်တို့၌လည်းဖြစ်မြောက်လာပါစေသော။ ။
 ပါလက်စတိုင်ပြည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ဖွားမြို့။
 ၁၉၂၆-ခု။ အောက်တိုဘာလ
 ၁၇ ရက်နေ့၌ရေးသောစာ။
 သင်တို့၏စင်စစ်သောဦးအစ်ကို။
 ရှော့ကိုး (အဗ္ဗန္ဒုအရှင်) လက်မှတ်။

مربکست - و ای این ترکیب دائمی نیست - لابد تحلیل میشود - چون تحلیل
 یابد انوقت انعدام جسم است - زیرا هر ترکیبی را تحلیل است که بموت تعبیر
 میشود - اما روح انسانی ترکیب نیست - از عناصر مختلفه نیست - بلکه مجرد
 از عناصر است و مقدس از طبایع - چون مرکب از عناصر نیست که حی در
 باقیست - و در نشئه ابدیست - حتی در علم فلسفه طبیعی ثابت است که
 عنصر بسیط را انعدام مستحیل - زیرا مرکب نیست - بلکه مجرد از عناصر است -
 و مقدس از طبایع - چون مرکب از عناصر نیست تا تحلیل شود * اما کائناتیکه
 از عناصر مرکبست از برای آنها انعدام مستحیل * باری چون روح انسانی از عناصر
 متعدده و از عالم ترکیب نیست معدوم نگردد * جمیع کائنات نامتناهی صادر از
 جبر است - اخص از جماد نباتت - و اخص از نباتات حیوان - و اخص از
 حیوان انسان * پس کائنات منتهی بانسان شد - و انسان اشرف کائناتست *
 و اگر این انسان هم چند روزی در اینعالم زندگانی بتعب و مشقت گذرد و بعد
 معدوم شود - عالم وجود او هدام محض است - و سراب بی پایان - این کون
 نامتناهی چنین بیوده و عبث باشد - لوالله - هر طفلی ادراک کند که اینجهان
 نامتناهی حکمتی - و این کائنات عظیمه را سری و ثمری - و این کارخانه قدرت
 را سود و منفعتی - و این مبادی را نتیجه نی * و الازیان اندر زیانست * اینست
 که بعد از این حیات مسلکوتیست - روح انسان باقیست و فیوضات الهی
 نامتناهی *

اینست توضیحات حضرت عبدالبهاء در بیان کیفیت روح - و این اعظم و اتم است
 و بیانیست مقنع که مثل و مانند آنرا تاکنون مشاهده نموده ام * (انتهی)
 (در جریده دلی ستار - تورنتو - اقلیم امریک - ۲۷ سپتمبر سنه ۱۹۲۴ م - طبع شده)

شرح جالب توجه ملاقات امه الله شهیره آفاق - مس مارثاروت با اعلیحضرت
 ملکه رومانیا

(که بطور خلاصه از نجم باختر استخراج و در متعدد المال فارسی محفل
 مقدس روحانی حیف درج است عیناً در ذیل درج می نمایم *)

چون خدمت اعلیحضرت ملکه رومانیا - (مارثا) - عریضه نوشتم و
 با او کتاب مسمی به بهاء الله و عهد جدید تالیف دکتر اسلمونت را فرستادم - از
 قصر ملوکانه دعوتنامهئی رسید - فرد ای آنروز ساعت دو از ده صبح بروم و با
 اعلیحضرت ملکه ملاقات نمایم - آن دعوتنامه نامه گرا بذهائی بود - زیرا ملکه از
 احزان شخصی خود از پانزدهم ژانویه تا اول فوریه ۱۹۲۴ م که نگارنده (مس)

مارثاروت) در بوخارست (پای تخت رومانی) بود - با نفسی ملاقات
 نمیفرمود - چون صبح فردا رسید لزوم بمسئول از راه بان قصر نبود - صد ها او تو
 موپیل و رجال دولت و سرداران قشون و سواران و ارباب تجارت و عراده ها در
 خط عظیم تشکیل داده نمایش بزرگی بود از مسافتی حسن و جمال این قصر
 نمایان - ضابطان بالجهت رسمی بوظیفه محافظت در هر جا ایستاده و در طول راه
 هر یک از آنها که دعوتنامه حضرت ملکه را در دست دید تعظیم نموده فایتنون
 حرکت کرده و بقصر شتافت - و چون رسیدم نفوس حاضره در کمال وقار بانظرهای
 مهربانی با لاتصال دلالت و رهنمائی نمودند - و انسان چنین احساس میکند
 که بعلاوه مطاهر جلال ظاهره یک نسیم خفیه روحانیه بی دران فضا در هبوب و
 مرور که بشرح نیاید * مهمان پذیر در بار دلالت باطاق استراحتی نمود - و
 فوراً اطلاع داده یکی از خانمهای در بار حاضر شده در کمال بشاشت و تبسم
 مرا تحیت گفته فرمود که اعلیحضرت ملکه ملاقات با شما میخواهند - از حیات
 وسیعی گذشته باطایقی که با نواع گلها و اشیاء نفیسه مجلله مزین بود داخل
 شدیم * از مسافتی زنی در منتهای جمال از پس پرده بیرون آمده خانم مهمان
 پذیر که همراه بود در کمال آهستگی گفت اعلیحضرت ملکه است و خود خارج
 شده برفت - حضرت ملکه بسرعت پیش آمده متبسمانه خوش آمد فرمود -
 الحق جلال عقل و جمال صورت و حسن سیرت در او موجود بود - و بتمام قوی
 احساس دوستی و آشنائی او را کردم - بر سر میز با هم نشستیم * اعلیحضرت
 تشکر از کتاب (بهاء الله - و عصر جدید) کرد و فرمود که باشتیاق تمام او را مطالعه
 نمودم * و اظهار داشت که وضع حیات نفوس مختلفست قسمی مانند تلامذه
 سفر با قطار عالم نموده بشارت بتعالیم الهیه میدهند - قسمی دیگر تکلیف پادشاهی
 و ملکهئی دارند - و مسئولیت آنها اینست که مملکت و ملت را بقدر امکان
 ترقی دهند - و فرمود اگر دیگران قصور نمایند - ملک و ملکه باید بخت عالی
 عدالت باشند - و قتیکه عدالت در هر جا مفقود باشد آنان باید گوش شنوا داشته
 باشند - آنان لازم که دست گرم بنمایند - آنان باید قلوب با غفور و اغماضی داشته
 باشند * و مدلل فرمود که ملکه باید بیدار باشد - همواره حاضر و مهیا باشد - خستگی
 نداند - بقیودات خود مقید نباشد * در هر ساعتی چه شب و چه روز باید هر محتاج
 در مانده تیرا ملاقات کند - و از احوال او مطلع شود * پس صحبت محول بمسئله
 دین شد - اعلیحضرتش فرمود - هر قسم صحیحی در هر قسمی از ادیانرا باید
 محترم شمرد زیرا مراد شکل و صورت نیست بلکه مراد ملاحظه روحی است که

کلمات پر تاثیر ذیل را اقتباس و ایراد مینمائیم *

”فی الحقیقت نور عظیمی با فرمان حضرت بهاءالله و حضرت
عبدالبهاء بر من فرود آمده - و مثل سایر فرمانهای بزرگ این فرمان هم
در حین احاطه هموم ها ناله و تصادم مصائب و الم و احزان قلبیه عز نزل
فرموده - فلذا بذرش در اعماق قلب حلول نمود - ما لساناً این فرمانرا بهر
شخصی ابلاغ میکنیم - و بنفوسیکه ابلاغ میکنیم همه شان بغتة نور
عظیمیرا بالبدیهه پیشروی خود میبینند - و غالباً آنچه را از قبل غامض و لاینحل
بود بحدی سهل و ساده و مشروح و امید افزا میبایند که سابقاً هیچوقت
میسرنموده * من بنهایت مسرورم از اینکه مکتوب سرواز من در حق آنکسانیکه
از برای امر مبارک متحمل هرگونه مصائب شده اند حکم در یاق را داشته *
و این امر را علامت آن میدانم که تقدیم محقرانه مرا خداوند قبول فرموده *
در نهایت تذلل و انکسار سر نیز و بندگان فرود آورده معترف باینکه من هم
در ایامی اعظم بمثابه و سیله و آلتی هستم - و باد راک و معرفت این مسئله
بسیار خوشوقت و مسرورم *“

ای دوستان عزیز من - با احساسات عمیق جذبات قلبی که بسیاری از اوقات
قرار از لبهای نازیدن محبوب ما سرکار آقا مترشح شده بیاد میآوریم - و با قلوب
پراهنتر از خوشوقتیم باینکه منتهمی آرزوی مبارک مندرجاً بوقوع آمده *
و چون آنحال ترا که موجب چنین ترقی نمایان گردیده متذکر میشویم -
قلبمان از ستایش و تمجید آن یگانه حواری عظیم القلب حضرت بهاءالله یعنی
خواهر عزیز ما مارتاروت ممتلی میشود - اوست که در بحبوحه زوایج امتحانات
شدیده دست نضیا بدون یآوری و معین شاهرآه عالمگیر قبولیت امرالله را
باسلوبی چنین بدیع گوید - قوه ایمان معرای از ترس و بیم جان را که
چون با خلاق و عواید سامیه منضم شود چگونه از امور ترا میتواند بفعل بیارند -
و چند از قوتها را ظاهر میسازد - و بجه اندازة میتواند بلند پروازی نماید -
بطوریکه امکان سپهر و خطا نیست هر آینه در شخصیت این خانم محترمه
مشاهده نمودیم *

امید و ازم این ظهورات بدیعه حقیقت - و لاینقطع بودن مشیت الهی
که علی الاتصال بر اطفال ضعیفی مثل ماها و قنآ فوقت ظاهرو متکشف
فرموده - سبب تقویت ایمان و ایقان ما بحق شود - و آن برودت و خمود تیرا
که پس از ظهور مصائب آنیه فانیه باقی میماند حوارت بخشش گردد * و ما را
بآن قوت و اقتدار سماوی پر کند که یگانه سبب است از برای مقابله کردن
با آن طوفان مصائب و سیل حواد تیکه باید حتماً کسانیکه نفوس خود را وقف

خدمت و عبودیت حق زوده اند مقابلی نمایند (نتهی) * برادر حقیقی شما
از حیفا - فلسطین

مؤرخة - ۱۷ صا اکتوبر - سنه ۷۲۹۱ م

(ادیس معروفه داخه مکتوب) احبابی الهی و امآء رحمانی در اقالیم غرب
قاطبة ملاحظه نمایند

(عنوان روی پاکت) احبابی الهی و امآء رحمانی در اقالیم هند و برمه قاطبة
ملاحظه نمایند *

ترجمه اعلان جدید - یا مکتوب سرواز - اعلیحضرت ملکه رومانیا

(اقتباس از متحد المال محفل مقدس روحانی حیفا نومبر - سنه ۱۹۲۸ م

مقصود از خلقت - بقلم ماری - ملکه رومانیا

البته اگر در این رتبه زیست و اصرار نمائی - که آفرینش و عالم خلقت
را مقصدی منظور نبوده - بسهولت توانی بمسئله حیات و ممات چند ان
اعتنائی نمائی - و گویی اینست نهایت ایجاد و خاتمة الحیات * و لکن
چه مقدار صعب است که از اینجهان پر عظمت غفلت نموده آنرا مهمل شمیری -
و از عالم نبات و حیوان و انسان صرف نظر جوئی - و حال آنکه اگر نفسی بنظر
امعان در کائنات ملاحظه نماید - نظام و مکملیت عالم وجود را واضحاً مشهوداً
بیابد - پس نهایت بیفکر یست که گفته شود این نشوونما و ترقی عجیبی که
من حیث الجسم والعقل والروح انسانرا باین رتبه و مقام حائز نموده در همین
نقطه توقیف شود و منتهی گردد * آیا عقلا حرکت از برای وجود لزوم ذاتی
نیست * و این بدیهیست که مراد مان جسم و جسد بیکه فقط واسطه و آلتی است
نبوده و نیست - بلکه مقصد آن شراره و شعله ایست که در اجساد موجود
است - و انسانرا بعالمی اعلی و اسمی از خلقت و اصل نماید - کلمات و عباراتم
عاجز و ناقص است - و چرا در تعیری این معانی و حکم حیران مانم - در
صورتیکه مدکفست انحقایقرا استخراج از بیانات جلیله لامعه شخصی نمایم که
واضحاً بیان فرموده - یعنی حضرت عبدالبهاء - و بیقین مبین میدانم که استخراج
و انتشار کلماتش بعض قبولش فائز - میفرماید

”چون بسا کائنات نظر کنی و اضعصت که ترکیب عناصر مختلفه است -
این ترکیب مبدل بتتحلیل میشود * مثلاً جسم انسان از عناصر متعدده

گمان میکنم اکثری از شماها آنشر حیرا که خواهر عزیزه ما - مس مارثا
 رت - بنمایمت متانفت و لطافت و حسن و زیبایی در خصوص ملاقات
 خود با ملکه معظمه - ماری - ملکه رومانیا - و در کیفیت نفوذ و تأثیر بیانی
 از مبادی اصول امریهائی که چگونه بمجرد القاد را عمیق قلب آن ملکه
 مجلله مرقوم شده و از برای نجم با ختر مرقوم داشته - بنهایت سرور و اندک
 در یکی از نمره های آن مجله ملاحظه فرموده اید * یکی از نتایج مرقوم
 مشهوره تریه این ملاقات تاریخی که نتیجه فائده بخشیده این بود - که
 ملکه معظمه مشارالیه بعنوان مکتوبی سرور از طوعاً بدون تحثیت و ترغیب از
 برای طبع و نشر بجمع جراند فرستاده - و در نهایت لطافت بیانی زیبا و
 دلکش مرقوم معترف بعظمت و هیمنه امر مبارک حضرت بهاء الله در آن گردیده *

فی الحقیقه آن سانکه هیچوقت از یاد ما نبرد - و تیکه در شب
 احواء صعود مبارک مشتکی از بندگان حزین حضرت بهاء الله حول روضه
 مبارکه گرد آمده از برای رفاة و آزادی مظلومین ایران - بنمایمت
 تضرع و ابتعال مشغول مناجات بودند - در بعبوحه چنین سکوت پر حزن
 و اندوه این بشارت پرفروش - که بهمت مستقله و روحانیت غیر
 منخفصه خواهر عزیزه ما - مارثا رت از برای امر مبارک نتیجه بخشیده
 در رسید

با سرهای فرود آمده از بهر تعظیم - و قلوبی مملو از تشکر و سپاس -
 این پیشکش تابناک ملوکانه را که اعلیحضرت ملکه تقدیم ساخت امر
 اعظم حضرت بهاء الله نمود ما مقرر معترفیم - که چنین اعلانی پر اهمیت
 حتماً پیش خیمه آن انقلابات عظیمه ایست که بمصداق بشارت حضرت
 عبدالبهاء چون زمان بدرجه کما ایت برسد نصرت و غلبه امر مقدس
 الهی را علم مبین گردد * چه که در اعمال آن دیوان مومنین طریق
 دیانت احدی را یاری شک و شبههئی نیست - که ولو آنها از حیث
 ثروت نفوس خویش بیعیدیل بوده اند - و در اعلی مراتب جانفشانی خود
 منبلی ندانستند - معدک در مقابله اعمالیکه بر حسب و عود الهیه آن
 پیروان ثابتی بردین مبین باید حتماً بجا آرند نیست مگر چون چو راغی
 کم نور * آن اعمال شهیره دلیرانهئی که اسامی فدائیان سابقین را
 بقاود و ام بخشیده - و بالاتصال صفحات تاریخ خون آلودش را الهی الابد
 منور و مزین خواهد داشت - تا هم چگونه ممکن است که ایام در عنائیشرا
 که هنوز نرسیده از خاطر فراموش نمائیم - با آن و عود صریحهئی از برای
 سعادت و رف خنده گوی و فیروز مدد بهائی که بخواب و خیال احدی
 نگذشته و هنوز ایفانگشته - و آن عصرن هبیش نیز باید که جلوه گر شود
 وای چون در بعبوحه اینهمه انقلابات بی شمار عالم بقدر قیقهئی تأمل د

تدبر نموده و در وسعت و اهمیت لازمه این امر و عظمت و جلال زاید
 الوصفش که هنوز ناکام و ناتمام مانده خوض میکنیم - خیلی برناز و
 انداز رعونت ملاحظه میزند - و بر جوش غیرت و حمیت ما نکوهش و
 صدمه میرساند *

ولی باید همه مان این مرحله را متد کر بشویم - که قبل از تدارک دیدن
 هر وسیله ممکن اخصوصی که قوای استعدادیه پیشرفت منتظمانه ما را
 بیفزاید - و مافوق هر تدبیر رزینی که مدبرین با تدبری از میان ماها بسنجند -
 و امتوارتر از هر بنیان محکمی که محافل منتظمه بسعی و دستکاری همدیگر
 برپا نمایند نیست که باید هر مؤمن صادق العقیدهئی قوه تقلیب قلوب -
 و نفوذ و تاثیر - و مقتضیات لازمه امر الله را بیقین کامل در اعماق قلب و وجدان
 خود متحقق نماید *

ای دوستان عزیز - بیتین مبین بدانید که چنین رسوخ عقیدتی در ادوار
 تلبیه نیز امر الله را یاری آن نموده که طوفانهای پر تاریک که در تاریخ خود
 نظیری ندارد زائل کند - به چنین در این ایام هم جزا یگونه ایمان چیزی
 نیست که پیشرفت های گوناگونرا که حواریین بی شمار این امر در اجرایش
 مشغولند بتواند تقویت بخشش شود * نیز جزین ایمان شیئی دیگر نیست
 که بتواند بران قوای محروکه مشوقه و اصطبار و تحمل بیفزاید - چنانچه این
 قوت های هر دو گانه بجهت حصول فیروزی در امورات واسعة استخه خیلی
 اهم و از مست * ایفست آن روح الایمانی که باید ما بالاتر از جمیع
 چیزها در نگه داریش بکوشیم - و همه مسامی و توانهای خویشرا در
 مستحکم نمودن و دستور العمل ساختن آن - در سایر اقدامات خود صرف
 نمائیم *

از تاثیرات غیر منتدعه و جدانی بکرت آمده با سم جمیع بنائیان
 مشرق و غرب مکتوبی با اعلیحضرت ملکه نوشتم - و در ضمن آن از این
 تقدیمه و پیشکش شاهانه بیکه اعلیحضرتش نسبت بجمال و جلال تعالیم
 مبارکه بهائی تقدیم فرموده اظهار مسرت و امتنان و تشکر بی پایان نمودم *
 و علاوه از این برا اعلیحضرتش محقق داشتم که از این تصدیق و شهادت
 در همه تاثیرات غریبه ظاهر خواهد شد - و نیز از ان مسرت و تسلیمت قلبی
 در آن ذکر نمودم که بواسطه مکتوب سرور از بمظلومین بی زبان مملکت بی
 ضبط و ربط ایران بخشیده * شرحی که اعلیحضرت ملکه بقام خویش در جواب
 این مکتوب مسرت خیز سپاس آمیز مرقوم فرموده از بس فصیح و دلکش
 و دلنشین است - و از حیث تصدیق و شهادتیکه حامل است بنمایمت مهم
 و پر معنی است - چنانچه از این تقدیمه پیشکش شاهانه مخلص امر الله

ایں عالم ہمہ با یک داید و برک یثناست

الاشراق

ایں عالم ہمہ با یک داید و برک یثناست

مقصود رسالہ الاشراق وحدت و یگانگی عالم انسانی است و تقسیم اصول او یا کہ فی تقسیم اصول
 و اساس کلی واحد است و وظیفہ نشر مطالبی است کہ اجماع با یتقام علی ورتبہ علیاست و مقالات مختصره
 مضییہ در اختیار بکس و ہر جا بیدرین رسالہ درج خواهد شد عنوان مساللات پت بکس ۲۹۹

جلد چہارم | سال جنوری و فبروری سنہ ۱۹۲۷م | شماره پنجم و ششم

اشارت بر اعظم معیظہ حضرت ولی امر اللہ ارواحنا فیو ضاتہ الغدا
(ترجمہ از لسان انگلیسی بفارسی *)

کے برادران و خواہران عزیز من در عہودت عبد الجبار

از تصویر خیر من در خصوص وقایع فاجعہ ہائیکہ شہادت برادران
 کہ پیشتر ترقیات آئیہ امر اللہ است واقع و سبب تسلیت قلوب آندظلمین
 شدہ کہ ہنوز در فشار تعذبات ناملا یم پورہلاکت بودہ و با ظلم و ستم گستاخانہ
 بیہمایست و چار گرویدہ افند *

THE DAWN.

Vol. IV. March, 1927. No. 7.

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Baháí Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u-llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Baháí Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

Utterances of Abdul Baha.

In the Course of his talk at the dinner table 'Abdul Baha once said:—
 "A certain rich man came into the presence of Jesus Christ and said "O Thou Spirit of God I want to be one of Thy disciples." Jesus said, "Go and follow the ten command-ments." In reply the man said, that he had known the ten commandments from his youth and wanted to receive some new teachings. Jesus then said, "Go to thy house and give all that thou hast in the path of God and carry thy cross and come to be my disciple."

The rich man thought a little and then went away sorrowful. The meaning of this is that each soul who wishes to take a step in the path of God, must carry his own cross, devote his life to God's service, and welcome sacrifice. He must devote himself to the cause of God, and bear all calamities and hardships in the love of the Blessed Perfection. One must consider pains endured in the way of God as the mercy of God, and calamities as his favours and gifts.

The Believers and the friends of God as the first step in his path must devote themselves to the bearing of calamities and hardships. As a thirsty man asks for

water, so also must the believers ask for troubles and misfortunes in the path of God, because troubles and calamities for the love of God are great gifts. Every bitter thing in His way is sweet and every poison is the means of eternal life.

My hope is that the believers may be steadfast after my departure; that their flame may be greater and their love more and more. Then they must be as lighted lamps in order to brighten the horizons and cause the proclamation of God to reach all people. They must spread the Divine Teachings throughout the world, save the souls of mankind from the darkness of ignorance and bring the people of all nations into the light of guidance. Every one of the believers must be a star of guidance and a lamp of supreme Concourse. So it will be.

A NEW PHASE OF THE BAHAI MOVEMENT.

With the introduction of Shoghi Effendi as the Guardian of the Cause of God (Valiyi-Amru'llah) the history of the Bahai movement has entered into a new phase. Under the will and testament of Abdul Baha, Shoghi Effendi has been appointed "*Guardian of the Cause*", and every believer is enjoined to be obedient and submissive to him. In Abdul Baha's will he is referred to as follows:—

"O my loving friends! After the passing away of this wronged one, it is incumbent upon the Branches and Twigs of the Sacred Lote-Tree (*i. e.* the relatives of the Bab and Baha'u'llah) the Hands of the Cause of God and the loved ones of Abha Beauty, to turn unto Shoghi Effendi—the youthful Branch, branched from the Two Hallowed and Sacred Lote-Trees (Bab and Baha'u'llah) and the fruit grown from the union of the two offshoots of the tree of Holiness, as He is the Sign of God, the Chosen Branch, the Guardian of the Cause of God, he unto whom all the Branches, the Twigs, the Hands of the Cause of God, and His loved ones must turn. He is the expounder of the words of God.....".

At the time of the passing away of 'Abdu'l Baha, Shoghi Effendi, was twenty-five years of age, and was studying at Balliol College, Oxford. He is the great-gand-son of Baha'u'llah and the eldest son of 'Abdu'l Baha's eldest daughter. His father is a near relative of the Bab. During his sojourn in England he delivered many interesting addresses and wrote several highly instructive articles on the history and the teachings of the Bahai Cause. Shortly after the receipt of the most shocking news of the departure of the Master to the Abha kingdom he wrote from Bournemouth the following encouraging letter to a believer who was then a student in London, and who was over-whelmed with grief at

the heart rending news of the passing away of the Beloved. When this letter was written the contents of the Master's will appointing him to the responsible position of "*The Guardian of the Cause*" were not yet known. That interesting letter ran as follows:—

"My dear brother and co-worker in the Cause."

The terrible news has for some days so overwhelmed my body, my mind and my soul that I was laid for a couple of days in bed almost senseless absent-minded and greatly agitated. Gradually His Power revived me and breathed in me a confidence that I hope will henceforth guide me and inspire me in my humble work of service. The day had to come, but how sudden and unexpected! The fact however that His Cause has created so many and such beautiful souls all over the world is a sure guarantee that it will live and prosper and ere long will compass the world! I am immediately starting for Haifa to receive the instructions he has left and have now made a supreme determination to dedicate my life to His Service and by His aid to carry out his instructions all the days of my life.

The friends have insisted on my spending a day or two of rest in the place with Dr. Esslemont after the shock I have sustained and tomorrow I shall start back to London and thence to the Holy Land.

The stir which is now aroused in the Bahai world will be an impetus to this Cause and will awaken every faithful soul to shoulder the responsibilities which the Master has now placed upon every one of us.

The Holy Land will remain the focal centre of the Bahai world; a new era will now dawn upon it. The Master in his great wisdom has consolidated his work and his spirit assures me that its results will soon be made manifest.

I am starting with Lady Blomfield for Haifa, and if we are delayed in London for our passage I shall then come and see you and tell you how marvelously the Master has designed his work after him and what remarkable utterances he has pronounced with regard to the future of the Cause.....

In the mean time we must all pray and seek His guidance that we may wisely and fully carry out His Divine Instructions.

With prayer and faith in His Cause
I am your well-wisher in His Service

Shoghi.

The above letter revealed the "Sign of God" that was about to manifest itself, and indicated a great driving force so essentially required to coordinate the activities of the friends all over the world and to unite the workers all over the globe into a more systematic and more efficient organization.

Immediately after the announcement of his appointment as the Guardian of the Cause he issued elaborate instructions all over the Bahai world for the establishment of spiritual assemblies planned by Bahau'llah and the full details of the working of which are described in the will and testament of 'Abdu'l-Baha.

His first exhortations to the friends which ran as follows are highly inspiring.

"The eyes of the world, now that the sublime personality of the Master has been removed from this visible plane, are turned with eager anticipation to us who are named after his name, and on whom rests primarily the responsibility, to keep burning the torch that he has lit in this world. How keenly I feel at this challenging hour in the history of the Cause the need for a firm and definite determination to subordinate all our personal likings and local interests, to the interests and requirements of the Cause of God! Now is the time to set aside, nay, to forget altogether, minor considerations regarding our internal relationships, and to present a solid united front to the world, animated by no other desire but to serve and propagate His Cause."

If we believers keep before us the above exhortations and act up to the high principles contained therein we will have the satisfaction of seeing in our own lifetime the magnificent results so often depicted by the Beloved Master in most glowing terms. What is desired is that the friends in their words and conduct must always endeavour to avoid every thing that savours of differences and disagreement particularly when such differences and disagreement may affect prejudicially the progress of the Cause. This is emphasized by Shoghi Effendi thus:—

"Does not Abdul Baha wish us as he looks down upon us with loving expectation from his glorious station, to obliterate as much as possible all traces of censure, of conflicting discussion, of cooling remarks, of petty unnecessary observations that impede the onward march of the Cause, that damp the zeal of the firm believer and detract from the sublimity of the Bahai Cause in the eyes of the enquirer?"

In order to bring about a better unity and efficiency in the organization of the movement he has laid great stress on the establishment of spiritual assemblies and accordingly there is now a Spiritual Assembly in every locality where the number of adult declared believers exceeds nine.

From a perusal of some of words of Bahau'llah and 'Abdu'l-Baha on the duties and functions of the Spiritual Assemblies in every land the friends will realise the sacredness of their nature, the wide scope of their activity and the grave responsibilities which rest upon them:—

Addressing the members of the Spiritual Assembly in Chicago, the Master reveals the following:—

"Whenever you enter the Council Chamber, recite this prayer with a heart throbbing with the love of God, and a tongue purified from all but His remembrance; that the All-Powerful may graciously aid you to achieve Supreme Victory:—

O God, My God! We are servants of Thine that have turned with devotion to Thy Holy Face, that have detached ourselves from all besides Thee in this glorious day. We have gathered in this spiritual assembly, united in our views and thoughts, with our purposes harmonised to exalt Thy Word amidst mankind. O Lord, our God! make us the signs of Thy Divine Guidance, the Standards of Thy exalted Faith amongst men, Servants of thy Mighty Covenant, O Thou, Our Lord Most High! Manifestations of Thy Divine Unity in Thine Abha Kingdom, and resplendent stars shining upon all regions. Lord aid us to become seas surging with the billows of Thy wondrous Grace, streams flowing from Thy All-Glorious Heights, goodly fruits upon the Tree of Thy Heavenly Cause, Trees waving through the breezes of Thy Bounty in Thy celestial Vineyard. O God! Make us dependent upon the verses of Thy Divine Unity, our hearts cheered with the out-pourings of thy grace, that we may unite even as the waves of one sea and become merged together as the rays of Thine effulgent Light, that our thoughts, our views, our feelings, may become as one reality manifesting the spirit of union throughout the world. Thou art the gracious, the Bountiful, the Bestower, the Almighty, the Merciful, the Compassionate."

Furthermore 'Abdul Baha reveals the following:—

"In this day, assemblies of consultation are of the greatest importance and a vital necessity. Obedience to them is essential and obligatory. The members thereof must take counsel together in such wise that no occasion for ill feeling or

discord may arise."

Shoghi Effendi in one of his letters addressed to the believers in America regarding the importance and the authority of the Spiritual Assemblies writes:—

"So great is the importance and so supreme is the authority of these assemblies, that once, 'Abdu'l Baha after having himself and in his own hand-writing corrected the translation made into Arabic of the *Ishraqat* (The Effulgence) by Sheikh Faraj, a Kurdish friend from Cairo directed him in a tablet to submit the above named translation to the Spiritual Assembly of Cairo, that he may seek from them before publication, their approval and consent. These are his very words in the tablet:—

"His Honour Sheikh Farajullah has here rendered into Arabic with the greatest care the *Ishraqat*, and yet I have told him that he must submit his version to the Spiritual Assembly of Egypt, and I have conditioned its publication upon the approval of the abovenamed Assembly. This is so that things may be arranged in an orderly manner, for should it not be so, any one may translate a certain Tablet and print and circulate it on his own account. Even a non-believer might undertake such work, and thus cause confusion and disorder. If it be conditioned, however, upon the approval of the Spiritual Assembly, a translation prepared printed and circulated by a non-believer will have no recognition whatever."

On another occasion Shoghi Effendi writes:—

"And now as I look into the future, I hope to see the friends at all times in every land, and of every shade of thought and character, voluntarily and joyously rallying around their local and in particular their national centres of activity, upholding and promoting their interests with complete unanimity and contentment, with perfect understanding, genuine enthusiasm and sustained vigour. This indeed is the one joy and yearning of my life, for it is the fountain-head from which all future blessings will flow, the broad foundation upon which the security of the Divine Edifice must ultimately rest. May we not hope that now at last the dawn of a brighter day is breaking upon our beloved Cause?"

With this vision clearly set before them, all true believers and real lovers of Shoghi Effendi the Guardian of the Dear Cause of God are striving laboriously day and night to make the Spiritual Assemblies established in their respective localities discharge successfully their various functions under his guidance, and are constantly deliberating, discussing and organising ways and means to propagate the Cause, to further national and international unity and to diffuse

fragrances of real brotherly love and affection throughout the world. Every spiritual assembly is now under the direction of Shoghi Effendi periodically issuing letters and news circulating the reports of its activities all round the world. Such circular letters not only help the friends to keep themselves informed of all news affecting the Cause through the East and West, but also form strong links which marvellously bind together the believers in all regions. Many spiritual assemblies, according to local requirements appointed different committees under them such as women's committee of Progress for the education and advancement of women, teaching committee for training youngmen as teachers, social committee for making arrangements for frequent social gatherings and so forth; the common object of all being to communicate Bahai teachings, to dispel prejudices, and to bring about perfect accord and amity between different nations, creeds and races into which the human family is so sadly divided. In short, the efficiency of the administrative activities of the ardent Bahais in every locality has been wonderfully raised and the efficacy of the great Message they bear has greatly enhanced. In these days when religious and racial antagonism are so much in evidence every thoughtful person, it is hoped, will realise and appreciate the value of such uniting energy and harmonising power as have been brought into being under the guardianship of Shoghi Effendi through the teachings of Bahauallah.

NOTES AND NEWS.

Mrs. Schoplocher:—a Canadian Bahai lady who in 1924 toured round India and Burma visited again Rangoon on 25th. February 1927. On Saturday the 26th. February she participated in the feast of "*Ayyamul-Ha*" with the Bahais of Rangoon were celebrating that day. In accordance with the directions received from the Guardian of the cause she proceeded to the new Bahai village at Kyigon in Shwebo District, upper Burma. Visiting the friends at Mandalay on her way. Three young men in Kyigon declared themselves Bahais during the visit. They had been considering for some time the Bahai Message delivered to them by Jinabi Mohamed Eunoos alias Khalifa Saheb of Mandalay, and at last accepted Baha-ullah as their Lord. Mrs. Schopflocher in writing about her experience of the village states, "It was a beautiful village of about three hundred inhabitants, the houses were made of bamboo and nestled amid papai trees, tamarack and palm trees. The whole village came to visit me, and the Headman, a Buddhist was very kind and invited me to return some time. He said he believed in justice and would do what he could for the Bahai believers,

I told him he was a Bahai as Bahauallah said "Justice is loved above all." He was delighted; we had great success in every way. The Government have a nice rest house one mile from Kyigon and we all slept there for the night and took bullock carts in the morning to the village. The whole village had been cleaned up overnight and were expecting us. My village experience will live in my memory for ever. I wish to God I could come in contact with wonderfully earnest friends in the cities as I met in the village. No false pride about these simple hearted souls. They put the Cause before themselves." With a view to establish a spiritual link between the friends of Kyigon and the Bahais of Rangoon and also to enable them to be in constant touch with Bahai literature Mrs. Schopflocher very generously subscribed for two copies of "The Dawn" to be sent to two friends in Kyigon whose names and addresses she had given.

—————: o :—————

Obituary:—We received with profound sorrow the shocking news of the ascension to the Abha Kingdom of Afnan Mirza Mohsen, the son-in-law of the Beloved Master Abdul Baha, and a distinguished servant of the Cause of God. We respectfully convey our heartfelt condolence and sympathy to the Holy Family at Haifa for this sad bereavement.

—————: o :—————

A young Japanese who has been confirmed in the Cause by believers of the Glendale Assembly, and especially Mr. and Mrs. Clive, is leaving with his father to join a Japanese colony in South America. The Glendale Assembly are happy in the thought that their youthful Bahai student will soon establish a spiritual center among his fellow countrymen, thus contributing to the illumination of South America.

(Bahai News Letter.)

—————: o :—————

The Bahai Spiritual assembly of Baghdad in their Circular letter dated 19th February 1927 communicate the following inspiring news:—

"About one and a half year ago we were actuated by the necessity of a House which could serve us as Mashriq-el-Azkar, but were financially powerless to meet with our desire. As a sequel thereto a fund was at once started and the

Guardian blessed this campaign with a donation of £19-0-0 thus winning the hearts of many who afterwards contributed towards this sacred purpose. The sum realised amounted to Rs.7000/- inclusive of monthly subscription. Finding that the money in question could not serve the desired purpose, efforts were then made to raise a loan of further sum of Rs. 8000/- and it was obtained without any difficulty from Dr. Noorullah. A house was purchased and subsequently mortgaged with the creditor for the latter sum. We are glad to inform you that, Haji Mahmud Qassabachi, has very graciously now redeemed it at his own expense. For which act of generosity the Assembly have presented him a letter of gratitude and pray for his long life and prosperity."

The same letter announces the opening of two Spiritual Assemblies—one at Basrah and another at Awashiq, a place situated at 50 miles east of Baghdad.

—————: o :—————

Portsaid:—Referring to their general activities the Spiritual Assembly of Portsaid write that our dear brother Nochaugati Effendi voluntarily offered to the Assembly the hall in his house in which the meetings of the Assembly are at present held. He is taking the necessary steps to register it in favour of the Assembly. We congratulate heartily our brother for this meritorious service to the Cause.

—————: o :—————

လူသတ္တဝါဘူမိ၊ အနန္တဘူမိတန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား၊ မိမိချက်မြုပ်ရာ
 အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်၊ အလျှင်းမဖြစ်နိုင်၊ တလောကလုံးကို
 ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်း သတင်း
 စာကို၊ မြန်မာနိုင်ငံ
 နေ၊ ဘဟာဒိ-သာ
 သနာတော်၊ မာဟာ
 ဗေဇလေဂ္ဂဟာနိ အ
 သင်းကပုံနှိပ်ထုတ်
 ဝေကြသည်။

အာနန္ဒန်းဌာ၊
 မြန်မာပြည်နှင့်
 အိန္ဒိယပြည်များ၊
 ၁၂ လ ချိ၊
 အိ-ဘုန်း၊ ၁၂-လ
 ၂-တူမန်း၊
 အမေရိကံ၊
 ၁၂-လ၊ ၂-ဒေါ်လာ၊
 အင်္ဂလန်ပြည်၊
 ၁၂-လ၊ ၂၅ ဂရိလက်၊
 အေဂျစ်နှင့်ပီလက်
 စတိုင်ပြည်များ၊
 ကိုရှတ်ရှာ၊ ၅ဝါ၊
 တစောင်လျှင် ၅ဝဲ၊
 စာအုပ်အငြိမ်း၊
 SECRETARY.
 B. S. A.
 Post Box, No 299
 RANGOON.

အသစ်ဒီတာ၊
 ဆိုက်ယာန်၊ မွတ်စ
 တဗ္ဗာဂူမီ၊
 နေကုန်မြို့၊
 စာအုပ်ကံသေတ္တာ
 နံပါတ် ၂၉၉၊
 P. Box No. 299
 RANGOON.

အို-လာကီသူလောကီသားလူအ
 ပေါင်းတို့၊ သင်တို့သည်၊ သစ်ပင်တ
 ပင်တည်းမှသီး ဥင့်သေသစ်သီးများ
 နှင့်၊ အကင်းတကင်းတည်းမှပေါက်
 နောက်လေးသာအရွက်များပင်ဖြစ်
 ကြ ကုန်သည်ဟု၊ တဟာအန္တရာယ်
 အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

စတုတ္ထတွဲ၊ ၁၉၂၃-ခု၊ မေလ၊ နံပါတ် ၇။

ရောင်ခြည်တော်မဂ္ဂဇင်း၌ လိုချင်တည်းဟူသော၊ ဝတ်တရား အကြောင်းမှာ၊
 တကမ္ဘာလုံး၌ရှိနေကြသောမနုဿလူသတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို၊ ညီအစ်ကိုရင်းဟူ၍၊
 ချစ်ခင် မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့်၊ တလုံးတဝတ်တည်းနှင့် တစ်စိတ် တသဘောတည်းဖြစ်
 အောင်ပြုလုပ်ခြင်း၊ မျက်မှော်တွင်အသင့်ရှိကြသည့်အလုံးစုံသော သာသနာတော်
 မြတ်တို့၏၊ မူလအခြေအမြစ်ရင်း၊ တခုတည်းနှင့်တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း
 ကောင်း၊ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်အပ်သော ဝတ်တရားများနှင့်
 စပ်လျဉ်း၍၊ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို၊ မည်သည့်အခပ်နှင့်မည်သူထံက
 ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ၊ ဝဲကွက်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရလိမ့်
 မည်။ မောင်တော် ဝတ္တရားများ သက်သက် ဆောင်ရွက်ပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး
 အဖိုးရမင်း ပြည်အုပ်စိုးခြင်းနှင့် ဆိုင်ရာမြို့ရေး၊ ရွာမှုများတွင် မပါမဝင်အသီးသီး
 ဘာသာများက၊ ကိုယ်အချင်းချင်း ပုတ်ခတ်ထိခိုက်အောင်၊ ပြောဆိုလေ့ရှိသော
 အချက်များကို အလေးဂရုမပြုလျှင်၊ ရှုနေရပါသည်။

ဤခတ်လေးပါးသော သင်္ခါရသံသယသည်၊ လူသတ္တဝါမျိုး၌၊ ရာဂတဏှာ
 ၏ နိုင်နင်းခြင်းခံရသောသန့်တည်း၊ ပြစ်မှုများ ပြုကျင့်ခြင်းသည်၊ ၎င်းရာဂ
 တဏှာ၏စွမ်းရည်သတ္တိနှင့် မကင်းမလွတ်ဘဲ၊ ဇာတိပါရှိသော လက္ခတည်း၊
 အကြောင်းမူကား၊ ရာဂတဏှာ၏ သတ္တိသည်၊ ဖြောင့်မတ်စွာ စီရင်ခြင်း
 နှင့်၊ ဘုရားတရား-ကြည်ညိုခြင်းစည်းကမ်း၊ ဥပဒေအောက်၌ မပါမဝင်ဘဲ၊
 နေရသောကြောင့်၊ လူသတ္တဝါတို့၏ကိုယ်ခန္ဓာသည်၊ ဓမ္မတာဘာဝ၏ ကျွန်
 ဖြစ်ခြင်းအနေကိုခံနေသဖြင့်၊ ဓမ္မတာဆင့်ဆို စေခိုင်းသမျှသော အဓိန့်အတိုင်း
 ကျင့်ကြံပြုမူလျက် နေတတ်၏။ ထို့ဖြစ်၍၊ အတည်ဖြစ်လာရသည်မှာ၊ အပြစ်
 ဒုစရိုက်သည်၊ ကိုယ်ခန္ဓာတို့၌ အာဠာဖြစ်မြဲဓမ္မတာတည် နေသည်ဆိုသော်၊
 လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဝန်တုံမိစ္ဆာအားကြီးခြင်းနှင့် ရမက်အာသာ
 အားကြီးခြင်းလည်းကောင်း၊ ဝှဲကွက်ခြင်းနှင့် မတရားမှုများပြုကျင့်ခြင်းလည်း
 ကောင်း၊ အငြင်းအခုံပြုခြင်းနှင့်ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းများလည်းကောင်း၊ ထိုမှ
 စသောတိရစ္ဆာန်မျိုးနှင့်ဆိုင်ရာ အလေ့အကျင့်ခပ်သိမ်းတို့သည်၊ လူသတ္တဝါ
 မျိုး၏နဂါးဇာတိရင်း၌ပါဝင်လာချသတည်း။ အကြင်လူသတ္တဝါမျိုးသည်၊
 ဝိညာဉ်နှင့် ဆိုင်သောဆုံးမပုံပြင်ခြင်း မခံသောမျက်ကလေးပတ်လုံး၊ တိရစ္ဆာန် ပ
 ကတိသာဖြစ်တော့မည်။ အာပရိက တိုက်သူတိုက်သား၊ လူရိုင်းလူမိုင်းတို့
 နှင့်တူညီလိမ့်မည်။ ထိုသူတို့အလေ့အကျင့်အကျင့်စာရိတ္တများဟူမူကား၊ အလွန်
 ဆိုးသွမ်းထွ၍၊ ရာဂတဏှာအာရုံလိုက်စားတတ်ခြင်းသက်သက်ဖြစ်ကုန်၏။
 ထိုပြင်၊ ဤမျှလောက်ဓမ္မတာဘာဝ အလိုက်ကျင့်ကြံကြသည်ဆို သော်၊ မိမိ
 တို့အချင်းချင်း၌တယောက်ကိုတယောက်၊ ဆုတ်ဖြတ်၍ကိုက်ခဲစားကြလေ
 သည်။ ထိုကြောင့်၊ ဒိဋ္ဌသိမြင်သာအောင်ဖြစ်လာရသည်မှာ၊ လူသတ္တဝါမျိုးနှင့်
 ဆိုင်သောကိုယ်ခန္ဓာတို့သည်၊ အပြစ်ဒုစရိုက်တုံဖြစ်ပေသတည်း။ လူသတ္တဝါ
 မျိုးသည်၊ မိမိကိုယ်ခန္ဓာနှင့်ဆိုင်သောသံသယ တိရစ္ဆာန်မျိုးနှင့် ငြားနားခြင်းမရှိ
 စဘူး။

လူသမ္မာသောအပြစ်ဒုစရိုက်တို့သည်၊ ဓမ္မတာ၌လိုအပ်သောအရာတို့ပေ
 တည်း။ ၎င်းကိုယ်ခန္ဓာနှင့်ဆိုင်ရာ အကြောင်းလက္ခဏာတည်းဟူသော ဓမ္မ
 တာ၌လိုအပ်သောအရာတို့ဟူမူကား၊ တိရစ္ဆာန်မျိုးနှင့်စပ်လျဉ်းသဖြင့် အပြစ်
 ဒုစရိုက်မဖြစ်ငြားသော်လည်း၊ လူသတ္တဝါမျိုးနှင့်စပ်ဆိုင်သောအခါ၊ အပြစ်
 ဒုစရိုက်ဟု အမှတ်ပြုရ၏။ တိရစ္ဆာန်မျိုးသည်၊ ချိုတဲ့ခြင်း၏ မူလအစဖြစ်ပေ
 သတည်း။ ပမာဆိုသော်၊ ဒေါသ၊ ရာဂတဏှာ၊ ဝန်တုံမိစ္ဆာနှင့်၊ မာနမာနထောင်
 ယွားခြင်း လည်းကောင်း၊ လောဘရမက်ကြီးခြင်းနှင့်၊ ကြမ်းကြုတ်တုတ်တက်

ခြင်းလည်းကောင်း၊ အပင်ရပ်ဆိုင်းညစ်သောအလေ့ အကျင့်ခပ်သိမ်းတို့သည်၊
 တိရစ္ဆာန်မျိုး၏ဇာတိသဘော၌ နဂါးပါဝင်လျက်ရှိငြားသော်လည်း၊ အပြစ်
 ဒုစရိုက်ဟူ၍မဆိုအပ်။ သို့ရာတွင်၊ ၎င်းအလေ့ဝါဒတို့ပင်၊ လူသတ္တဝါမျိုးနှင့်
 စပ်လျဉ်းသဖြင့်၊ အပြစ်ဒုစရိုက်ဟု-အမှတ်ပြုရ၏။

ကမ္ဘာဦးအာဒံမိသည်၊ လူသတ္တဝါမျိုးအား၊ ကိုယ်ခန္ဓာအသက်ရှင်ခြင်း
 အကြောင်းတည်း။ သို့ရာတွင်၊ (ကလေးခတွတ္တဟံ) ဘုရားသခင်၏ နှုတ်
 ကပတ်တော်တည်းဟူသော သခင်ခရစ်တော့၏စင်စစ်သော ပရမတ္ထအနှစ်
 ရင်းဇာတိသည်၊ ဝိညာဉ်နှင့် ဆိုင်သောအသက်ရှင်ခြင်း အကြောင်းတည်း။
 အဓိပ္ပါယ်ကား၊ လူသတ္တဝါမျိုး၏ ကိုယ်ခန္ဓာအသက်ရှင်ခြင်း၌ လိုအပ်
 သောအကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်ပွားလာတတ်သည့် ချိုတဲ့ခြင်း ခပ်သိမ်းတို့
 သည်၊ ထိုဝိညာဉ်ပကတိဖြစ်သော အရှင်(ခရစ်တော်သခင်)၏ ဆုံးမပုံပြင်
 ခြင်းနှင့် အန္တိအတာခံချခြင်းကြောင့်၊ လူသတ္တဝါမျိုးနှင့်ဆိုင်ရာ ပါဠိပြည့်စုံ
 ခြင်းဖြင့်၊ ပြောင်းလဲပေးခြင်းကိုခံရ၏။ သို့ဖြစ်၍ သခင်ခရစ်တော်သည်၊ အ
 သက်ရှင်စေနိုင်သောဝိညာဉ်တော်ဖြစ်၍၊ အလုံးစုံသောလူအပေါင်းတို့အား၊
 ထိုသူတို့၏ဝိညာဉ်နှင့်ဆိုင်သောအသက်ရှင်ခြင်းအကြောင်းဖြစ်တော်မူ၏။
 ကမ္ဘာဦး အာဒံမိသည်၊ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်ဆိုင်သော အသက်ရှင်ခြင်း အ
 ကြောင်းဖြစ်တော်မူ၏။ လူသတ္တဝါမျိုးနှင့်ဆိုင်သောကိုယ်ခန္ဓာတို့သည်၊ ချိုတဲ့
 ခြင်းများ၏ လောကီတုံဖြစ်၍၊ ထိုချိုတဲ့ခြင်းများဟူမူကား၊ စင်စစ်သော သေ
 ခြင်းဖြစ်သောကြောင့်၊ ရှင်ပေါလုသည်၊ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်ဆိုင်ရာ ချိုတဲ့ခြင်းများ
 ကို သေခြင်းပကတိဟူ၍ ပြောဆိုတော်ပြုချေ၏။

သို့ရာတွင်၊ ယေရှုခရစ်တာသာဝင်လူအများတို့ စွဲလန်းနေကြသည်ကား၊
 ကမ္ဘာဦးအာဒံမိသည်၊ ပညတ်တော်မူထားလေသော အပင်၏ အသီးကို
 စားလိုက်သောကြောင့်၊ ပြစ်မှုကျင့်၍ အဓိန့်အာဏာတော်ကို ဆုံးရှုံးလေသည်။
 ထိုအဓိန့်အာဏာ ဘိဇန့်သောပြစ်မှု၏ အကျိုးယုတ်လျော့လေသော ဝိဘက်
 သည် အာဒံမိမှဆင်းသက်လာသော အဆက်အနွယ်တို့၌ အမွေခံလားခြင်း
 အဖြစ်ဖြင့် တည်နေလာရ၏။ သို့ဖြစ်၍၊ အာဒံမိသည် လူအပေါင်းတို့အား၊
 ထိုသူတို့ သေဆုံးခြင်းအကြောင်းဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ပြောဆိုချက်သည်၊ ဥာဏ်
 ပညာကင်းမဲ့သောစကားနှင့်၊ ထင်ရှားစွာသောမှားယွင်းခြင်း သက်သက်ပေ
 တည်း။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသော်၊ ၎င်းပြောဆိုချက်၌ အဓိပ္ပါယ်ရှိသည်
 ကား၊ အလုံးစုံသောလူသတ္တဝါများနှင့်၊ ပရောဖက်တမာန်များခပ်သိမ်းတို့ပင်၊
 တစ်ခုတည်းသော ပြစ်မှုမျှမကျင့်ဘဲ၊ အာဒံမိ၏အဆက်အနွယ်မှ ဆင်းသက်

လာရသောကြောင့်သာလျှင်၊ အကြောင်းမဲ့သက်သက်၊ ပြစ်မှုကျင့်သောသူများ ဟုဖြစ်ကြ၍၊ သခင်ခရစ်တော်အသေသတ်ခံမည်နေ့ရက်တိုင်အောင်၊ နာကြင်စွာသောကွပ်မျက်ခြင်းကို ငရဲပြည်၌ခံစားလျက်နေကြလေသည်။ ယခုအချက်သည်၊ ဘုရားသခင်၏မြှောင့်မတ်စွာစီရင်တော်မူခြင်း၊ (ဂုဏ်တော်) နှင့်၊ မည်မျှမညွတ်ဝေးကွာလျက်နေသည်ဆိုသော်၊ အကယ်စင်စစ်၊ အာဒံမသည်ပြစ်မှုကျင့်သော သူတယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါမူ၊ ရှင်အာဗြဟံ၌ လည်းကောင်း၊ မည်မျှသောအပြစ်ရှိပါသနည်း၊ ဣဇက်နှင့်ယောသပ်၌လည်းကောင်း၊ အတယ်ယိုသောပြစ်မှုရှိပါသနည်း၊ မောရှေ၌လည်းကောင်း၊ မည်ကဲ့သို့သော ညွတ်ယွင်းခြင်းတခုရှိပါသနည်း။

သို့ရာတွင်၊ ဘုရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော် (ကလေးမတွလ္လာဟ်) ဖြစ်တော်မူ၍၊ မိမိအသက်ကို စွန့်စားတော်မူလေသော အရှင်တည်းဟူသော သခင်ခရစ်တော်ကို ဆိုသော်၊ ယင်းသို့အသက်စွန့်စားခြင်းအချက်၌၊ အပြင်ပအနက်နှင့် စင်စစ်သောပရမတ္ထအနက်ဟူ၍၊ အနက်အဓိပ္ပါယ် နှစ်မျိုးရှိ၏။ အပြင်အပနှင့်ဆိုင်သောအနက်ကား၊ သခင်ခရစ်တော်သည်၊ လူသတ္တဝါမျိုးနှင့်ဆိုင်ရာတို့ကို ဆုံးမပုံ ပြင်စေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ အာဒံမ၏သားသမီးများအပေါင်းတို့ကို အသက်သွင်းပေးစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ လူသတ္တဝါအလုံးစုံတို့ကို ထွန်းလင်းအောင်ပြုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ရည်ရွယ်တော်မူထားလေသည်။ သို့ဆောင်ရွက်ရန် ဧည့်ရှယ်တော်မူထားလေသောအမှုသည်၊ ဤမျှသောကြီးကျယ်ထွသည်ဆိုသော်၊ လောကီသားလူဝတ်သိမ်းတို့နှင့် ဆန့်ကျင်၍ အလုံးစုံသောအသင်းသားများနှင့်၊ ရှင်ဘုရင်များရှေ့တွင်မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ခံရပ်နေရမည်ဖြစ်သော အမှုဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဇက်မချသောကြောင့် ပျက်စီးဆုံးသောအမှုနှင့် မညွတ်မလွဲကိုယ်တော်၌ အသေသတ်ခြင်းခံရသဖြင့် ကားတိုင်တင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခံရမည်ဟူသောအမှုကြီးတခုဖြစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သခင်ခရစ်တော်သည်၊ ကြွလာပွင့်တော် မူသည်၊ သို့ကြွလာပွင့်တော်မူခြင်း ကိစ္စကို ကြော်ငြာစေတော်မူ၍ အနက်၊ မိမိအသက်တော်ကို စွန့်စားတော်မူလိုက်သတည်း။ ထိုကားတိုင်ကို ကိုယ်တော်သည်၊ ရာဇာပလ္လင်တော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဒါဏ်ချ-ဒါဏ်ချက်တို့ကို အနာပျောက်စေသောဖယောင်းချက်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အဆိတ်တိုက်ကျွေးကြသည်ကို၊ သကြားနှင့် ပျားရည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ယူမှတ်တော် မူသဖြင့်၊ လူအပေါင်းတို့ကိုဆုံးမပုံ ပြင်စေခြင်းငှါ ရပ်တန့်တော်မူနေသည်ဆိုသော်၊ အသက်ရှင်စေသော ဝိညာဉ်ကို၊ ထိုသူတို့အား ပေးမသနားတော်မူစေခြင်းငှါ။

မိမိကိုယ်ကိုစွန့်စားတော်မူသည်၊ တပါးလူမျိုးတို့ကို ဝိညာဉ်တော်အားဖြင့် အသက်ရှင်စေခြင်း အလိုငှါ၊ ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် အနိစ္စရောက်တော် မူပေသတည်း။

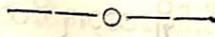
အသက်တော်စွန့်စားခြင်း၌ရှိသော၊ ဒုဘိယ(ပရမတ္ထ)အနက်ကား၊ သခင်ခရစ်တော်သည်၊ မျိုးစေ့ သဘွယ်ဖြစ်တော်မူ၍၊ ထိုမျိုးစေ့သည်၊ အပင်ကြီးတပင်ဖြစ်မြောက်လာ၍ ကြီးပွားစေခြင်းအလိုငှါ၊ မိမိရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်ကိုစွန့်စားလေသည်။ ထိုမျိုးစေ့၏ ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန် ပျက်ယွင်းလာသော်လည်း၊ ၎င်း၏စင်စစ်သောဇာတိအနှစ်ရင်းသည်၊ အပင်ကြီးတပင်၏ ရူပကာယပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ပြည့်စုံစွာသောကြီးကျယ်ခြင်းနှင့် ဖွပ်တင့်တယ်ခြင်းအနေဖြင့် ထင်ရှားလာချေသတည်း။

ခရစ်တော်အခြေအနေကား၊ ပကတိပြည့်စုံခြင်းတည်း။ ၎င်းပြည့်စုံခြင်းသည်၊ ဘုရားသခင်၏ပြည့်စုံခြင်းများနှင့် သက်ဆိုင်၍၊ သက်ဝင်ယုံကြည်သောသူ ကာပါင်းဘို့အပေါ်၌၊ နေမင်းသဘွယ်ထွန်းလင်းထင်ရှားလာသဖြင့်၊ ထိုခရစ်တော်တော်များ၏ကျေးဇူးတော်သည်၊ ၎င်းလူမျိုးတို့၏ စင်စစ်သောဇာတိအနှစ်ရင်း၌ ပွင့်လင်းတောက်ပ လာချေသတည်း။ ထိုကြောင့် ကိုယ်တော်မိန့်တော်မူသည်ကား၊ (ငါသည်၊ ကောင်းကင်ဘုံတော်မှဆင်းသက်တော်မိန့်တော်မူသည်ကား၊ ငါသည်၊ ကောင်းကင်ဘုံတော်မှဆင်းသက်တော်မိန့်တော်မူသည်ကား၊ ငါသည်၊ ကောင်းကင်ဘုံတော်မှဆင်းသက်တော်မိန့်တော်မူသည်ကား။) အဓိပ္ပါယ်ကား၊ အကြင်သူသည်၊ ဤဘုရားသခင်ဆုံးမည်မဟုတ်။ အဓိပ္ပါယ်ကား၊ အကြင်သူသည်၊ ဤဘုရားသခင်၏ ခံဘွယ်စားဘွယ်မှ ဆုကျေးဇူးတော်ကို ရှိခဲ့ပါမူ၊ အနန္တအသက်ရှင်ခြင်းကို ရှိလိမ့်အံ့။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အကြင်သူသည်၊ ဤကျေးဇူးတော်မှ ထိုက်သက်ရာ ဝေဒဝေပုံကို ရရှိ၍၊ ဤပါးမိ၏ ဆုနှင့် ဆုမြတ်တို့ကို ခံယူရရှိလေသော်၊ အနန္တအသက်ရှင်ခြင်းကို ရရှိသဖြင့်၊ ကမ္ဘာမတည်မရှိမှီ ကတည်နေသော မူလပကထာ ဖြစ်သည့် ဆုကျေးဇူးတော်များကို ရရှိလတ်၊ မှားယွင်းခြင်း၏ အဓိကမှောင်မှောင်သာခွင့် ရှိသဖြင့်၊ မြှောင့်မတ်သောတရားစစ်တရား မှန်၏အလင်းဖြင့် ပွင့်လင်းတောက်ပလာ ပအံ့။

ဤမျိုးစေ့၏ ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်သည်၊ အပင်ကြီးဖြစ်မြောက်လာရန် အတိုအလိုငှါ၊ စွန့်စားခြင်းခံရလေ၏။ သို့ရာတွင်၊ ထိုမျိုးစေ့နှင့် ဆိုင်သောပါးမိများသည်၊ ၎င်းစွန့်စားခြင်းကြောင့်၊ တွေ့မြင်သာအောင် ထင်ရှားလာရ၏။ အဘယ်ဟူမူကား၊ အောင်နှင့် အကိုင်အခက်အလက်မှစသော အပွင့်အနံ့များအလုံးစုံတို့သည်၊ ထိုမျိုးစေ့၌ ပင်ဖုံးအုပ်လျှို့ဝှက်ချက်ရှိကြ၏။ ထိုမျိုးစေ့၏ ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန် စွန့်စားခြင်းကို ခံရသောအခါ၊ ၎င်းနှင့်ဆိုင်ရာပြည့်စုံခြင်းများသည်၊

အရွက်များနှင့် အသီးအပွင့်တို့၏ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ပြည့်စုံစွာ သာ ပွင့်လင်း
ပေါ်ထွန်းခြင်းနှင့်တကွလင်ရှားလာ၏။ (ငြီး၏။)

ကလေးမာ တ၊မတ်က နူးနာ အချေမီ။

(၅၁) အချင်းလူသား။

အကယ်၍ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်ကိုသင်သည်။ ငါ၏လမ်းကြောင်း၌မခံခဲ့
ဘဲရှိခဲ့သော်။ အကယ်သို့သောနည်းအားဖြင့် သင်သည်။ ငါ့ရှင်၏နှစ်သက်
တော်မူခြင်းကို။ သဘောတူ ကြေနပ်ကြသည့်သူတို့၏ လမ်းကြောင်းများ၌
လျှောက်နိုင်ဦးမည်နည်း။ ငါ့ကို ဖူးမြော်စေခြင်းငှါ တောင်းတ လွမ်းဆွတ်
လျက်နေစဉ်အခိုက်။ အကယ်၍ဘေးဒုက္ခသည်။ သင်၌ မျှော်ဘဲရှိခဲ့သော်။
ငါ့အရှင်၏ထွေတင့်တယ်စွာသော ရွှေမျက်နှာတော်နှင့်ဆိုင်ရာ ချစ်ခင်မြတ်နိုး
ခြင်း၌။ အကယ်မှအောင်သည်။ အသင်းချင်းခြည်ကို။ ရှိနိုင်ဦးမည်နည်း။

(၅၂) အချင်းလူသား။

ငါ၏ထံပါးတော်မူကျေးဇူးကပ်လာရ သာ (ငါ၏၊ အလှ တေးဒုက္ခသည်၊
ငါ၏ကျေးဇူးတော်မေ့ခြင်းတည်း။ အပြင်အပလက္ခဏာအားဖြင့်။ ဒီးပကတံ
နှင့် အပြစ်စီရင်ခြင်းဖြစ်၍။ အတွင်းလက္ခဏာ အားဖြင့်။ အလင်းရောင်ခြည်
နှင့်(ရာဟမတ်)ချမ်းသာခွင့်ဖြစ်ပေသတည်း။ သို့ဖြစ် သာကြောင့်။ ၎င်းအပြစ်
တက်သို့ အပြေးအလွှားသွားဦးလေစွ။ သို့မှသာသင်သည်။ ရှေးဦးမဆွေစွာ
နိစ္စရူပတည်နေသော နို့ရီ နလင်းတချနှင့်အစဉ်ဌာဝေရှိနှင့်။ လာသာ ဝိညာဉ်
တချဖြစ်လိမ့်အံ့။ ယခုအချေသည်။ ငါ့အရှင်၏အမိန့်ကြံဝါဒတော်ဖြစ်၍။ ၎င်း
အမိန့်တော်ကိုသင်သည်သိမြင်သဖြင့် နာခံရွက်ဆောင်မည်။

ဆက်ချန်ရှိသေးသည်။

ایشان را بکمال تضرع و ابتعال از درگاه حق پرل متعال مسدلت می نماید *

آن سفر کرده که صد قافله جان همراهِ اوست
هر کجا هست خدایا بسلامت دارس

تفصیل اسامی شش نفریکه از جماعت احبابی مندرله با خانم
مکترمه همراهِ بودند از این قرار است * (۱) جناب خلیفه محمد یونوس صاحب
(۲) و جناب محمد یوسف پسر ایشان (۳) کو میان (عیدالرحیم) (۴) جناب
فقیر محمد صاحب کانپوری (۵) مس میا میا - بی - ا - (بدیعه خانم) مترجم -
دختر کوچک رئیس محفل روحانی مندرله و (۶) پس ارشد رئیس محفل مذکور -
و داماد خلیفه صاحب موصوف - کوبا کین *

در ایذمدت قلیله این خانم مکترمه با اعلیحضرت والی و حکم - مران
ایندمملکت - سر - هار کورت بتلر - نیز ملاقات نموده - بقدر دو ساعت از اصول و
مبادی امریهائی گفتگو کردند - از قرار معلوم - سرکار حکمران خیلی منجذب
و مشعوف شدند - اگر چه مسافرت این مادام مکترمه با مصارف خطیره همه
جا چا پاری بود - ولی موفق بشدات عظیمه گردیدند *

بتربیک و تهنیت عید سعید نوروز

سپاس و ستایش بی پایان ساحت قدس حضرت یزدانرا سزا و شایان که
از نظر فضل و عنایت و توجهات مبارکه و حسن انتظام و اداره فرمائی حضرت
ولی امرالله - غصن ممتاز سدره مبارکه ابهی - و باطاعت و انقیاد و فداکاری و
جان نثاری احبابی ثابتین را سخین بر عهد و پیمان خداوند رحمن - و الهی
مکترمین جمیع محافل مقدسه مرکزی - و محافل روحانی محلی قاطبه در
اقالیم شرق و غرب - ندای جانفزای امرالله جمیع اطراف و اکناف عالم را فرا
گرفته - و ترقیات خارق العاده روز افزون مشهود گردید * بشارت مد توره در
صحنف والواح مقدسه علایم و عود حتمیه الهیه بعضی محقق گشته و برخی
مندرجاد شرف تکمیل است * صیت عظمت امرالله خاور و باختر را بیدار
نموده - و قوه مقناطیس اسم اعظم نفوس زکیه مهمه را بشاطی بحر حقیقت
کشانیده - و نفوذ و اقتدار کلمه الله در قلوب صافیه منیره چنان تاثیرات خارق
العاده بخشیده - که حتی تاجداران جلیل القدر شهبیر را در نهایت خشوع
بعبودیت و جان نثاری و اطاعت و فرمانبرداری جبین فرسای آستانه مقدسه
گردانیده - و مصداق بیان مبارک دابریمان (فذللت له الاعناق - و خشعت له الا
صوات - و عنفت له الوجوه) - و هدا یرهان لم یسمع به القرون الا و لون) تحقق
پذیرفته *

نیز در لوح مبارکی بافتخار احبابی امریک میفرمایند - که ترجمه اش
اینست - قوله عزبیا نه - (این امر اعظم در عرض اندک زمانی عالما احاطه
نموده - و بجمیع اقالیم جهان نفوذ و سرایت کرده * چه که دارای قوه جاذبه

مقناطیسیه نیست که جمیع دوی العقول را از رجال و نساء بسوی این مرکز
اعظم میکشاند * هرگاه نفسی از حقیقت امر آگاه شود - تصدیق مینماید - که
تعلیمات مبارکه روح اینقرن است * ذیضت امریهائی - زندگی بخش است -
و سبب تالیف و محبت فیما بین نوع انسان است - و تاسیس ارتباط
فیما بین ملل و نحل و مذاهب مختلفه عالم مینماید * و رافع جمیع اختلافات
است * ذیضت امریهائی - انسانرا روحی بدیع - و نورانیته تازه - و حرکتی
جدید عطا میکند - دائره افکار را وسعت میدهد - افق دانش را روشن میسازد *
و عرجه بینا تیرا توسیع می بخشد * اینست اقصی الغایات زندگانی نوع
انسان * اینست ثمره وجود * اینست لولولا - و گوهر آبدار جهان دانش
و بینش * و اینست اختر تابناک بخشش روحانی - انتهی *

الاشراق - بنوید چنین روز پیروزی که جمیع بشارت در شرف تکمیل
است - و جمیع وعود الهیه متدرجا حتمی الوقوع است - در حضور جمیع
دوستان الهی مودبانه بتقدیم احترامات فائقه شایان تهنیت میگوید * و دست
تضرع و ابتعال بدرگاه ایزد متعال بلند نموده رجا و التجا مینماید - که بیمذت
و مبارکی اسم اعظم - و توجهات خسروانه - و نظر لطف و مرحمت مشفقانه -
حضرت ولی امرالله - این سال میمذت مآل بر جمیع احبابی الهی مبارک
و همایون گردد * بثبات و استقامت بر عهد و پیمان الهی در عبودیت و اطاعت
ساحت اقدس مولای حنون بوفور سعادت و ابهت و ثروت و عزت و ترقیات
روز افزون دنیا و آخرت و حسن عاقبت موفق گردد تا در ظل ظلیل سرمدی
ولایت مطنقه عظمی از جمیع حواد ثات زمانه مصون و محفوظمانده - در
فداکاری و جان نثاری در سبیل رضا جوئی مولای خود و خدمت بعالم انسانی
و اعلاهی کلمه الله و نشر نفکات محبت الله بیش از سایرین پیش کوی سبقت
بر یابند - و در جمیع موارد مؤید و موفق و مظفر و منصور آیند * رب حقیق ذلک
بفضیک و جودک و کریمک * این دعا از هر دو جهان آمین باد *

نیز در حق خسرو داد گستر شهریار معدلت شعار رعیت پرور مملکت
مینوی ایران صانها الله عن الحد ثان باین رباعی دعا میکنیم - و جلب انظار
عواطف شاهانه و مراحم خسروانه رعیت پروری را در حق اینعزب مظلوم که
بیش از هشتاد سال است تا بحال گرفتار هرگونه ظلم و ستم و جور و جفا و تعدی
بیجا هستند مینماییم * و امید داریم که این نوروز پیروز بر کافه رعایا و برایا مبارک
و همایون گردد *

رباعی

سال و فال و مال و حال و اصل و نسل و تخت و تاج
بادت اندر هر دو و گیتی برقرار و بر دوام
سال خرم فال نیکو مال و افرحال خوش
اصل ثابت نسل باقی تخت اعلی بخت رام

هـ ————— والله

ای ایفاء ملکوت * سال نو عبارت از گردش و حرکت دورانه سنوی است * و مقصود از سال دورانه (آفتاب) است * اما حال آغاز دورانه حقیقت - و دور جدید - و عهد جدید - و قرن جدید - و وقت جدید - و سال جدید است پس بسیار فرخنده و همایون است *

من آرزو مندم که این فرود فرخندگی در صورت و سیرت یاران آشکارا و عیان گردد * تا خود ایشان اشخاصی جدید شوند - و بحصول تعمید روح و آتش و حیات جدید بتوانند جهانرا جهانی تازه بسازند - بشا نیکه زمین که بکلی معدوم بدیعه رونمود گردد * جامه های پارینه را از تن دور کنند - و لباسهای تازه در بر نمایند * سیاستهای عتیقه که مبدایش جنگ و جدالست موقوف شود - و فیروزی بلند شود - اختران نوخیز بتابد - و اشعه خورشید جدید پرتواندازد * فراهم آید - و درختهای نوبر ثمر تازه بخشند * ندای جدید بلند شود و این آهنگ نوبگوشها رسد - که جدید از پی میرسد - جمیع آرایشهای دیرینه از میان رفته - و زینت و زیبائی نو در جاییش استقرار و تمکن گرفته *

من در حقیقت همه شماها آرزو مندم که با تأییدات عظیمه مویذ شوید - و باین نعمتهای شگرف مرزوق گردید * و بدل و جان جد و جهدی چنان رایگان نمائید - که این جهان جنگجو جهان صلح و آشتی شود - و این عالم ظلمانی جهان نورانی گردد * اطوار شیطان عواید رحمانی شود - و ویرانه های مطموره بشعله محبت الله گردد * صدای شلیک توپ بندای مبدل یابد - و زائره منافرت مبدل عساکرموت لشکر حیات شود ملل مختلفه عالم ملت و واحده شود و جمیع اقوام قوم واحد گردد * و جمیع سرودهای قومی و ملی بیک نغمه و آهنگ ساز کند * آنگاه این عالم طبیعت جفت علیا شود - و سطح زمین مبدل باسما و سپهر برزخ گردد - و جهان شیطانیه ملکوت ملائکه رحمانی شود * و علیکم التحیة و الثناء *

از حسن اتفاقات خانم محترمه شهیره مادام شاپلوهرد - کرة اخیری - از راه بصره با ایروپلن بکراچی و از انجا بشهر میسور (مدراس) با فرمان روی آنجا ملاقات نموده - یکسره بطریق بحر از کلکته در ۲۵ ماه فروری سنه ۱۹۲۷م - وارد شهر رنگون بندر گاه مرکون مملکت برمه شدند * و در اثنای اقامت دوروزه با جمیع احبای رنگون شریف محافل روحانی و عمومی ایام الهیه شده ملاقات نمودند * سپس اطاعة لامر مبارک حضرت ولی امرالله از برای دیدن نوجوانان تازه تصدیق از احبای قریه (چیگون) ضلع شهر (شویبو) در ۲۷ ماه فروری عازم مندله شدند - احبای مندله - در ۲۷ ماه فروری بساعت دوی بعد از ظهر لدی الورد با احترامات فائده در ایستگاه راه آهن استقبال پذیرائی نمودند - در صبح اول مارچ سنه ۱۹۲۷م مادام موصوفه با سکه حدید حرکت فرمودند - و قریب بغروب در همین روز بمحطة (تانتین) که ایستگاه قریه چیگون و قیراء مجاوره است - وارد گردیدند - بعلاوه د نفر از احباء که محفل روحانی مندله قبل از ورود خانم محترمه بمندله از برای اخبار و جمع آوری احباب آنجا فرستاده بودند - چهار نفر دیگر نیز بهمراهی مادام موصوفه گسیل نموده بودند - آنشب را در عمارتی که مخصوص فرود گاه حکام دولتی است بسر برده - بساعت هشت صبح دوم آفروز یعنی در دوم ماه مارچ - با او تومبیل حرکت نموده در ساعت ده وارد قریه چیگون شدند - جناب خلیفه محمد یونس بواسطه مترجم مس میا میا (بدیعه خانم) بی - ای - دختر کوچک آقا محمد شفیح - کونیو - رئیس محفل روحانی مندله - جمیع احبای قدیم نوجوانان جدیدی را که حاضر بودند معرفی نمودند - تقریباً یکصد و پنجاه نفر از حزبین اسلام و بودائی هم مجتمع بودند - و ندای الهی را اصفا نمودند - با مس میا میا - گردش در قریه نموده - چون مراجعت بمنزل نمودند سه نفر دیگر بتازگی منجذب بیانات خانم محترمه شده علانیه اظهار تصدیق و ایمان نمودند - در همانروز خانم موصوفه با همراهان خود معارذت بایستگاه (تانتین) نمودند - در سوم ماه مارچ بعد از ظهر وارد مندله شده - و در همان شب با سکه حدید عازم رنگون شدند - و در چهارم ماه مارچ بعد از ظهر وارد رنگون شده - مجال اینکه با احدی از احبای رنگون دیدنی بکنند نداشتند - در صبح یوم پنجم ماه مارچ سنه ۱۹۲۷م از راه کلکته عازم مملکت همدوستان شدند * از کلکته مکتوبی بعد از خواهی بمحفل روحانی رنگون مرقوم فرموده اند * الا شراق بمعینت سایر احبای مملکت برمه و همدوستان سلامتی وجود فیض آمود این مادام محترمه و شوهر جلیل القدر

ابنمقامذ و لكن لسان الغطمة يشهد بكد بهم و افترا بهم و غرورهم و غفلتهم و خيانتهم
 اى دوستان خالصاً لله حركت نماييد و لوجه الله تكلم كنيد كلمه نى كه الله
 از سماء قلب حركت نمايد و از افق لسان اشراق كند البته موثر خواهد بود از تاثير
 اعمال غافل نباشيد لعمر الله اگر نفسى بنا ثيرات اعمال و اقوال طيبه خبيثه مطاع شود
 ابتداً بهيچ مكرههى التفات نه نمايد و جز خير محض و معروف صرف از او ظاهر
 نشود از سطوت علمائى جاهل خائف نباشيد و از ثروت دنيا مسرور نگرديد قضائى
 مبهرم آيى هر دو را اخذ نمايد و فائى سازد انشاء الله بايد مطاع نصاب آليه
 باشيد مابين بريه تا غافلين از نصح شما به بقر يقين و افق مابين توجه نمايند يا
 يا ايها الناظرالى الوجه اناتر لئالك هذا اللوح لتذكر الاحداث بما فيه و تشكروا بلك
 العلميم الخبيرنا سمعنا نداءك و وجدنا عرف حبلك انه لهما المقدر المحيطان
 لا تحزن من شئى تو كل على الله رب العلمين انه معك و يقدر لك ما ينفعك فى
 الاخرة و الاولى لا اله الا هو العلى العظيم اليها عليك و على من اقبل الى الله
 منقطعاه من فى السموات و الارضين و الحمد لله رب العلمين *

آثار مباركة قلم اعلى - جل كبرياءه

(مثنوى)

اى سرافيل بهاى شاه جان * يك حياتى عرضه كن بر مرده گان
 سدره اول بود ز اغصان دل * و ارهانش از هوا و آب و گل
 تاز جوهر روز عرض فارغ شود * تاز شمعش شمس ابا زغ شود
 اين نهالت غرس كن در ارض دل * پس مقدس دارش از اشراق و ظل
 هم تو حفظ از مختلف بادش نما * هم زوهم مشرك آزادش نما
 اصل او ثابت نما در ارض جان * فرع او را بكرد از آسمان
 نوبهارى تو ز نو آور عريان * تاز حشرت بر جهند اين مرده گان
 جوش درياهاى عشق از جوش تو * هوش اطيبار بقا از هوش تو
 بوى پيوهن بوز از مصر جان * سدره موسى نما اينجا عريان
 اى نگار از روى تو آمد بهار * زين بهار آمد حقايق بيشه بار
 هر گل از روى دفتري از حسن دوست * هر دل از روى كوثر از فضل هوست
 اين بهاران را خزان نايذ ز پى * جمله كنها طائف اند رحول دى
 آن بهاران نه كه جان در كش كند * اين بهارى كه روانها را كند
 آن بهاران شوق خوبان آورد * و اين بهاران عشق يزدان آورد
 آن بهار از فصل خيزد در جهان * و اين بهاران را بقا باشد عقب
 آن بهاران لاله ها آرد برون * و اين بهار از نور روى دلستان
 اين بهار سرمدى از نور شاه * بر زده خرگاه تا عرش اله

جمله در خرگاه او داخل شدند * گرتو چشمت هست بنگر هو شمنند
 شاه ما چون پرده از رخ بكنند * اين بهاران خيمه بر گردون زند
 يار ما چون بكنند از رخ نقاب * اين بهاران بر فرزند بى حجاب
 ما برويش در بهاران اندريم * ما ز رويش در گلستان ننگريم
 ما بذكورش فارغيم از ذكرگان * ما ز همسش با زغيم اندر جهان
 گرسيمى بر روز زين خوش بهار * يوسفان بيضى كه آيند در نظار
 گرسيمى بر روز زين بوسه ستان * يوسفان روح بيضى در جهان
 جسمها بيضى كه گردد همچو روح * روح را هر دم رسد صدگون فتوح
 اين ربيع قدس جانان هر دمى * صد بيان دارد وى كو معرمى
 اين بيان باشد مقدس از لسان * كى بمعنيش رسند اين ناكسان
 اين بيان از گفت و لفظ و صوت نيست * اين بيان جانست و او را موت نيست
 عاشقان بيضى تو اندر اين بهار * جان نثار آورده هر دم صد هزار
 اين بهار عزرو حنائى بود * اين ربيع قدس ربانى بود
 گروزد بر تو نسيمى زين بهار * جان فانيت كشد جام بقتار
 گرسيمى آيدت از كوى دوست * جان فدائش كن كه اين جان هم از اوست
 لاله تو حيد بين در اين بهار * سنبل تجريد بين از زلف يار
 غنچه هاى معرفت زين طرف جو * جملگى از شوق او در جستجو
 سرو هائيش حاكى از قد نگار * سبزه هائيش دفتري از خديار
 بلبلان نش مست از جام الست * قمر يانش از جمال دوست مست
 عندليبان در هواى وصل او * جمله مستند از نسيم فضل هو
 نغمه اين بلبلان ظاهر شود * جان خلقان از حسد ظاهر شود
 بحر معنى زين بيان موج شد * فلک هستى زين گرم ابلاج شد
 هر شقايق كه بر ايد زين بهار * صد حقايق پر دم از سربار
 بوى مشك آيد همى از جعد يار * دست فضالش ميكند بر ترنثار
 زلف او همچون سمند ربين بنگار * كوهى گردد بنا روى يار
 عندليب قدسى از هجران دوست * ناله ها دارد كه سوزد مغز و پوست
 گرز در د هجر خود آهى كشد * شعله اندر جان خاصان افكند
 غير خاصان را نباشد ز اين نصيب * و امگيراز لطف - اين فضل اى جيب
 بر روزان مشك الهى را ز جان * تاز عطرت بو برد اين ناكسان
 اين بهار روح باشد جاودان * نى بهارى كز پيش آيد خزان
 زين بهار قدس روح آيد برون * و ز هوايش نور فوح آيد برون

بر نشانند اهل كشتى را بفلك
 پس ببخشند هر كه را صد گونه ملك
 (انتهاى)

THE DAWN.

Vol. IV. April & May 1927. No. 8 & 9.

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Bahá'í Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u-llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Bahá'í Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

PRAYER FOR STEADFASTNESS.

Glory be to Thee, my God and my Beloved ^{الله} is burning in me, O my Lord, and I feel its glowing in every ^{عضو} of my weak body. Every organ of my temple declares Thy Power and Thy Might, and every member testifies that Thou art powerful over all things. By Thy Strength I feel strong to withstand all trials and all temptations. Make firm Thy Love in my heart, and then I can bear all the swords of the earth. Verily every hair of my head says, "Were it not for trials in Thy Path I should not have appreciated Thy Love". O my Lord, strengthen me to remain firm, and to uphold the Hands of Thy Cause, to serve Thee among Thy people. Thou art Loving! Thou art Bountiful.

WORDS OF 'ABDUL'-BAHA.

The corner stone of the Religion of God is the acquisition of the Divine Perfections and the sharing in His manifold bestowals. The essential purpose

عنوان مراسلات ذبیح الله زرقانی *
پوست بکس نمبر ۲۹۹ رنگون *

الأشراق

ای ابن عالم همه باریک داید و برگ یک شاخه

مقصود رساله الاشراق و حوت و یگانگی عالم انسانی است و تقسیم اصول ادیان که در تقسیم اصول و اساس کل واحداست و وظیفه نشر مطالبی است که جامع باین مقام علی و مرتبه علیاست و مقالات مختصره و مفید در این خصوص از بکس و هر جا برسد درین ساله درج خواهد شد عنوان مراسلات پت بکس ۲۹۹

جلد چهارم | ماه مارچ ۱۹۲۷ | شماره هفتم

کتاب نمبر ۳۱۴۲
دفعه ۱ مورخ ۲۰۲۴

(از الواح مبارکه حضرت بهاءالله جل ذکرة الاعلی)
بقام خداوند یگانه

این بسی واضح و معلوم است که این مظلوم غریب از اول امر از برای خود خیالی نداشته چه اگر در خیال حفظ خود و مقامات دیگر بود که هوگو حمل شدائد و بلاها و محن لایحسی را قبول نمیدمود - هر صاحب بصری شهادت میدهد که ناس را لوج، الله بمطلع امر الهی و مشرق وحی صمدانی دعوت نمودیم و این فضل اعظم را رسامی هر قوم ذنب و خطا شمرند و وارد نموده اند آنچه را که قلم از ذکر آن عاجزست نصیر فی الله کما صبرنا و نشکرة فی کل الاحوال حال باید قلوب بیکه بمحبت الله فائز و بافق عنایت محبوب ناظراند بکمال روح و ریحان در ارتفاع کلمه مالک ادیان سعی بلیغ و جهد منیع نمایند با عمال و اخلاق و رفق و مدارا اهل امکانرا بمدینه و رحمن کشانند باید مدعی امر الهی الیوم بجهت شئون از درنشن ممتاز باشد قبول امر و اعتراف بحق محض ادعا نبوده و نیست چنانچه جمیع ناس الیوم مدعی

of Faith and Belief is to ennoble the inner being of man with the outpourings of grace from on high. If this be not attained, it is indeed deprivation itself. It is the torment of infernal fire.

Wherefore it is incumbent upon all Bahais to ponder this very delicate and vital matter in their hearts, that, unlike other religions, they may not content themselves with the noise, the clamour the hollowness of religious doctrine. Nay, rather they should exemplify in every aspect of their lives those attributes and virtues that are born of God and should arise to distinguish themselves by their goodly behaviour. They should justify their claim to be Bahais by deeds and not by name. He is a true Bahai who strives by day and by night to progress and advance along the path of human endeavour, whose most cherished desire is so to live and act as to enrich and illuminate the world, whose source of inspiration is the essence of Divine virtue, whose aim in life is so to conduct himself as to be the cause of infinite progress. Only when he attains unto such perfect gifts can it be said of him that he is a true Bahai. For in this holy Dispensation, the crowning glory of bygone ages and cycles, the true Faith is no mere acknowledgment of the Unity of God, but rather the living of a life that will manifest all the perfections and virtues implied in such belief.

: o :

WORLD'S NEED FOR PROPHETS AND DIVINE TEACHERS.

At first we all conceive of God as something or somebody apart from ourselves. We think He is something or somebody definite, outside of us, whose quality, meaning and so-to-say "personality" we can grasp with our human, finite minds, and express in mere words.

This is not so. We cannot with our earthly faculties entirely grasp His meaning, no more than we can really understand the meaning of Eternity. God is certainly not the old Fatherly gentleman with long beard that in our childhood we saw pictured sitting amongst clouds on the throne of judgment holding the lightning of vengeance in His hand.

God is something simpler, happier, and infinitely more tremendous. God is All, Everything, He is the Power behind all beginnings. He is the inexhaustible source of supply, love, of good, of progress, of achievement. God is therefore Happiness.

His is the voice within us that shows us good and evil. But mostly we

ignore or misunderstand this voice. Therefore did He choose His Elect to come down amongst us upon earth to make clear His word, His real meaning—therefore the prophets; therefore Christ. Mohammed, Baha'u'llah, for man needs from time to time a voice upon earth to bring God to him, to sharpen the realization of the existence of the true God. Those voices sent to us had to become flesh, so that with our earthly ears we should be able to hear and understand.

Those who read their Bible with "peeled" eyes will find in almost every line some revelation. But it takes long life, suffering or some sudden event to tear all at once the veil from our eyes, so that we can truly see.

Sorrow and suffering are the surest and also the most common instructors, the straightest channel for God, that is to say to that inner something within each of us which is God.

Happiness beyond all understanding comes with this revelation that God, is within us, if we will but listen to His voice. We need not seek Him in the clouds. He is the All-Father whence we come and to whom we shall return when, having done with this earthly body, we pass onward.

If I have repeated myself, forgive me. There are so many ways of saying things, but what is important is the Truth which lies in all the many ways of expressing it.

By Marie, Queen of Roumania.

From the Philadelphia "Evening Bulletin".

Monday, September 27, 1926.

: o :

WORDS SPOKEN BY 'ABDUL BAHA IN PASTER WAGNER'S CHURCH (FOYER DE L'AME) IN PARIS.

I am deeply touched by the sympathetic words which have been addressed to me, and I hope that day by day true love and affection may grow among us. God has willed that Love should be a vital force in the world, and you all know how I rejoice to speak of Love.

All down the ages the prophets of God have been sent into the world to serve the cause of Truth, Moses brought the Law of Truth, and all the prophets of Israel after him sought to spread it.

When Jesus came He lighted the flaming torch of Truth, and carried it aloft so that the whole world might be illumined thereby. After Him came His chosen Apostles, and went far and wide, carrying the light of their Master's teachings into a dark world—and, in their turn, passed on.

Then came Mohammed, who in his time and way spread the knowledge of truth among a savage people; for this has always been the mission of God's elect.

So, at last, when Baha'ullah arose in Persia, this was his most ardent desire, to rekindle the waning light of Truth in all lands. All the holy ones of God have tried with heart and soul to spread the light of Love and Unity throughout the world, so that the darkness of materiality might disappear and the Light of Spirituality might shine forth among the children of man. Then would hate, slander and murder disappear, and in their stead Love, Unity and Peace would reign.

All the Manifestations of God came with the same purpose, and they have all sought to lead men into the paths of virtue. Yet we their servants still dispute among ourselves. Why is it thus? Why do we not love one another and live in unity?

It is because we have shut our eyes to the underlying principles of all religions, that God is one, that He is the Father of us all, that we are all immersed in the ocean of His mercy and sheltered and protected by His loving care.

The glorious Sum of Truth shines for all alike, the Waters of Divine Mercy immerse each one and His Divine Favour is bestowed on all His children.

This loving God desires peace for all His creatures why, then, do they spend their time in war?

He loves and protects all His children why do they forget Him? He bestows His Fatherly care on us all why do we neglect our brothers?

Surely, when we realise how God loves and cares for us, we should so order our lives that we may become more like Him.

God has created us, one and all—why do we act in opposition to His wishes, and we are all His children, and love the same Father? All these divisions we see on all sides, all these disputes and opposition, are caused because men cling to ritual and outward observances, and forget the simple, underlying Truth. It is the outward practices of religion that are so different and it is they that cause disputes and enmity—while the Reality is always the same and one. The reality is the Truth, and Truth has no division. Truth is God's guidance, it is the Light of the world, it is Love, it is Mercy. These attributes of Truth are also human virtues inspired by the Holy Spirit. So let us one and all hold fast to Truth, and we shall be free indeed.

The day is coming when all the religions of the world will unite, for in principle they are one already. There is no need for division seeing that is only the outward forms that separate them. Among the sons of man some souls are suffering through ignorance, let us hasten to teach them; others are like children needing care and education until they are grown, and some are sick—to these we must carry Divine healing.

Whether ignorant, childish or sick, they must be loved and helped, and not disliked because of their imperfection.

Doctors of religion were instituted to bring spiritual healing to the peoples and to be the cause of unity among the nations. If they become the cause of division they had better not exist. A remedy is given to cure a disease, but if it only succeeds in aggravating the complaint it is better to leave it alone. If religion is only to be a cause of disunion it had better not exist.

All the Divine Manifestations sent by God into the world would have gone through their terrible hardships and sufferings for the single hope of spreading Truth, Unity and Concord among men. Christ endured a life of sorrow, pain, and grief to bring a perfect example of love into the world—and in spite of this we continue to act in a contrary spirit one towards the other.

Love is the fundamental principle of God's purpose for man, and He has commanded us to love each other even as He loves us. All these

discords and disputes which we hear on all sides only tend to increase materiality.

The world for the most part is sunk in materialism, and the blessings of the Holy Spirit are ignored. There is so little real spiritual feeling, and the progress of the world is for the most part merely material. Men are becoming like unto beasts that perish, for we know that they have no spiritual feeling — they do not turn to God, they have no religion! These things belong to man alone, and if he is without them he is a prisoner of nature, and no whit better than an animal.

How can man be content to lead only an animal existence when God made him so high a creature? All creation is made subject to the laws of nature, but man has been able to conquer these laws. The Sun, in spite of its power and glory, is bound by the laws of nature but man has been able to conquer these laws. The sun in spite of its power and glory, is bound by the laws of nature, and cannot change its course by so much as a hair's breadth. The great and mighty ocean is power-less to change the ebb and flow of its tide — nothing can stand against Nature's laws but man! But to man God has given such wonderful power that he can guide, control and overcome Nature.

The natural law for men is to walk on the earth, but he makes ships and flies in the air! He is created to live on dry land, but he rides on the sea and even travels under it!

He has learnt to control the power of electricity, and he takes it at his will and imprisons it in a lamp! The human voice is made to speak across short distances, but man's power is such that he has made instruments and can speak from East to West! All these examples show you how man can govern Nature and how, as it were, he wrests a sword from the hand of Nature and uses it against herself. Seeing that man has been created master of Nature, how foolish it is of him to become her slave. What ignorance and stupidity it is to worship and adore nature when God in His goodness has made us masters thereof. God's power is visible to all, yet men shut their eyes and see it not. The Sun of Truth is shining in all His splendour, but man with fast shut eyes cannot behold His glory. It is my earnest prayer to God that by His Mercy and Loving Kindness you may all be united, and filled with the utmost joy. I beseech you, one and all, to add your prayers to mine to the end that war and bloodshed may cease, and that Love, Friendship, Peace and

Unity may reign in the world.

All down the ages we see how blood has stained the surface of the earth; but now a ray of greater, light has come, man's intelligence is greater, spirituality is beginning to grow, and a time is surely coming when the religions of the world will be at peace. Let us leave the discordant arguments concerning outward forms, and let us join together to hasten forward the Divine Cause of Unity, until all humanity knows itself to be one family, joined together in love.

: o :

NOTES AND NEWS.

Latest letter from the Holy Land contains the most shocking news of yet another martyrdom in Persia. After the terrible persecution of the innocent Bahais at Jehrums last year and the forcible letter of the National Spiritual Assembly of America addressed to the Government of Persia in connection therewith and the severest condemnation in the Western Press of the frightful barbarities then committed by the mob at the instigation of fanatical mullahs, we fondly hoped that our co-religionists living in that country would in future be left unmolested, and that a strong, just and sympathetic ruler like His Imperial Majesty Reza Shah Pahlavi by enforcing religious tolerance in the country and by destroying effectively the evil influence of the mis-guided mullahs, would once for all remove the darkest stain from the civilization of Persia. But alas! we were sadly mistaken. The report of this latest tragic event in the words of the Guardian of the Cause runs as follows:—

: o :

DEARLY-BELOVED FRIENDS:

With feelings of horror and indignation I communicate to you the tale of yet another tragedy involving the shedding of the blood of a martyr of the Faith on Persia's sacred soil. I have before me, as I pen these lines, the report of the local Spiritual Assembly of Ardibil, a town on the north-east confines of the province of Adhirbayjan, not far distant from those hallowed spots where the Bab suffered His last confinement and martyrdom. Addressed

to the National Spiritual Assembly of the Baha'is of Persia, this report recounts in simple but moving language the circumstances that have led to the cowardly crime committed in the darkness of the night at the instigation of the fanatical clergy — the deadliest opponents of the Faith in that town.

Our martyred brother, Aminu'l-'Ulama' by name, had for some time past become notorious in the eyes of the Muslim inhabitants of Ardibil for his tenacity of faith by openly refusing at every instant to vilify and renounce his most cherished convictions. In the latter part of Ramada'n — the month associated with prayer, pious deeds and fasting — his use of the public path — that long-established institution the amenities and privileges of which are as a rule accorded only to the adherents of the Muslim Faith — had served to inflame the mob, and to provide a scheming insitgator with a pretext to terminate his life. In the market-place he was ridiculed and condemned as an apostate of the Faith of Isla'm, who, by boldly rejecting the repeated entreaties showered upon him to execrate the Baha'i name, had lawfully incurred the penalty of immediate death at the hands of every pious upholder of the Muslim tradition.

In spite of the close surveillance exercised by a body of guards stationed around his house, in response to the intercession of his friends with the local authorities, the treacherous criminal found his way into his home, and on the night of the 22nd. of Ramadan, corresponding with the 26th. of March 1927, assailed him in a most atrocious and dastardly manner. Concealing within the folds of his garment his unsheathed daggar, he approaced his victim and claiming the need of whispering a confidential message in his ears plunged the weapon hilt-deep into his vitals, cutting across his ribs and mutilating his body. Every attempt to secure immediate medical assistance seems to have been foiled by malicious devices on the part of the associates of this merciless criminal, and the helpless victim after a few hoars of agonizing pain surrendered his soul to his Beloved. His friends and fellow-believers, alarmed at the prospect of a fresh outbreak that would inevitably result were his mortal remains to be accorded the ordinary privileges of a decent burial, decided to inter his body in one of the two rooms that served as his own dwelling, seeking thereby to appease the fury of an unrelenting foe.

He leaves behind in desperate poverty a family of minors with no support but their mother, expectant to bring forth her child, and with

no hope of relief from their non-Baha'i relatives in whose eyes they deserve to be treated only with the meanest contempt.

It appears from the above-mentioned report that the merciless assailant has been arrested, waiting, however, as has been the case with similar incidents in southern Persia, to be sooner or later released under the pressure of bribery and intimidation sedulously exercised by an impenitent enemy.

Dearest friends! Any measure of publicity the concerted efforts of the Baha'i Spiritual Assemblies of the West, on whom Almighty Providence has conferred the inestimable benefits of religious toleration and freedom, can accord to this latest manifestation of unbridled barbarism in Persia will be most opportune and valuable. It will, I am certain, confer abiding solace to those disconsolate sufferers who with sublime heroism continue to uphold the traditions of their beloved Faith. Our one weapon lies in our prayerful efforts intelligently and persistently persued, to arouse by every means at our disposol the conscience of unheeding humanity, and to direct the attention of men of vision and authority to these incredibly odious acts which in their ferocity and frequency cannot but constitute in the eyes of every fair-minded observer the gravest challenge to all that is sacred and preciuos in our present day civilization.

Your true brother,
SHOGHI.

Haifa, Palestine ;

April 27, 1927.

— : 0 : —

TO

THE YOUNG BAHAIS OF THE WORLD.

Dear Co-workers,

It is now up to us young Bahais to come forward and share the thousand-fold responsibilities of the Guardian of the Cause. It sounds rather too bombast! The task is undoubtedly not an easy one! But nevertheless it has got to be done. We are the torch bearers of the future. There are three best means by which we could fit ourselves for this great work.

Firstly :— We must acquire sound education. Education is the most essential requisite at the present age for all undertakings. His Holiness Baha'u'llah emphasises on the need of education and knowledge in the following

impressive words in the Tablet of Tajalliyat.

“Knowledge is like unto wings for the being (of man) and is like a ladder for ascending. To acquire knowledge is incumbent upon all but of these sciences which may profit the people of the Earth, and not such science as begin in mere words and end in mere words. The possessors of sciences and arts have a great right among the people of the world. Indeed, the real treasury of man is his knowledge. Knowledge is the means of honour, prosperity, joy, gladness, happiness and exultation”.

If a really good education is imparted to us then our world shall get transformed and become a paradise. Education does not consist in mere cramming of certain books, or in learning by heart a few mathematical theories, or in reading geography or in knowing a few reactions of chemistry, or in being able to enunciate Boyle's law or Charles's law. What we need is a perfect sound education by which we can be of some service to the world of humanity. We need training in arts, sciences crafts and such other useful professions which will, help us not only to lift ourselves but also our fellowmen. Our education to be complete must be of such a high standard as will enable us to clearly comprehend and realise the significance of the Bahai teachings in relation to the requirements of the present age; our education should be such as would enable us to demonstrate to others convincingly that Bahaiism is the only religion that fulfils the needs of this age, and our education should be such that we should be able to prove satisfactorily that what is opposed to science is not worthy of being called a religion — “Religion and science must go hand in hand”.

Secondly, the character training is of as much importance as Education. On this, a great stress has been laid by His Holiness the Baha'u'llah and our Beloved Master 'Abdul-Baha' as well. In the different tablets to parents, it was particularly emphasised to watch and elevate the characters of their children. Our destiny, our honour, our wisdom, our prospects — all depend on our character; and our character can be noble if only our thoughts are pure. A man is literally, “what he thinks”, his character being the complete sum of all his thoughts. Act is the blossom of thought; and joy and suffering are its fruits. Thus do we garner the sweet and bitter fruitage of our husbandry. We are made or unmade by ourselves; in the armoury of our thoughts we forge the weapons by which we destroy ourselves, and also fashion the tools with which we build for ourselves heavenly mansions of joy, strength and peace. By the

right choice and true application of thought we could ascend to the purity and divinity; by the abuse and wrong application of thought we descend below the level of the beast.

The third requisite is our service to the Cause. When we have passed the above two stages we come to this third one, which is mighty difficult. But the experience which we have gained in the last two stages is of great help to us and stands by us in all difficulties. In this stage we are to serve the Cause or rather the humanity at large. Now we are to teach the Cause to the world. How are we going to do it? Before imparting the teachings to others we must practice the teachings ourselves. Our actions should reflect our preachings. Then and then alone we shall be fit to step into this world and shoulder the heavy responsibilities of the great Cause which we all love to see ever pushed forward. When we attain this stage we automatically share the responsibilities of our Beloved Guardian and then we own the pleasure and satisfaction of rendering a little service to our dear dear Cause.

With Bahai love and greetings,

I am

Always at Your Service

Your Spiritual Brother,

“A Bahai lad”.

—————: 0 :—————

Election of the Members of the Spiritual Assemblies of Rangoon, Mandalay, and Kungyongon for the current Bahai year.

Rangoon :—

1. Syed Janab Ali B. A. Barrister-at-law	President.
2. Dr. Abdul Hakim	Vice-President.
3. Syed Gholam Murtoza Ali	Secretary.
4. Syed Mahmood Sherazee	{ Asst. Secretary & Accountant.
5. Syed Abdul Hussain Sherazee	Treasurer.
6. Mirza Zabiullah Zerqani	Librarian.
7. Mr. Abbas Ali Butt Cashmiri	{ Members.
8. Dr. Abdul Qadir	
9. Dr. Syed Muzhar Ali Shah - Khan Sahib	

Mandalay :—

1. U Nyo
2. Khalifa Mohamed Eunoos
3. U Mya
4. U Ba Kin
5. Daw Myaing
6. U Po Htike
7. Fakir Mohamed
8. U Pe
9. U Mya (1)

President.
Teacher.
Secretary.
Joint Secretary.
Treasurer.
 { *Custodian of the*
Assembly properties
 { *Members.*

Kungyangon :—

1. U Tun Gywe
2. U Son
3. U Sok
4. Ko Than Gaing
5. Saya U Po U
6. Maung Ba Sein
7. Ko Shwe Hmin
8. Ko Tun Din
9. Ko Po Sin

President.
Secretary.
Treasurer.
Joint-treasurer.
Teacher.
Joint-Secretary.
 { *Members.*

: 0 :

JINABI MIRZA MUNIR NABILZADEH ;—

Jinabi-Mirza Munir Nabilzadeh accompanied by his dear nephew Professor Nabili of Calcutta arrived in Rangoon on the 17th May 1927, and were the guests of Syed Abdul Hussain Sherazi throughout their stay in Rangoon. The friends immensely enjoyed the pleasant and highly inspiring company of these two beautiful souls and derived much spiritual benefit from them. On the 22nd May 1927 they went to Kungyangon and infused new spirit in the friends in that little village. In the course of his address to the friends of Kungyangon Jinabi Nabilzadeh emphasised on the benefit of correspondence between the Spiritual assemblies in different Bahai Centres. He also brought home to them the high position that each spiritual Assembly occupies in the Bahai world, Finally he laid great stress on the importance and duty of every local assembly to form a strong link with the national spiritual Assembly

of the country, and to share in every possible manner the heavy responsibilities of the Cause imposed upon that exalted body. They returned to Rangoon from Kungyangon on the 24th May 1927. Preparations were then made for their departure to Mandalay and they left Rangoon on the 28th May reaching Mandalay on the 29th. Their charming personalities, their most courteous behaviour and their excellent manners did not take a long time to win for them the confidence and hearts of the Bahais of Mandalay. Jinabi Nabilzadeh proposed many reforms there, the most important among which was the establishment of the "Service" or the "Kaidmet" committee composed of ten members with our spiritual sister Miss Hla Hla B. A., B. T. as its Secretary. The aim and object of this committee are :— (i) Promulgation of the Cause (ii) Conducting the usual Thursday and Sunday meeting with fixed programme (ii) forming children's class for religious teaching. The Bahai children of Mandalay being fairly grown up a class has been opened for their religious training on Sunday the 12th June 1927 and there was a good attendance. During their stay in Mandalay the friends in Rangoon arranged for two public lectures, one at the Rangoon Town Branch of the Y. M. C. A. on the 11th June at 6-30 p. m. and the other at the Rangoon Theosophical Society Hall on the morning of the 12th June at 9-30 a. m. They returned to Rangoon from Mandalay on the 7th June, and in due time Jinabi Nabilzadeh delivered his addresses at the above places. Before leaving Mandalay for Rangoon Jinabi Nabilzadeh had an interview with the editor of "The Burma Patriot, Mandalay" who asked him several questions relating to the Cause (Professor Nabili throughout acting as an interpreter) and a summary in English of the discussions at that interview was subsequently published in that journal in its issue of the 6th June 1927.

At the Y. M. C. A. the subject of his address was "The Bahai conception of the immortality of soul" and at the Theosophical Society his text was "Bahá'ism and its need in the world". The addresses in both the places were as inspiring and instructive as they were eloquent and impressive. Although unfortunately the audience were all English knowing with the exception of one or two and so were unable to appreciate the exact beauty and force of the speeches which were in Persian, yet the sense and the spirit of the words of the speaker were very well brought out by the able translation into English by Professor Nabili to whom we owe our gratitude and thankfulness. The full text of these speeches will appear in due course in the Persian section of the *Dawn*. The English section will also give the summary of these Persian Speeches. At the request of the Bahai Assembly of Rangoon His Excellency the Governor was graciously pleased to grant an interview to Jinabi Nabilzadeh on the morning of the 13th June at 10-30 a. m. At this interview with His Excellency Professor Nabili

acted as an interpreter.

A group photograph of the believers of Rangoon together with our two distinguished guests was taken on the 12th June 1927. On the morning of the 14th June all the friends met at the Rangoon wharf to bid farewell to our popular teacher Jinabi Nabilzadeh and his nephew Professor Nabili both of whom on that day sailed for Calcutta.

During his stay in Rangoon he proposed various measures for the advancement of the Cause in Burma which were appreciated by the friends. The most important proposals which have been seriously engaging the attention of the friends are :— [i] The opening of the children's class for giving religious training. [ii] The establishment of the women committee [iii] the construction of the Mushraql Azkar.

In short his zeal, his earnestness, his persistence, his sincerity of purpose, his selflessness, his deep love for the Cause, and above all his amiable nature and most pleasing manners raised him very high in our estimation.

လူသတ္တဝါတို့မှာ အနန္တဂုဏ်တန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား မိမိချက်မြုပ်ရာ အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်၊ အထွန်းမဖြစ်နိုင်၊ တလောကလုံးကို ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်း သတင်း
လက်၊ မြန်မာနိုင်ငံ
နေ့၊ ဘဟာအိ-သာ
သနားတော်၊ မာဟ
ဇေ လေရှာဟာနိ အ
သင်းကပုံနှိပ်သုတ်
ဝေကြသည်။

အသိဒိတာ၊
ဆိုက်ယာန်၊ ဗွတ်ဝ
တဖွာဂူမိ၊
ရန်ကုန်မြို့၊
လဘိုက်သေတ္တာ
နံပါတ် ၂၉၉။
P. Box No. 299
RANGOON.

အိုလောကီသုလောကီသားလူအ
ဖေါင်းတို့၊ သင်တို့သည်၊ သစ်ပင်တ
ပင်တည်းမှထီးပွင့်သောသစ်ထီးများ
နှင့်၊ အကင်းတကင်းတည်းမှပေါက်
ချောက်ထေသောအရွက်များပင်ဖြစ်
ကြ ကုန်သည်တို့၊ ဘဟာအိဇာတ်
အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

အခန်းမှ၊
မြန်မာပြည်နှင့်
အိန္ဒိယပြည်များ၊
၁၂ လ ၅၊
အိန္ဒိယ ၁၂-လ
၂-တူမန်၊
အမေရိကံ၊
၁၂-လ၊ ၂-ဒေါလာ၊
အင်္ဂလန်ပြည်၊
၁၂-လ၊ ၇၅ ရှိလက်၊
အေဂျစ်နှင့်ပါလက်
စတိုင်ပြည်များ၊
ကိုရူတ်ရှ၊ ၅၀၊
တတောင်ထွင် ၅၀၊
လဘိုက်အခြေမ်း၊
SECRETARY,
B. S. A.
Post Box, No 299
RANGOON.

စတုတ္ထတွဲ၊ ၁၉၂၇-ခု၊ ဧပြီလ။
ရောင်ခြည်တော်မဂ္ဂဇင်း၌ လိုရင်းတည်းဟူသော၊ ဝတ်တရား အကြောင်းမှာ၊
တကမ္ဘာလုံး၌ရှိနေကြသောမနုဿလူသတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို၊ ညီအစ်ကိုရင်းဟူ၍၊
ချစ်ခင် မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့်၊ တထုံးတဝတည်းနှင့် တစ်ဖက် တသဘောတည်းဖြစ်
အောင်ပြုလုပ်ခြင်း၊ မျက်မှော့တွင်အသင့်ရှိကြသည့်အဆုံးရသော သာသနာတော်
မြတ်တို့၏၊ မူလအခြေအမြစ်ရင်း၊ တခုတည်းနှင့် တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း
ကောင်း၊ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်အပ်သော ဝတ်တရားများနှင့်
စပ်လျဉ်း၍၊ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို၊ မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူထံက
ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ၊ ဝဲကွက်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရလိမ့်
မည်၊ မောင်တော် ဝတ္တရားများ သတ်သက် ဆောင်ရွက်ပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး
အစိုးရမင်း၊ ပြည်အုပ်စိုးခြင်းနှင့် ဆိုင်ရာမြို့ရေး၊ ရွာမှုများတွင် မပါမဝင်အသီးသီး
တာဝန်များက၊ ကိုယ်အချင်းချင်း ပုတ်ခတ်ထိခိုက်အောင်၊ ပြောဆိုလေ့ရှိသော
အချက်များကို အလေးဂရုမပြုသျှစ်သျှစ်ရှုနေရပါသည်။

အလံဝါဟော၊ ဝေဠာယာယော၊ မိတာရကာအေ၊ အဗ္ဗန္ဒလံဘဟာ၊
(အဗ္ဗန္ဒလံ၊ ဘဟာ၊ အရှင်မြတ်၏သေတမ်းငါ၊ ရွှေပေယွာများအနက်၊

အချုပ်ရေးသားသောဩဝါဒများ။

(ရောင်ခြည်တော်၊ ၁၆၂၆-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ စတုတ္ထတွဲ၊ နံပါတ် ၄၊)
စာမျက်နှာနံပါတ်-၄၀-အဆက်။

ကျိန်ဆိုသည်ကား။ ၎င်းသူတို့သည်။ ဤမျှလောက် ငြင်းဆန်ပုန်ကန်ကြ
သည်ဆိုသော်။ ကိုယ်တော်၏ နှုတ်ကပတ်တော် ကိုလိုအပ်သလောက်၊
လောကီဝယ်မြောက်ပင့်တို့ရာရပ်တန့်စေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ ကိုယ်တော်
တံခါးခုံတော်၌၊ မာလကူတေအဗ္ဗဟာဘုံတော်အသင်းသားများ၏ပီတိသော
မနုဿဖြစ်အောင်ပေးသော စိတ်နှလုံးဖြင့် ဝတ်ပြုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ ကျွန်
တော်မျိုးအား။ တအောင့်တခဏမျှ လောက်မှငြိမ်သက် သောစိတ်နှလုံးနှင့်
လည်းကောင်း။ ကိုယ်ကာယချမ်းခြင်း နှင့်လည်းကောင်း။ သက်သာခွင့်မ
ပေးကြစေဖူး။ အိုမြတ်စွာဘုရားသခင်။ ဘေးဒုက္ခများ၏ခွက်ဖလားသည်။
ကျွန်တော်မျိုး၌ ပြည့်လျှံလျက်ရှိနေပြီ။ လေးမျက်နှာမှာ ပုတ်ခတ်လျက်နေ
သောလှိုင်တံခိုးများသည်။ ကျွန်တော်မျိုးအား။ ပြင်းထန်စွာလာနေပြီ။ ဥပါဒ်။
အန္တရာယ်၏မျှားတို့သည်။ ဆက်လက်လျက်လာနေသဖြင့်။ ဘေးဒုက္ခများ၏
သွံချိန်တို့သည်။ ရှေးဆက်နောက်ဆက်-ဆိုက်ရောက်ရှိကုန်သတည်း။ သို့ဖြစ်
၍။ ကျွန်တော်မျိုးသည်။ ပြင်းထန်စွာသော ဘေးဒုက္ခများသက်ရောက်လာရ
သောကြောင့်။ လက်ပန်းကျနေပြီ။ ပြည့်စုံစွာသောလက်နက်များဖြင့်။ ရန်သူတို့
သည်။ တပ်ချီတိုက်တည်း။ ဝန်းပိုင်းလာရသောကြောင့်လည်းကောင်း။ ကျွန်
တော်မျိုးသည်။ ခွန်အားနည်းပါး၍ ချွန်စွာဖြစ်နေပြီ။ ဤကဲ့သို့သောဖြစ်ပျက်တို့
၌။ ကျွန်တော်မျိုးသည်။ တကိုယ်တပါးတည်းသာဖြစ်နေသည်။ ။ အိုမြတ်စွာ
ဘုရားသခင်။ ကျွန်တော်အားကျင်နာသနားတော်မူခြင်းရှိ၍။ ကျွန်တော်မျိုးကို
ကိုယ်တော်၏အပါးတော်သို့ဆိမ်းယူတော်မူသဖြင့်။ အသက်စွန့်စားခြင်း၏
ခွက်ဖလားကို။ ကျွန်တော်မျိုးအားတိုက်ကျွေးတော်မူပါ။ အကြောင်းမူကား။
လောကီမြေပြင်သည်။ ဤမျှလောက် ကျယ်စွာလျက်ရှိသည်နှင့်။ ကျွန်တော်
မျိုး၌ ကျဉ်းမြောင်းလာချေသတည်း။ မျချစ်စစ်အားဖြင့်။ ကိုယ်တော်သည်

ချစ်ခင်သော အရှင်နှင့်ကျင်နာကရုဏာရှိသော အရှင်မြတ်ပေတည်း။ ထိုပြင်၊
ကော်အမှန် ကိုယ်တော်သည်။ မဟာကျေးဇူးရှင်နှင့် ရက်ရောစွာပေးမသနား
တော်မူနိုင်သောအရှင်ပေတည်း။ အ၊ အ၊ (ပြီး၏။)

အေလာဟိ၊ အေလာဟိ၊ အိုခဝပ်၊ ကိုးကွယ်အပ်သောအရှင်။ မြတ်စွာ
ဘုရားသခင်။ ကျွန်တော်သည်။ ကိုယ်တော် အရှင်မြတ်ကိုယ်တော်တိုင်ကို
လည်းကောင်း။ ကိုယ်တော်၏တမန်တော်များ။ (နဗျီ၊ ရဆူလ်တို့) ကိုလည်း
ကောင်း။ ချစ်သားအောက်လီယာ၊ များကိုလည်းကောင်း။ အာဂွဗ္ဗီယာ၊ ရွေး
ကောက်ခြင်းခံရလေသော၊ သူတော်ကောင်းများကိုလည်းကောင်း။ သက်သေ
သာဓကများတင်၍ပဋိပဋ္ဌနာပြုသည်မှာ။ မျချအမှန်ကျွန်တော်သည်။ ကိုယ်တော်
၏ ချစ်သားများအပေါ်၌ ကိုယ်တော်၏ အချေသာဓကများကို ပြည့်စုံစေ
သည်။ ထိုပြင်။ ကိုယ်တော်၏ သာသနာတော်ကိုလည်းကောင်း။ ဖြောင့်မှန်
သောတရားတော် လမ်းကြောင်းကို လည်းကောင်း။ ကိုယ်တော်၏ပွင့်လင်း
သော ဓမ္မစက်တရားတော်ကိုလည်းကောင်း။ စောင့်ထိမ်းနိုင်စေခြင်းငှါ။ ထို
သူတို့သိလိုအပ်သော အချက်များကို မချွင်းမချန်ဘဲ။ အလုံးစုံထိုသူတို့အား
ပြသလိုက်သတည်း။ ။ ၎င်းအကြောင်းများကို။ မျချအမှန်ကိုယ်ထော်သည်
အကြွင်းမဲ့ သိမြင်နားလည်တော်မူသော အရှင်မြတ်ပေတည်း။ (အ၊ အ၊)
ပြီး၏။

နှင့် အိဒေ၊ ရဇ္ဇဝါနံ။
အိဒေ၊ နောက်ရှု၏။ မင်္ဂလာ၊ ဥတုရာသီ၊ မေတ္တာပို့သော
အကြောင်း။

ဟာဘ်ဒွါရတေ၊ အဗ္ဗန္ဒလံ၊ ဘဟာ၊ အရှင်မြတ်။ စွဲ၊ အူဒေ၊ မိတာရတ်ကာ၊ ပရိ
နိဗ္ဗာန်စံယူတော် မူပြီးသည့်နောက်။ ဝစီယေ၊ အင်္ဂုလ္လာဟ်၊ အရှင်အုပ်စိုး
တော်မူစဉ်ကာလ။ နည်းပါးသောနှစ်များအတွင်းတွင်။ ဘဟာအိ၊ သာသနာ
တော်မြတ်သည်။ လောကီလေးမျက်နှာဝယ်။ ဤမျှလောက်တိုးတက်စည်လာ
စသည်ဆိုသော်။ (ရိမာနိယာ)တိုင်းဘုရင်မ၊ မာရိကဲ့သို့သော။ ကိတ္တိကျော်စော
ခြင်းရှိပညာရှိသုခမိန့်များနှင့်။ မင်းကြီး၊ မှူးတော်မတ်တော်ပေါင်း များစွာတို့
သည်။ အရပ်ရပ်ဘိုင်းကြီးပြည်ကြီးများ၌။ ဘဟာအိ၊ သာသနာတော်နှစ်သက်

မြတ်နိုးကြ၍။ အရိပ်တော်အောက်၌၊ ဝင်ရောက်ခဲ့ဖူးသောကြောင့်ကိုလည်း လူမည် တိုင်းဒိဋ္ဌတ္တမြင်ကြလေသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍။ ဤနှစ်သစ်ကူးခြင်းကား၊ လွန်လေပြီးသော ရှေးကာလနှစ်များ နှင့်မတူဘဲ။ အထူးကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သောနှစ်ဖြစ်၍။ လောကီတဝှမ်းလုံးရှိ ဘာသာဝင်၊ အဟာဘဗ္ဗချစ်သားအပေါင်းတို့မှာ၊ လွန်မင်းစွာပီတိသောမနဿ ဖြစ်ဘွယ်သောနှစ်သစ်ပေတည်း။ ။ ထို့ကြောင့်။ ဤကြီးမြင့်မြတ်သောမဂ် လောကုဘာသီ၊ နှစ်သစ်ကူးခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍။ ချစ်သားအပေါင်းတို့အား။ အထူးဝမ်းမြောက်စေခြင်းအထို့ငှါ။ မေတ္တာပို့လိုက်ပေပါသည်။ ။

ဤကဲ့သို့။ မြင့်မြတ်သောနှစ်ဖြစ်ကြောင်းကိုသိမှတ်ကြ၍။ ဘာသာဝင်အဟာ ဘဗ္ဗများ။ ခပ်သိမ်းကုန်အသုံးခုတို့သည်။ ဝဇီယေ၊ အံင်ရွတ္တာဟိ၊ ရှောက်၊ အ ဗ္ဗာန္တိ၊ အရှင်မြတ်၊ အရိပ်တော်၊ ခိုယုံလျက်၊ ထက်သန်သောစေတနာစေတနာဖြင့်။ အထူးအားကျိုးမန်တက်လုပ်ကြံ၍။ အသျှင်နှစ်များထက်သာလွန်မက။ သာ သနာတော်၏ အမှုရေးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ခြင်း၌။ ငါထက်သူ၊ သူထက်ငါ၊ ကြီးစား အားထုတ်လျက်၊ ဓမ္မစက်တရားတော်မျိုးစေ ကြံဖြန့်စေခြင်းငှါ။ လူ ဝေဏေယျ ခပ်သိမ်းတို့အား။ အစဉ်မမြတ်ဟောပြော နှစ်ကြမေ့မည်။ ၎င်းအ ချက်ကို။ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်သောဝတ်တရားဟူ၍ အမှတ်ပြုကြမေ့မည်။ သို့မှ သာ။ အရှင်မြတ်၏နှစ်သက်တော်မူခြင်းကိုရရှိနိုင်ကြသတည်း။ ။

-မင်္ဂလာ-ဩဘာ။

ကိတ္တိကျော်စောသောဓမ္မကထိက။ မိဘလွှတ်စားတပီးတည်းဟူသော။ ဂျိနာဗျေ။ မြေရိဇာရိနိဂ်နဗျိလ်ဇာဒါ။ သခင်ကြီးသည်။ ဝဇီယေ၊ အံင်ရွတ္တာဟိ။ အရှင်မြတ်အမိန့်တော်ဖြင့်။ မိမိဇာတိမြို့ဒေသ၊ အိဗ္ဗာန်တိုင်း၊ ရံရှာ၊ တ၊ မြို့မှထွက် မြောက်၍။ ၁၉၂၆-ခု၊ နိုဝင်ဘာလအစ၌။ ဘုံဘိုင်မြို့သို့ ကြွလာရောက်တော် မူသည်။ ၎င်းလအတွင်းတွင်။ ဗုဒ္ဓတိမြို့၊ သိပ္ပံကျောင်းကြီး၌ ပါရှာဘာသာ စကား စာပေကျမ်းဂန် သင်ကြားသော ကျောင်းသားများ။ ကျောင်းအုပ်နှင့် ပညာရှိသုခမိန့်တို့အား။ နှစ်ရက်လောက် တရားဟောပြီးလျှင်။ ကောကဗျေ။ ဟိန္ဒူ၊ သတင်းစာဆရာကြီး။ (မောလဝီ၊ ဖွါဒွေလ်) ဟူ၍။ အထူးသိပ္ပံကျောင်းဘွဲ့ ရရှိသော။ ဆိုက်ယာဒါ၊ မာဟာဗုဒ္ဓလ်၊ ဟတ်က၊ အေလချီ သခင်နှင့်အတူတကွ။ မန်ဂျပ်ပြည်။ လာဟိုရ်မြို့နေ ကျင်းပထားလေသော။ ဟိန္ဒူ၊ ဘာသာ၊ အာရိယာ

စမာဂျ်ခေါ်အသင်း၏။ ဘာသာ ပြည်လုံးကျွတ် အစည်းအဝေးကြီး၌လည်း။ ဘာသာအစီတကေ အယူဝါဒအတိုင်း (ကယ်တင်ခြင်း) အကြောင်းကို ဟော ကြားတော်မူသည်။ သတင်းစာဆရာကြီး။ မောလဝီဆင်သည်။ လူအများ နားလည်နိုင်အောင်။ အူရေ၊ ဘာသာစကား၌ပြောပြလေသည်။ ၎င်းသခင်ကြီး ဟောကြားတော်မူလေသော တရားများကို။ ပရိသာတ်လူအများတို့ပင်။ လွန် မင်းစွာနှစ်သက်မြတ်နိုးကြလေသည်။

အရှင်မြတ် အမိန့်တော်အတိုင်း။ ယခုသခင်ကြီးသည်။ အိန္ဒိယပြည်၌ တနှစ်လောက်သာ နေထိုင်တော်မူ၍။ ဓမ္မစက်တရားတော်ကို ဟောကြား တော်မူရမည်။ သို့ဖြစ်၍။ ဘာသာအစီ၊ ဗဟိုရ်အသင်းစီမံထားလိုက် သည်ကား။ ၎င်းသခင်ကြီးသည်။ လေးလသောက် ဘုံဘိုင်မြို့တွင်နေထိုင်ပြီးမှ။ အိန္ဒိယာ မြို့အတွင်းတွင်။ အရပ်ရပ်မြို့ကြီးမြို့ငယ်များ၌။ ဒေသစာရိယုည့်၍ တရား တော် မျိုးစေ များကြဖြန့်တော်မူရမည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ မာဟာဗုဒ္ဓလေ၊ ရူဟာနီ၊ အသင်းကား။ ၎င်းသခင်ကြီးကိုအနည်းဆုံး။ (၁၅) ရက်လောက်။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြွလာစေခြင်းငှါပင့်တတ်ထားကြလေသည်။ မန္တလေးမြို့နှင့်၊ ဒေးဒနော၊ ကု လားချ၊ ရူဟာနီမာဟာဗုဒ္ဓလ် များကလည်း။ မိမိတို့ ဝတ်တရားများအတိုင်း။ မနိသိတ်ကြွလိမ့်မည်ဟုသဘောရှိသည်။

သို့ဦးကတော်၊ ဓမ္မကထိကဘိက္ခုနီ၊ မမရှပ်ဒလိုဟာရိ အကြောင်း။

ယခုသခင်မသည်။ ၂-နှစ်အသျှင်လည်းတခေါက်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ကြွလာ ရောက်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင်။ ယခုခေတ်သမယ၌ကြွလာရခြင်း အ ကြောင်းကား။ ရွှေထိနယ်၊ ကြည်ကုန်ရွာနေ၊ ခလီဖွာ၊ မိဟမ္မာဒ်၊ ယူနွတ်စ။ ဆင် ကိုအကြောင်းပြု၍။ ဘာသာအစီဘာသာ၌အသစ်ဝင်လာကြသောလူငယ်များကို တွေ့မြင်အောင်သွားရမည်ဟု။ (ဝဇီယေ၊ အံင်ရွတ္တာဟိ၊ ရှောက်၊ အဗ္ဗာန္တိ) အရှင် မြတ်ဆင့်ဆိုလိုက်သောအမိန့်တော်ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့်။ ၎င်း သခင်မသည်။ လေယဉ်ပျံဖြင့်။ အင်္ဂလန်ပြည်မှထွက်မြောက်လာ၍။ ၁၉၂၇-ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့၌။ ရန်ကုန်မြို့သို့လာရောက်၍။ (အိုက်ယာမွတ်၊ ဟာ) နှစ်ရက်လုံးကြိုကြိုက်သဖြင့်။ ၎င်းမြို့၊ မာဟာဗုဒ္ဓလေ၊ ရူဟာနီ။ အစည်း အဝေးများ၌ပါဝင်လျက်။ အသင်းသားများနှင့်တွေ့ပြီးမှ။ ၎င်းလ ၂၇ ရက်

နေ၍၊ မန္တလေးမြို့သို့ ထွက်မြောက်တော်မူသည်။ ၂၀-ရက်နေ့၌၊ မန္တလေးမြို့ အသင်းသားများနှင့် မီးရထားရုံ၌ အကြိုလာကြသောအခါ။ တွေ့ရလေသည် အပြင်၊ ၎င်းမြို့နေ (မတ်ရှုရေကွယ်၊ အာဒကာရ်) ဦးလည်း။ ဒုတိယတကြိမ်တွေ့ရ လေသည်။ သခင်မ၊ မဆုတ်မိအသျှင်တင်ကူး၍၊ မန္တလေးမြို့ (မာဟာဗွေထ်) သည်။ ကိုမြ(၁)နှင့်ခဏ်ဖွါဆပ်၏သား။ ကိုယူစွတ်ဖွ၊ ပေါင်းလူနှစ်ယောက်တို့ ကို၊ အရပ်ရပ်အကြောင်းများစီခံခဲခြင်းငှါ၊ ကြည်ကုန်ရှာသို့ဝေထွတ်ကြလေ သည်။ မတ်လ ၁ ရက်နေ့၊ ခဏ်ဖွါ၊ မိဟ်မွန်း၊ ယူနွတ်စ၊ ဆပ်၊ ဖွက်ရ်၊ မိ ဟ်မွန်း၊ သပ်နှင့်၊ သိပ္ပံကျောင်း၊ ယူနီဘာစီတီး၊ တီးအေ၊ ဘွဲလက်မှတ်နှင့် ဝက်လုံ တော်ရရှိသူဆရာမ၊ ဦးညို၊ မခကြီးတို့ထွီးငယ်။ မမြမြနှင့်၊ ၎င်းတို့၏သား။ ကိုတခင်တို့သည်။ စကားပြန်များ အနေဖြင့်၊ မမရှင်ပသိုဟ်ဂ်နှင့်အတူတကွ၊ အသင်း၏အမိန့်ကြောင့်၊ လိုက်သွားကြလေသည်။ ထန်းတပင်၊ မီးရထားရုံသို့ ရောက်ပြီးလျှင်၊ ဗိုလ်တဲ၌တညတည်းခို၍၊ မတ်လ-၂-ရက်နေ့၊ နံနက်မိတီ ကာစီးလျက်။ ကြည်ကုန်ရှာသို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြလေသည်။ ၎င်းရှာနေ ကွယ်လွန်သူ၊ ကေဘာချေ၊ ဟ်ဒွဲဘွဲတော်ရှေ၊ ရာဇဝတ်မှု၊ ဦးကို၏သမက်၊ ဦးချမ်းသာ၊ မအိမ်သစ်ဘို့အိမ်ကြီး၌တရားဟောကြားရန် စိမံထားကြသည် အတိုင်း၊ မိဟ်မွန်းယာ၊ တာသာနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာများ အနက်ကလူပေါင်း အ မြောက်အများတို့ပင်။ တရားနာလာကြလေသည်။ ၎င်းပရိသတ်ထဲက၊ လူ သုံးယောက်တို့သည် ဝိဘိသော၊ နုဿဝိတ်၊ လုံးဖြင့်၊ တရားတော်မှန်ကြောင်း ကို ဝန်ခံ၍၊ သက်ဝင်ယုံကြည် ဖြစ်သေသည်။ ထိုနေ့ညနေအချိန်၌ပင်၊ ထန်း တပင် မီးရထားရုံသို့ပြန်လာ၍၊ မတ်လ-၃-ရက်နေ့၌၊ မန္တလေးမြို့သို့၊ ချော မောစွာ ပြန်ရောက်လာကြ ကုန်သတည်း။ ၎င်းနေ့ညဘာမြို့ရထားဖြင့်၊ သခင်မ သည်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့လိုက်သွားလေသည်။ မတ်လ-၄-ရက်နေ့ည၊ ၇-နာရီအချိန် ထွင်းရန်ကုန်မြို့သို့ဆိုက်ရောက်လာပြီးလျှင်၊ မတ်လ-၅-ရက်နေ့၌၊ မီးသင်္ဘော ကြီးစီး၍၊ ကာလကတ္တားမြို့သို့ပြန်ကြွသွားတော်မူသည်။

၎င်းကြည်ကုန်ရှာနေ၊ တာဘာအိဘာသာဝင်လူများစာပေးလိုက်သဖြင့်၊ စာရင်းရရှိသည် အတိုင်း၊ တာဘာအိ၊ ဟူ၍အခေါ်ခံခဲ့သော၊ လူဟောင်းနှင့် လူ သစ်တို့သည်၊ လူပေါင်း-သုံးဆယ်(၃၀) သောက်ရှိကြပါသည်။ မထင်မပေါ် သေးသော၊ တာဘာ အိများသည်လည်း။ လူပေါင်းများစွာ ရှိကြကုန်သ တည်း။

အသုဘအကြောင်း။

(၁) (ပါလက်စတိုင်) ပြည်၊ (ဟိုက်ဖွါ) မြို့နေ၊ မာဟာဗွေထေ၊ ရူဟာနီ၊ လစဉ်ထုတ်ဝေသောမာတ်လစာတွင်း၌ နေ့သားပါရှိသည်အတိုင်း၊ အဗုဒ္ဓထ်။ တဟာ၊ အမြတ်၏သမက်တော်(အတ်ဖွ၊ နန်း)အာကာ၊ မြေဂ်ဇာ၊ မိဟဆင်၊ အဖွန့်၊ (ရူဟ်၊ အဖွန့်၊ ဆိုဟိုက်လ၊ အဖွန့်၊ နှင့်ဖွါအာဒ်၊ အဖွန့်၊ တို့၏အဘဖြစ် သော) သခင်ကြီးသည်။ ၁၉၂၇-ခုဖေဖော်ဝါရီလ-၂၀-ရက်နေ့၌၊ (မာလကူ ထေ၊ အဗ္ဗဟာ) နိုင်ငံတော်သို့၊ စွါ၊ အွတ်ဒ၊ ပြုတော်မူသည်။ အထောင်းတော် ကို၊ ကိုယ်တော်မှာထားတော်မူလိုက်သည်အတိုင်း၊ အတ်ကာမြို့အပိုင်၊ အာ ဟဂျီ၊ ခေါ်သန့်ရှင်းသောအရပ်သို့ယူဆောင်သွင်းကြ၍၊ ဝဏ်ယေ၊ အပ်ရွတ္တာတ် အရှင်မြတ်သည်။ ကိုယ်တော်တိုင် စေ့စပ်စွာစီမံ တော်မူပြီးလျှင်၊ တဟာ အတ္တလာဟ်အရှင်မြတ်၊ ချောစွာတော်သင်းချိုင်းနှင့်နီးပါးသောအကွက်၌၊ ဒဗ္ဗနာ ပြုသပြိုဟ်တော်မူသည်။

ယခုဝမ်းနည်းဘွယ်သောသတင်းသည်၊ အိဒေ၊ ရဇ္ဇဝါနီ၊ နေ့ရက်များအ တွင်းတွင်ရောက်လာရသောကြောင့် ဝိတိသောမနုဿဖြစ်ရမည်ဟူသောစိတ် နှလုံးတို့သည်၊ ပူဆွေးကျမ်းလောင်း၊ ဝမ်းနည်းကြသဖြင့်၊ မိစ္စိဘာတေ၊ အလ္လိန် ဟည်းဟူသောမိနာဂျာတေ၊ မိဘာရတ်ဘက်ရွတ်ဘတ်ကြလေသည်။ ဟင် စွတ်စတန်၊ နှင့်၊ မြဲမှာတိုင်းပြည်တို့၌ရှိ၊ တဟာအိဘာသာဝင်အသင်းသားများ ခပ်သိမ်းကုန်တို့သည်၊ အလွန်ဝမ်းနည်းကြ၍၊ ထိုသခင်ကြီး၌ရဟမာတ်တော် ရှိစေခြင်းနှင့်၊ အရှင်မြတ်၏မိမာန်တော်၌ရှိနေသောသခင်သခင်မအဆွေခင် မိန်းခပ်သိမ်းကုန်တို့အား။ သည်းခံခြင်းပါရေတရားဖြည့်တင်းစေခြင်းငှါ၊ ဆု လောင်းပဋ္ဌနာပြုနေကြောင်း လျှောက်ကြပါသည်။

(၂) ၁၂၀၈-ခု၊ တပေါင်းဆွတ်-၆-ရက်၊ ၁၉၂၇-ခု၊ မတ်လ၊ ၂၃--ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၌၊ ဒေဒနော၊ ကုလားရရွာနေ၊ တဟာအိသာသနာဝင်၊ ဦးချစ်ဗိုး၏အကြီးဆုံးသောသား၊ ကိုဘောက်ချစ်သည်။ မာလကူတေအဗ္ဗ၊ ဟာ၊ သို့မိစ္စွတ်ဒ၊ ပြုလေသည်။ ဤဝမ်းနည်းဘွယ်သောသတင်းကိုကြားသိ ရလျှင်၊ အသင်းသားများအလုံးစုံတို့သည်။ ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့်မေတ္တာက ရူဏာသက်ရောက်လျက်၊ အလွန်ဝမ်းနည်း ခြင်းဖြင့်၊ ကွယ်လွန်သောသူ၌ ချမ်းသာခွင့်ရရှိစေခြင်းနှင့်၊ ဘမိနှစ်ပါး၊ သားမယားဆွေမျိုးတရုတို့နှင့်အသင်း သားအလုံးစုံတို့၌သည်။ ခံခြင်းတရားဖြည့်မြောက်တို့ရာ၊ ပဋ္ဌနာပြုဆုတောင်း ကြလေသည်။ ။

عنوان مراسلات - سكرتري محفل بهائيان - صندوق پوسته نمبر ۲۹۹ رنگون

برمه

امنائى محفل روحانى مئذله

(۱) رئيس - اونیو (محمد شفیق)	(۶) امین و ناظر اوقاف - اوپو دای
(۲) مبلغ - جناب خلیفه محمد یونس	(۷) اعضا او میا نمره (۱)
(۳) منشی - مونیما نمره (۳) منشی	(۸) اعضا جناب فقیر محمد (رنگون)
(۴) معاون منشی - مونیما کین	(۹) اعضا سیما پی
(۵) امین صندوق پلیما ما میا ئن (خلیمه خانم)	

عنوان مراسلات - سكرتري محفل بهائيان - منشی پوست افس

مئذله برمه

امنائى محفل روحانى دید نو - نگر نو - (کنجا نگر گون)

(۱) رئیس و امین اوقاف - اوتونجوی	(۵) امین صندوق	- اوسوت
(۲) مبلغ - سیما اوپو ار	(۶) نائب امین	- ارثانگان
(۳) منشی - اوسون	(۷) اعضا	- ارشوی مین
(۴) معاون منشی - سیما مونیما سین	(۸) اعضا	- ارتون دین
(۹) اعضا - مونسین		

معود حسرت آمود حضرت مرحوم متصاعدالی الله الامی
آقا میرزا محسن افغان طیب الله مضجعه و مبارکه

بایکجهان اندوه و حورمان - روحانی پر خون و جگرهای بریان - این فاجعه
جانسوز معود حضرت افغان سدره طیبه الهیه - آقای آقا میرزا محسن افندی -
داماد مبارک حضرت عبدالبهاء (اروا حنا لرمسه الیه طهر فدا) را بملکوت ابی
میدنگاریم - که بقصوای متحصدا المال انگلیسی محفل مقدس روحانی ارض
اقدس حیفا - بابت ماه مارچ سنه ۱۹۲۷ م - د بیست و یکم ماه فبروری -

سنه ۱۹۲۷ م - واقع - و در بحبوحه سرور ایام مبارک عید رضوان - بتوسط رئیس
محفل مقدس مرکزی برمه و هندوستان باین اداره موصول گردیده -

معلوم است چه روز سیاهی از این مصیبت عظمی بر فدا ئیان آستانه
مبارکه طاری گشته - جمیع اسباب سرور و شاد ما نیشان بمجلس عز و ماتم
داری تبدیل یافته - وبا چشمهای خون باران - و قلوب سوزان بناثره هموم و
احزان - مصیبات عالین - تلاوت نمودند - جراحات پارینه قلوب فلاکت
زدگان تازه شد - و احزان و مصائب دیرینه مجدداً از سر گرفت - د خان ناله
و آه و فریاد و فغان د وستان راستان بغنان آسمان رسید - و هر فردی از بندگان
و اما رحمن در این ماتم گریبان درید * و از اعماق قلوب و فؤاد بنهایت
زاری و دایمگاری - باین کلمات مبارکه بنالید *

(فاه اه عما قضی و امضی - و ذلک من مصائب الکبری)

جمیع فدا ئیان در گاه حضرت ولی امرالله - بانهایت معویت و فنا د
این رزیه کبری سیم و شریک بودن خود را - در حضور جمیع اهل سادات
عصمت و عفت - و افغان و منتسبین سدره مبارکه و آل الله و سائر احباء الله عرض
مینمایند - و در مقام تعزیت و تسلیت و صبر و سلوان این ابیات را مرفوع
میدارند *

صبرا علی هذا المصاب وان یکن * شم الرواسی لاتقوم بحمله

فا صبرا جدر بالخطوب مکانه * حتی و الیق بالفقید ونسله

و لرب یوم فیه قد عظم البلاء * و رمی قلوب بذی الکرام بذبله

فلیکثرون من التماسی دائماً * بمصاب من خلق الوجود لاجله

بلوغ برسند * این نهادها را باید نشو و نما داد تا ثمر بدهد * این زمین را باید پاک کرد تا نغمه برکت ببار آرد * این مریض را باید معالجه کرد تا شفا یابد * هیچ نفسی را نباید مبعوض داشت - جمیع بشر را باید محبت کرد * اگر این اساس متین شود محبت حاصل میشود * و همچنین باید همیشه مناجات کنیم - که خداوند در قلوب محبت ایجاد نماید * تضرع و زاری کنیم تا شس حقیقت بر کل بتابد - تا جمیع در بحر رحمت پروردگار غرق شویم * تضرع و زاری کنیم تا جمیع ناقصها کامل گردند * تضرع و زاری کنیم تا جمیع اطفال بدو رخ برسند * افتاب محبت بر شرق و غرب بتابد - و از نور محبت الله جمیع قلوب روشن شود * گوشها شنوا گردد * قلوب منجذب بنفحات قدس شود * ارواح مستبشر ببشارات الله گردند * لهذا من دعا میکند

الهی - الاهی - تلك الحمد بما اشرفت الانوار من ملكوت الاسرار واستضاء جميع الارض بشعاعها * وانتعشت النفوس وانشرحت القلوب بسطوعها * لك الشكر يا الاهی - بما هبت نسائم العناية من مطاع الرحمة والنجود و - خرت النفوس سجوداً للرب المعبود * وانشرحت الصدور بربايات تقديسك في كل الجهات - ربنا اننا نتضرع اليك مركز الاجلال - وننتد لل عزتك بين الانام - ونندعوك بالقلوب والالسن والارواح - ونستفيض من سحاب رحمتك في كل الايام * رب اجبر هذا الكسر - وامل هذا النقص - وارحم على عبدك - وايدهم الي صراطك * رب قد تشعشع انوار الهدى بين الوردى ولكن النفوس غفلوا عن ذكرك وابتلوا باصم والعمى * رب انرا بصارهم بمشاهدة اياتك الكبرى * واسمعهم ذكرك البديع من ملكوتك الاهی * انك انت الکریم * انك انت العظيم * انك انت الرحمن الرحيم * (انتهی)

بشارات عالم بهائی

(۱) بزرگترین بشارتیکه زندگی بخشش تنهای بیجان کانه بندگان و کزیرگان ستم رسیده در دهر هجران است همانا بشارات صحت و اعتدال وجود اقدس همایونی حضرت ولی امرالله شونسی افندی ربانی - ارواحنا ابدان فیوضاته الفدا بوده و میدانشد * و همچنین سلا متی وجودات مقدسه اهل سراق عصمت و عظمت - حضرت رفته مبارکه عایما - و حرم مبارک - و سایر اهلبیت اطهار و آل الله - ارواحنا لهم و لهن الفدا - که همیشه بواسطه متحد المآلهای محفل انور اقدس روحانی ارض مقدس حیفا روح افزا و فرح

بخش قلوب جمیع بندگان و فدائیان درگاه کبریاست * ثانیاً - بشارات ترقیات خارق العاده امر اعظم الاهی است - در جمیع اقطار و امصار شرق و غرب عالم - که متحد المآلهای محافل مقدسه روحانی مرکزی و عمومی عالم بهائی حاکی - و باعث مسرت و اهتزاز ارواح است * الحمد لله - جمیع وعود مبارکه حضرت جمال قدم جل ذکرة الاعظم - و مرکز عهده الاقوم - حضرت عبدالبهاء - ارواحنا لرمسه الاطهر الا نور فدا - متدرجاً و متوالیاً - بظهور رسیده و میرسد - و بنهایت شغف و انجذاب امیدواریم که بمیمنت و مبارکی اسم اعظم - و بیمن افضل و عنایات بیغایات - و انتظامات متقدّمه الهیه حضرت ولی امرالله - عنقریب - تاسیس محفل مقدس روحانی مرکزی مهم عالم بهائی نیز بر اساس بیت العدل مرکزی - در نقطه مرکزی ارض مقدس از حیز غیب بمنصه شهود جلوه افروز گردد - و اشراق نیز حقیقت شعاش شدید تر شود و بر عالم و عالمیان بتابد - و جهانرا بمقتضای تربیت لازمه این عصر ذهبی استعداد کامل از برای اکتساب فضائل عالم انسانی بخشد و روحی جدید در هیكل مستعدین بدمد - و زندگی جاودانی عطا فرماید * رب حقق ذالک بفیوضات کریمک وجودک و افضالک بوعدک الحق انک لا تتخلف الميعاد و انک انت المقتدر القدير *

تفصیل انتخابات محافل مقدسه روحانی مملکت برمه

{ سنه ۱۹۲۷م = (الی سنه) = ۱۹۲۸م }

امنای محفل روحانی رنگون

- (۱) رئیس * جناب سید جنابعلی صاحب - بی ای - برسترات لا
- (۲) نائب رئیس * جناب دکتور عبدالحکیم صاحب
- (۳) منشی * جناب سید غلام مرتضی علی
- (۴) امین و ناظر کتبخانه * جناب میرزا ذبیح الله زرقانی
- (۵) دفتر دار و معارف منشی * جناب اقا سید محمود شیرازی
- (۶) امین صندوق * جناب اقا سید عبدالحسین شیرازی
- (۷) اعضاء * جناب دکتور سید مظهر علی شاه - خانصاحب
- (۸) اعضاء * جناب دکتور عبدالفقار صاحب
- (۹) اعضاء * جناب عباس علی صاحب بت کشمیری

یجاءم منقطعاً عن دونک - و طائرأ فی هوآء قریک - علی شان لا تمنعیم
سطوة الظالمین - و لا اشارات الذین کفروا بذاکفسک العلی العظیم * (انتهی)

ترجمه

بفام خـــــداوند ابداع ابـــــهی

سپاس بیدقیاس مترتراً سزای معبود یکتای من بجهت اینکه ظاهر فرمودی
سلطان آن ایامرا که بشارت داده بودی جمیع برگزیدگان و پیغمبران خودت
را بآنروز پیروز در الواح عزاحدیت * و در آنروز مبارک تجلی فرمودی بر جمیع
اشیاء بجمیع نامها * مبارک بتدهائی که رخ بسوی تو نمود - و باقایی مبارکت
فائز شد - و نعمات دلاویزت را شنید * ای پاک یزدان از تو سؤال میکنم
ببرکت آن اسمیکه ملکوت نامها طائف است در حول آن - که تأیید فرمائی
دوستانترا بر بلند کردن کلمه مبارکت در زمین بلندگانت - و ذکر و تذات در
میان مخلوقات * تا جذبات و حیت فرا گیرد جمیع آنچه را که در ارض است
ای پروردگار من - چون راه نمودی آنها را بسوی کوثر فضل خویش -
منعشان مکن از روی بخشش خودت * و چون طلب فرمودی آنها را بسوی
قراگاه عرش خود - طردشان مفرما از روی عنایت خودت پس نازل بفرمائی
بر آنها ای معبود من - آنچه را که منقطع سازد آنها را از ماد و نیت - و پرواز
دهد آنها را در هوای قرب و نزه یکیت - بشا نیکه باز ندارد آنها را غلبه
ستمگاران - و نه اشارات (و یاوه گوئی) آنکسانیکه انکار نمودند ذات بیهمتائی
بلند برتربت را * (انتهی)

آثار دراعه محیطه حضرت عبدالیهبآء - ارواحنا لروسمه الاطهر فدائ

الذراف ۵۵۹
خطبه مبارک ۶۴
(نطق مبارک در پاریس - فرانسه) - ۶۴ *
هو الله

در جمیع کتب البیبه از جمیع ملل روزی موعود است - که آنروز جمیع
بشر در امن و امان راحت خواهند بود * و عالم انسانی اتحاد و اتفاق
حاصل خواهد نمود * نزاع و جدال نخواهد ماند - جنگ و حرب نخواهد بود *
جمیع ملل یا هم ارتباط خواهند یافت - و وحدت عالم انسانی جلوه خواهد
کرد * حال ملاحظه میکنیم که آن روز صبحش دمیده است * پرتو بارقه اش
در آفاق منتشر گشته - در عالم بشریک هیجان عظیم حاصل شده * جمیع ملل عالم
شهاوت میدهند که تا وحدت عالم انسانی حاصل نگردد از برای بشر را حت
و سعادت حاصل نخواهد شد *

معنیت است که سبب حیات عالم انسا نیست * اتحاد است که اسباب
سعادت بشر است - لکن هر چیزی منوط با سبب است - تا اسبابش مهیا نشود
حاصل نمیشود * مثلاً این چراغ را لابد و لازم که بلوری مهیا و رغنی مهیا فتنهئی
مهیا شود * تا روشن گردد * ما میخواهیم در میان بشر معنیت حاصل شود -
معتبراً و رابطی لازمست * یکو قتی استر رابط و رابط عاقله است * یکو قتیست که
اسباب معنیت - و رابط وطن است * یکو قتیست اسباب معنیت وحدت لسان
است * یکو قتیست روابط معنیت - روابط جنسی است * یکو قتیست که
روابط معنیت - و حدت سیاسی است * این اسباب جمیعاً خصوصیت -
معنیت عمومی حاصل نخواهد شد * بجهت اینکه - این سبب معنیت است
میانه اهل یکوطن - اما اهل ارطان دیگر محصر و مذ * روابط جنسی - سبب
معنیت میانه آن جنس است * این روابط سبب معنیت عمومی نمیشود -
که روابط جنسی و تجارتی و سیاسی و وطنی اسباب ارتباط جسمانیست
مادی است - و روابط مادی معنود است * زیرا ماده چون محسود است
روابطش نیز معنود است *

پس معلوم شد اعظم روابط و وسیله بجهت اتحاد بین بشر قوه روحانیه است
چونکه معنود معنود دین نیست * دین است - که سبب اتحاد من علی الارض
میشود * توجه بخود است - که سبب اتحاد عالم میشود * دخول در ملکوتست -
که سبب اتحاد اهل ارض میشود * و چون اتحاد حاصل شود معنیت و انفت
حاصل میشود * لکن مقصد از دین - نه این تقابلیدی است که در دست ناس
است * اینها سبب عداوتست - سبب فقرتست - سبب جنگ و جدالست -
سبب خونریزیست * ملاحظه کنید - در تاریخ دقت نمائید - که این
تقابلید در دست ملل عالمست سبب جنگ و حرب و جدال عالم است *
مقصد از دین انوار شمس حقیقتست * و اساس ادیان الهی یکست *
یکحقیقتست - یکروحست یکذوراتست * تعدد ندارد *

از جمله اساس دین الهی - تحریر حقیقت است * که جمیع بشر تحریر
حقیقت کند * چون حقیقت واحد است جمیع عالم را جمع میکند * حقیقت
علم است * اساس ادیان الهی علم است * حقیقت اینست که جمیع بشر را
بندگان الهی ببینید * حقیقت اینست که جمیع ملل عالمرا بندگان یکدیگر اوند
بدانید * حقیقت اینست که جمیع اشیا را زنده از یک فیض ببینید * نهایت اینست -
در عالم وجود مراتبست * مرتبه نقص است و مرتبه کمال * ما باید شب و
مثلاً اطفال در عالم طفولیت
روز بکشیم تا نقص مبدل بکمال شود *
نمیدانند وای مستحق نکوهش نیستند - باید این اطفال را تربیت کرد تا برتبه

THE DAWN.

Vol. IV.

JUNE, 1927.

No. 10

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Bahá'í Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha'u'llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Bahá'í Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

WORDS OF ABDU'L-BAHA.

The prophets of God are the first Educators. They bestow Universal education upon man and cause him to rise from the lowest levels of savagery to the highest pinnacles of Spiritual development. The philosophers, too, are educators along lines of intellectual training. At most they have only been able to educate themselves and a limited number about them, to improve their own morals and, so to speak, civilize themselves; but they have been incapable of universal education. They have failed to cause an advancement for any given nation from savagery to civilization.

It is evident that although education improves the morals of mankind, confers the advantages of civilization and elevates man from the lowest degrees to the station of sublimity, there is nevertheless a difference in the intrinsic or natal capacity of individuals. Ten children of the same age, with equal station of birth, taught in the same school, partaking of the same food, in all respects subject to the same environment, their interests equal and in common, will evidence separate and distinct degrees of capability and advancement; some exceedingly intelligent and progressive, some, of mediocre ability, others limited and incapable. One may become a learned professor while another

(۴۴)

عنوان مراسلات ذبیح الله زرقانی *
پوست بکس نمبر ۲۹۹ رنگون *

الأشراق

ای اہل عالم ہمہ باریک و ارید و برگ سہنیا خستہ

مقصود رسالہ الاشراق وحدت و اخوت و یگانگی عالم انسانی است و تقسیم اصول او یا کہ تقسیم امور و اساس کلی واحد است و وظیفہ اش تشریح مطلق است کہ اجمع باہم مقام علی و تشریح علیاست و مقالات مختصر مضی و انحصار از ہر کس و ہر جا برسد و این سالہ درج خواہد شد عنوان مراسلات ذبیح ۲۹۹

جلد چہارم | سالہ اپریل و مہ - سنہ ۱۹۲۷ م | شمارہ ہشتم و نہم

آثار مبارکہ قاسم اعلیٰ | روز امر عید رمضان

(مناجات مخصوص عید اعظم رضوان) | ۱۱۶-۱۱۷ م

بسم الله الابديع الابدي
 الملك الصمد يا الهى بما اظلمت بهوت ساطعان الايام الذى بشورت
 به اصفوياً نكف و انبياً نكف فى الواح عز احد يتك * وفيه تجلبيت على
 كل الاشياء بكل الاسماء طوبى لمن اقبل اليك و فاز بلقا نك و سمع نغما نك *
 اى رب اسئلك باسم الذى يطوف فى حوائط ملكوت الاسماء - ان تويد احباً نك
 على اعلاء كلمتك بين عبادك و ذكرك بين بريتك - لناخذ جذبات و حبيك
 من فى ارضك * اى رب لما هدىتهم الى كوثر نضلك لانهفهم بجدونك *
 ولما دعوتهم الى مقر عرشك لا تطرد هم بعنايتك * فانزل عليهم يا الهى ما

under the same course of education proves dull and stupid. From all stand-points the opportunities have been equal but the results and outcomes vary from the highest to lowest degree of advancement. It is evident therefore that mankind differs in natal capacity and intrinsic intellectual endowment. Nevertheless although capacities are not the same every member of the human race is capable of education.... The Divine Prophets are the first teachers of the human race. They are universal Educators and the fundamental principles they have laid down are the causes and factors of the advancement of nations.

(Promulgation of Universal Peace.)

BAHAULLAH AND HIS CLAIM.

Bahau'llah during the time of his residence in Baghdad the "Dwelling of Peace" proclaimed his mission, and declared Himself to be the "Manifestation of God" the Promised One of all Heavenly Books. Like John the Baptist, the Bab heralded his advent. The Bab declared that he was happy in enduring any affliction if by so doing he could smooth the path for "Him whom God shall make manifest".

Dr. Esslemont in his famous book "*Bahau'llah and the New Era*" says:—

"Bahau'llah's utterances like those of other Divine "Manifestations", may be divided into two classes, in one of which he writes or speaks simply as a man who has been charged by God with a message to his fellows, while in the other class the words purport to be the direct utterance of God Himself".

In the *Book of Iqan* it is written:—

"There are two stations for the Sun rising from the Day-springs of Divinity. One is the station of Unity and condition of Oneness. 'We make no distinction between any of them (Quran S. 2.) The other station is that of distinction, creation and human limitations. In this station, for each one a temple is designated, a mission is indicated, a manifestation is decreed, and certain limitations are assigned. Each one is named by a certain name, characterised by a quality and appointed to a New Cause and Law; as it is said: "These are the Messengers, We have preferred some of them before

others: Some of them hath God spoken unto, and hath exalted the degree of others of them. And We gave unto Jesus, the Son of Mary, manifest signs and strengthened Him with the Holy Spirit' (Quran S. 2.)

"It is due to the variance of these stations and conditions that different words and explanations appear from those Fountains of Divine Knowledge, but in reality all the intricate Divine Subjects are regarded as one utterance by the Knowing. As most of the people are not acquainted with the mentioned conditions, they are troubled and confounded by the different words of these united Temples "To be brief:— It is evident that all these differences of words are due to the differences of stations. Therefore in the station of Oneness and rank of Singleness pure Sublimity, Divinity, Unity and absolute Diety have been and are applied to those Essences of Existence, because they are all seated upon the throne of the "Manifestation of God", and established upon the seat of the "Botoon [lithe concealment] of God"—that is, the appearance of God is made manifest by their appearance and the beauty of God is revealed by their beauty.

"As to the second station, which is that of distinction, separation, limitation, and temporal conditions and indications, they show forth absolute servitude, real need and utter lowliness,— as it is said, "Verily, I am the servant of God" and, verily, I am only a man like you" (Quran S 41.)

"If it be heard from the perfect Manifestations 'Verily, I am God', it is true and without doubt; for through their Manifestation, Attributes, and Names, the Manifestation of God, the Attribute of God, and the Name of God appear on earth: Likewise if they say, 'We are the servants of God', this is also confirmed and evident, for outwardly they have appeared with the utmost degree of servitude. No one hath the courage to appear in the world with that manner of servitude. Thus those Essences of Existence, when submerged in the seas of Eternal Holiness and when ascending to the summits of the significances of the Ideal King, uttered declarations of Unity and Diety. Were one to consider attentively he will find that even in this state they witnessed in themselves the utmost humility and lowliness in presence of the Absolute Existence and Real Life, as though accounting themselves utter non-existence and deeming their own mention in that Court as polythiesm... Briefly: in this station the declaration of the Divinity and the like have appeared from them, while in the station of messengership they have declared prophethood.

"Therefore whatever they may say and claim, including Divinity, Diety, Prophethood, Messengership, Successorship, Imamah, or Servitude is true and without doubt."

(Book of Iqan pp. 125-129.)

"Thus when Bahau'llah speaks 'from the station of the Diety, his human personality is so completely subservient that it is left out of account altogether. When Bahau'llah speaks as a man, the station he claims for himself is that of utter humility, of "annihilation in God".

"In the writings of Bahau'llah, the utterance frequently changes from one of those forms to another. Sometimes it is evidently the man who is discoursing, then without a break in the writing continues as if God were speaking in the first person.

In the Suratul Hykal (p. 30) God tells him:—"Say: 'Naught is seen in my temple but the Temple of God, and in my beauty but His Beauty, and in my being but His Being, and in myself but Himself, and in my movement but His Movement, and in my acquiescence, but His acquiescence and in my pen but His Pen, the Precious the Extolled'.

"Say: 'There had not been in my soul but the Truth, and in myself naught could be seen but God'".

Similar passages in the Holy Quran can also be found, for instance in Sura 8 "Neither didst thou (O Mohammed) cast (the gravel into their eyes) when thou didst seem to east it, but God east it". Likewise! "Verily, they who swear fealty unto Thee, swear fealty unto God, [Quran S. 48]. "They who believe not in God and his apostles, and would make a distinction between God and his apostles, and say we believe in some (of the prophets) and reject others (of them) and seek to take a (middle) way in this (matter), these are really unbelievers. (S. 4). "They thought that their fortresses would protect them against God. But God came upon them, from whence they did not expect" (S. 59).

Now let us read in the light of the above passages from Iqan and Suratul Hykal the following extract from the Kitabul' Akdas in which Bahau'llah addressing to the Americans says:—

"Harken to the strains of the Dove, on the branch of Eternity which are vocal with the melody of 'There is no God but Me, the Everlasting

the Forgiver, the Generous'. The Promised One hath appeared in this Exalted station, whereat smiled the mouths of existence of both the seen and the unseen. O people avail yourselves of the Day of God:— verily to meet Him is indeed better unto you than that upon which the sun riseth, were ye of those who know.

"O Concourse of statesmen! Harken unto that which is raised from the Day - spring of Greatness, "That there is no God but Me, the Speaker, the All knowing".

The following passage from His tablet to the Czar illustrates very clearly the two forms of His utterance as stated above:—

"Hear My voice another time from the region of My prison to inform you of that which hath befallen My Beauty by the manifestation of My majesty, that thou mayest know My patience after My power, and My forbearance after My might. By My life, shouldst thou come to know that which hath descended from My pen and be acquainted with the treasures of My Command, the pearls of My Secrets and the seas of My names and the vessels of My words, verily thou wilt offer thyself as a ransom in My way through the love of My name and yearning of My Kingdom, the mighty, the powerful".

In the very next paragraph of the same Tablet the form changes and He continues:—

"Know that my body is under the swords of the enemies, and my flesh is surrounded with innumerable calamities; but my spirit is in a state of exaltation the like of which the joy of the world cannot equal..."

"Say, Verily, I have not intended the mention of myself but that of God, were ye of the just; nothing could be seen in me but God and His Commands, were ye of those who reflect. Say, Verily, I am He who is mentioned by the tongue of Isaiah and the One whose name hath adorned the Bible and the Gospel. Thus hath the matter been decreed in the Tablets of your Lord, the Merciful. Verily He hath testified for Me and I testify for Him—"

Some people who have failed to keep in view clearly the above two distinct forms of Bahau'llah's utterances have misconceived some of his words and betrayed a deplorable confusion of thoughts in imagining that

they savour of anthropomorphism. Some even went to the extent of calumniating Bahauallah that he claimed himself to be God. The baselessness of these grave and serious calumnies can be seen from Bahauallah's own conception of God as stated in the "*Seven Valleys* :—

"God in His essence, is sanctified above ascent or descent, entrance or exit. He has been and will be everlastingly independent of the attributes of the creatures : no one has known Him, and no soul has found out His substance. All sages are bewildered in the valley of His Knowledge, and all the saints are perplexed in their endeavour to comprehend His essence. He is purified from being comprehended by all men of comprehension, and is exalted above the knowing of men of knowledge".

In the Tablet of Tajallyat he says:—

"O my admirers ! Harken whatever the wrongdoers say about me. Some allege "This man claims to be God"; some say "He is a slanderer of God"; while others speak "This man is born to spread sedition". Perdition is for them, and they are removed afar from God's grace ! Verily these people are the slaves of delusion".

Again in his Tablet to the Shah of Persia we find

"Thou knowest, O God, that in every action I desire nothing save Thine affair and that in every utterance I seek naught but Thy celebration, neither doth my pen move except I desire therein Thy good pleasure and the setting forth of what Thou hast enjoined upon me by Thy authority. Thou seest me, O God, confounded in Thine earth ; if I tell what Thou hast enjoined on me, Thy creatures turn against me ; and if I forsake what Thou hast enjoined on me on Thy part, I should be deserving of the scourges of Thy wrath, and far removed from the garden of nearness to Thee.....By Thy glory, for Thy love, I flinch not from aught, and for Thy good pleasure I fear not all the afflictions in the world.

"I was asleep on my couch ; the breaths of my Lord, the Merciful, passed over me and awakened me from my sleep ; and commanded me to proclaim betwixt earth and heaven. This was not on my part but on His part, and to this bear witness the denizens of the realms of His power and His kingdom, and the dwellers in the cities of His glory, and Himself

the truth."

Likewise is one of his prayers he supplicates :—

"O Thou, who art our Life and Light, guide thy servants to Thy way and make them rich in Thee and free from all save Thee. I testify, O my God, that Thou hast created me to know Thee and to adore Thee. I testify at this instant to my powerlessness and to Thy Power, to my poverty and to Thy wealth. There is no God but Thee, the Protector, the Self-Subsistent."

Similarly in the Tablet of the Most Great Infallibility we find the following passage:—

"Praise be unto God who is single in grandeur, power and beauty, is One in glory, potency and Majesty, and who is sanctified above being comprehended by reflection, or having any peer or equal.....Verily He is the independent the almighty !

"O my Lord ! The tongue of my tongue, the heart of my heart, the soul of my soul, and my inward and outward being all testify to Thy oneness and singleness, to Thy power and authority, to Thy grandeur and dominion, and to Thy might and exaltation and sovereignty, and to that, verily, Thou art God. There is no God but Thee. Thou hast been everlastingly a treasury concealed from eyes and comprehension and will be never-endingly even as Thou hast been from all-eternity. Neither hath the power of the world weakened Thee, nor the potency of the nations threatened Thee. Thou art He who hath opened the door of knowledge before the face of Thy Servants, so that they may know the day-spring of Thy revelation, the dawning place of Thy verses, the heaven of Thy manifestation, the sun of Thy beauty ; and Thou art He who hath promised all in the earth, in Thy Books, Epistles and Scriptures, concerning the Manifestation of Thyself and the removal of the Veils of glory from Thy face. This Thou didst reveal unto Thy Beloved One [Muhammed] by whom the orb of the command dawned from horizon of Hijaz and the light of truth dawned among the servants, in Thy Words, 'The Day whereon mankind shall arise before the Lord of the creatures' [Koran.] And before him [Muhammad] Thou didst announce this unto the Interlocutor [Moses] to 'lead forth Thy people from darkness into light and to remind them of the day of God'. And again, Thou didst speak of this [Day] unto the Spirit [Christ] and unto all Thy former and latter Prophets and Messengers.

Were there to proceed the treasuries of Thy Supreme Pen all that Thou hast revealed in the mention of this most great remembrance and this Thy mighty message, all the denizens of the City of Knowledge and Wisdom would be stunned, except whomsoever Thou hast delivered through Thy potency and protected through Thy bounty and grace.

I testify that verily Thou hast fulfilled Thy Covenant and sent forth him whose Manifestation was announced by Thy Prophets, Thy chosen ones and Thy servants. Verily he hath come from the horizon of might and power with the banners of Thy signs, and with the standards of Thy evidence, and he hath arisen before the faces through Thy power and potency and summoned all men unto the exalted apex and supreme horizon in such wise that the injustice of the learned and the majesty of the princes have not withheld him. He hath arisen in the most mighty steadfastness and spoken in the loftiest voice [saying], 'The giver of gifts hath indeed come, riding on the cloud, advance, O Ye people of the earth with shining faces and illumined hearts!'

The line of distinction between the two stations explained above at times appears to be very fine and subtle. These Mirrors of Sanctity and Dawning-places of Divinity fully reflect that Sun of Existence and Essence of Desire. So theirs is the station of "I am His mystery and He is mine", or as recorded in the tradition it is the station of "I am He and He is me".

[Note:— Most of the quotations in this article have been taken from the "Bahai Scriptures" by Horace Holley; and we recommend all our readers to study this valuable work which provides an inexhaustible store of information on all Bahai topics.]

Notes And News.

THE "SERVICE COMMITTEE" OF MANDALAY.

This Committee was first suggested to be formed by Jinabi Mirza Moonir Nabilzadeh who lately was in our midst in Mandalay at the meeting of the Spiritual Assembly on the 30th May 1927. The Bahai Spiritual Assembly of Mandalay unanimously approved of this suggestion; and the following members were elected to serve on this Committee on that very day:—

- [1] Ma Ma Gyi, [2] Mg Ba Tin, [3] Ko Mye, [4] Ma Yan,
[5] Ma Ma, [6] Ma Lay Tin, [7] Ma Hla Hla, [8] Ma Mya Mya,
[9] Ma Kyi [10] Ma Chit May.

The first meeting of this Service Committee was called on the following day with Jinabi Mirza Moneer Nabilzadeh in the chair. After the laws and by-laws were made and passed, the following office bearers were elected by votes.

- (1) President— Ma Ma Gyi.
- (2) Asst. President— Maung Ba Tin.
- (3) Secretary— Ma Hla Hla,
- (4) Asst. Secretary— Ma Mya Mya.
- (5) Treasurer— Ma Ma.

Its programme of work is three-fold as follows,—

- (i) Promulgation of the Cause by means of public lectures wherever and whenever possible.
- (ii) Taking the responsibility of making programmes for the general meetings of the week.
- (iii) Forming children's classes for religious training.

Mr. Nabilzadeh's visit to Burma will ever be in the memory of the Bahais of Mandalay and this Service Committee will be the everlasting monument of what he did during his visit. We the members of this committee are trying our best in carrying out our duties and we are delighted in doing so. Our general meetings are becoming interesting, giving all and sundry every opportunity of taking an active part in the same and the younger members of the community are thus trained to do their bits in the advancement of the Cause.

Therefore we humbly hope that this committee will be blessed and will make great progress under the kind guidance of the Beloved Guardian.

(Sd) HLA HLA.

Secretary.

اینکه بهائیت چیست و چه لازم است صحبت بدارم از آن روست که به بیان آن با کمال احترام می پردازم و البته در آئین افکار صاف و قلوب شفاف شما شاهد مقصود جاوه گر خواهد شد *

بهائیت چیست

- ۱ بهائیت همان روح توانا و قوه یکتا نسیت که این دنیای کهنه در هر چند قرنی یک دفعه نیروی بازوی آهنین او را در خود دیده حال باز با جلوه های دلربا تر و ناز و کرشمه جالب تر و نیروی عظیمتر جلوه جمال نموده *
- ۲ بهائیت تحریک بزرگ روح قلبی و دماغی تمدنی و دینی اخلاقیست *
- ۳ بهائیت نهضت بی نظیر و مثیلیست برای متحد کردن ادیان و مذاهب و مسالک لانهای مختلفه جهان با اصول مخصوص و تازه *
- ۴ بهائیت قوه عظیمی است که بنیان خرافات و تعصبات و اوها میکه بمرو زمان در همه مذاهب و ادیان بزرگهای مختلفه خود نمائی کرده ویران میکند نه تنها اوهام دینی را بلکه اوهام و تعصبات تمدنی را هم که مضرترا از اوهام دینی است موبوم نموده نابود میکند *
- ۵ بهائیت سد یست محکم برای جلوگیری از سیل بیدینی و افراط و تفریط در اعتقادات دینی و سیاسی و عملیات مضره بشری *
- ۶ بهائیت ظهور عقل و عشق است اگرچه اجتماع این دو را گروهی اجتماع ضدین و مشکل میدانند ولی عملیات حضرت بهاء الله و حضرت عبدالبهاء و حضرت شوقی ربانی و طرف داران بارفای ایشان اثبات نموده که ممکن است اعتدال داد و برای انجام هر کار آنرا بکار برد *
- ۷ بهائیت سرمایه روح و صحبت عمومی و جان زندگانی اجتماعی است *
- ۸ بهائیت یکتا دلیر منصف مصلح بی طرفی است که بمقاصد خیریه همه خیر خواهان جهان از هر دین و ملک و جنس و وطن و زبان که باشند بدون تفاوت کمک و حمایت میکند *
- ۹ بهائیت یک معجون و درمان و کیفیت سریع الاثریست که باراده الله طبیعت او را برای معالجه امراض و عائل متنوعه اخلاقی اهل دنیا تعبیه و تدبیر نموده و خود هم به کمکش آمده صحت روحی و راحت جسمی به نوع انسان می بخشد * (باقی دارد)

بندگان و اماء رحمن اهل اینقریه را که صغیر و کبیر تقریباً هشتصد نفوس میباشند معاینه فرمودند - محفلی پرروح و ریحان و عظمت اسم اعظم نمایان بود - جمعی از نوباوه گان و دوشیزگان دسته دسته صف بسته بالحسن ملیح مذاجراتها میخواندند - صدای الله ابهی آن ناحیه را فرا گرفته بود - حضرت محمد و ح الیه همه را بصهبای محبت الله سرمست و سرشار و بمواند و نعمای روحانی تعلیمات مبارکه متذم و مرزوق فرمودند - امانی محفل روحانی را نیز بدستور العملها نیکه شایان این یوم عظیمست متذکر داشتند - جمیعاً ممنون و مشکور شدند *

در بیست و چهارم ماه می معاودت برنگون نمودند - و در بیست و هشتم شهر می با خط راه آهن قطع مسافت سیصد و هشتاد و سه میل را در نوزده ساعت و نیم نموده وارد مندله شدند - احبای الیمی بر سر محطه مجتمع و با احترامات لازمه استقبال نموده - حسب دستور در مشرق الانکار فرود آوردند - در این سفر تنها اخوی زاده ایشان همراه بود - امانی محفل روحانی اینجا را نیز بدستور العملهای لازمه اینقریه اعظم متذکر و نیز محفل جدیدی بنام اجنّه خدمت مرکب از جوانان رجال و نساء تحصیل کرده در ظل محفل روحانی تاسیس کردند - و در جواب سوالات مدیر جریده مندله درری سفند و در جریده انجا مندرج و منتشر گشت احبای مندله از تعلیمات مبارکه پرروح و ریحان شدند و مستفیض و متشکر و ممنون گشتند علاوه از این بترتیبهای بدیع و تظیلمات جدیدی جمیع محافل روحانی را مرتب و منظم ساختند * امید و طید از مشرق فیوضات غیبیه رب مجید است که جمیعاً موفق بر عمل شوند - و بانچه که مقرون برضای مبارک ولی امر است - و سبب ترقی عالم انسانیت مؤید گردند - و پیش از پیش بخد مت امرالله و عبودیت آستانه مقدسه بپردازند *

حضرت ایشان نه روز در مندله مکث نموده - در هفتم ماه جون بسلامت وارد رنگون شدند و از قرار یکه امانی محفل مقدس روحانی رنگون قبلاً ترتیب داده بودند حضرت فاضل اجل مورخه ۱۱ ژون سنه ۱۹۲۷م هنگام مغرب در انجمن جوانان مسیحی رنگون بر مسئله بقای روح نطقی دلکش و دلایز بچنین تأثیر و نفوذ ادا فرمودند که علت آگاهی نفوس و انجذاب و

اهتراز و قلوب گشت و در انجمن طبا سفیها بتاريخ ۱۲ ماه جون سنه ۱۹۲۷م ساعت نه صبحی در موضوع "بها ئیت و احتیاجات دنیای ما بآن" حضرت ایشان بایبانی جانفزای شیرین خطاب بکاضرین و الا تمکین نمودند و همه را از تعلیمات معنویه آلمیه و مواعظه حسنه شاد کام و فائز المرام فرمودند و در حین اختتام نطق چون مذاجراتی از مذاجراتهای حضرت مولی النوری ارواح العالمین که الفداء قراءت نمودند حضار محفل جمیعاً بحالت خضوع و بنهایت تعظیم و تکریم ایستاده بودند با آنکه یوم تعطیل بود معینا آن تالار معروف مملو از اشخاص حساس و تعلیمیافته و وسیع الفکر بود چون آن مجلس مقدس مجلل بپایان رسید حاضرین محفل بوفور و لوله و سرور روحانی و نشاط و انبساط و جدانی از حضرت آقا میرزا منیر نبیل زاده و اخوی زاده و الا قدر شان مصافحه نمودند و اظهار تشکر و ممنونیت و ابراز اخلاص صمیمی نموده مسرور و مشعوف با کمال انجذاب و خلوص سرخص گردیدند - حضرت ایشان بلسان رحمانی در آن هر دو مقام که ذکر شد نطق نمودند و ترجمه اش را جناب پروفیسور نبیلی در انگلیسی بجهت سامعین که اغلب ایشان از لسان فارسی نا بلد بودند بیان فرمودند فقوای مقالات و نطقها حضرت مبلغ شهیر انشاء الله بتمامها در نمره آئیه الاشراف درج خواهد شد - چون وجود امثال ایشان در هر کشوری لازم است فاچار بنهایت حسرت و افسوس با اینفکده احبای مملکت برمه تشریف آوری ایشان باین کشور نعمت عظیمه غیر مترقبه میدانند - ایشانرا داع می نمایند و از حق میطالبند که باثرا نفاس طیبه ایشان اقلیم هندوستان رشک جنان شود و مصداق آیه مبارکه یدخلون فی دین الله افواجاً محقق گردند *

حضرت ایشان با اخوی زاده خود در یوم سه ۳ شنبه چهار دهم ماه جون از راه کلکته عازم ملک هندوستان گشتند * آنسفر کرد که صد قافله جان همراة اوست هر کجا هست خدا یا بسلامت دارش *

بها ئیت و احتیاجات دنیای ما بآن

آقایان گرام - رئیس محترم این مجمع تعیین نموده اند که من در موضوع

بوصال هرگونه آمال نائل گردد * چنانچه مشاهده میشود هزارها ایرانی و تورانی شرقی و غربی آسیائی و امرایکائی که هر کدام دارای دین و مذهب - ذوق و مشرب علم و صنعت - هنر و حرفت - رسوم و آداب و پیشوار کتاب مخصوصی بوده اند - بعد از تحقیقات کامله مقصود خود را در این تعالیم مبارکه یافته اند * والا روز اول حضرت بپاء الله و بعد از آن پیروان او نه ثروتی داشته اند که مرد مرا تطمیع کند و شریک خود سازند - و نه توپ و تپیی که نفوس را تخویف نمایند و بر آنها مسلط شوند - بل بگانه عالمیکه سبب انتشار این تعالیم مبارکه شده همانا لسان شفقت و محبت و توافق احکام آن با مقتضیات وقتست *

بلی - شریعتیکه بواسطه برداشتن تعصبات دینی و مذهبی و وطنی و سیاسی - نژادی و لسانی اختلا فرا زائل نماید - و با امرایجاد و ترویج لغت و خطی عمومی اهل عالم را بخیمه وحدت دعوت کند - اگر اجابت نشود از انصاف دور است * کتابیکه رموز و کنایات و استعارات و بشارات مزامیر و انجیل و قرآن و تورات را بتعابیر ساده آشکار سازد اگر بدلیل بی وجدانی است * دینی که عام و عقل را با خود برابر برادر شمارد - و موهومات و خرافات را دشمن دارد اگر پذیرفته نشود علامت جهل است * تعالیمیکه بدون جنگ و جدال با سهل طرق بین غنی و فقیر مساوات را با رضایت طرفین که اصعب امور است اجرا فرماید اگر توهین شود ظلم صرف است * و شریعتیکه مرد و زن و دختر و پسر را در حقوق متباینه و امور اجتماعیه یکسان شمارد و فرقی بین آنها نگذارد اگر پیروی نشود از بی تمیزی است *

هر چند اهل بهایقین دارند که اگر امروز بهائیت انظار اهل عالم را بخود جلب نکند - و قلوب طوائف و امم را بواسطه برخی محذورات بخویشتن جذب ننماید - عنقریب نوع انسان خود را مجبور بقبول آن میدیند * و فرضاً اگر هم جمیع بهائیان عالم فانی و معدوم شوند و فقط یک کتاب از این تعلیمات مبارکه در عالم موجود باشد - نوع بشر عاقبت آنرا پیدا نموده و احکام مشرا بموقع اجرا خواهد گذاشت * اما سبب اینکه هریک از آنها اقلاً نصف اوقات خویشرا صرف ترویج این امر میکنند - و در این راه تا حال جانها نثار کرده ناموسها بیاد داده و اطفال قربانی کرده اند - همانا اقتدا بمحبوب و مولای خویش است که در آخرین لوح منیع (عهد)

میفرماید * (مقصود این مظاهرم از حمل شداید و بلا یا و انزال آیات و اظهار بیانات اخمان نار ضغینه و بغضا بوده که شاید آفاق افنده اهل عالم بنور اتفاق منظور شود و با سایش حقیقی فائز گردد) * عزیز سلیمانی *

بشارت جانفزای قدوم حضرت نبیل زاده باقلیم برمه

حضرت مستطاب اجل مبلغ جلیل القدر شهیر ناشر نفعات محبت الله جناب آقای آقا میرزا منیر نبیل زاده با اخوی زاده جناب آقا میرزا علی محمد الشهیر پدرو فیسور نبیلی که بسمت مترجمی در رباب ایشان است - چنانکه صفحات شماره قبل الا اشراق بذکر ایشان مزین گشته - حسب الامر مبارک حضرت ولی امر الله ارواحنا فیوضاته العظیمه فدا در اقطار و امصار اقلیم هندوستان اعلائی کلمه الله نموده - در همه جا مظفر و مغصور بتائیدات رب غفور * و در مجامع و محافل کبرای هر کیش و ملت از بشارات و تعلیمات انیظهور اعظم بنهایت متانت و فصاحت و بلاغت جسم غفیری را بشاهراه حقیقت دلالت فرمودند - اخیراً بنا بر استدعای محافل روحانی ایندیار تشریف فرمای مملکت برمه گردیده - در هجدهم ماه می با کشتی از طریق کلکته وارد عسکلرنگون شدند - احبابی محلی با احترامات فائمه استقبال نموده - در منزل جناب آقا سید عبدالعصیم شیرازی حفید جلیل مرحوم حاجی سید مهدی شیرازی فرود آوردند و رحل اقامت انداختند - با اکثری از نفوس مستعد ملاقات و صحبت نموده - و در مجامع شتی نطق داده بر مستمعین اتمام حجت فرمودند - در بیست و دوم ماه می - نیمه راه با کشتی کوچکی و نیمه دیگر با او توموبیل تشریف فرمای قرین دید نوکلزو - کنجا نگون شدند - و در همان روز بعد از ظهری وارد شدند - و رحل اقامت را در مشرق الاذکار آنجا انداختند - مدیر سراپا عجزو تقصیر مترجم برمهئی و راهنمای طریق بود - جناب دکتور عبدالعکیم نایب الصدر محفل مقدس روحانی رنگون - و جناب پروفیسور نبیلی از همراهان ایشان بودند - چه در محفل عمومی شب و روز - و چه در یوم ثانی در مجالس عید بعثت حضرت نقطه اولی روح ماسویه فداة احتفال

گرددیده * امروز که عروس تمدن حجاب از روی دلارا برگرفته * امروز که زن و مرد پی بحقوق متبادله خویش برده * امروز که هر ملت و طائفه طالب صعود باعلی مراتب ترقی گشته * امروز که هر دولت و قبيله از اسب توحش متوحش شده * امروز که حس نوع پرستی از فکر بشر تواید یافته - و بالاخره امروز که هر صاحب نظری قدر و منزلت خود را شناخته * و برای تحصیل سعادت هر موهبی را شگافته - و بجهت کشودن باب راحت و آسایش بهر برزن و کوئی شتافته * جای دریغ و افسوس است - که اهل دانش و نوع پرستان جهان از یک نکته بسیار مهمی غفلت ورزیده اند * آری - امروز از برای تعیین ارتفاع قلل جبال مشقاتی تحمل میشود - بجهت کشف جزایر غیر مسکون در دریاها و اقیانوسها نفوسی غرق میشوند - برای تمیز دادن خواص نباتات بدنها مسموم میگردد - بجهت دانستن وضع زندگی نقاط مختلفه سطح زمین سیاحان و چار حیوانات درنده و حشرات گزنده میگردد - برای کشف شهرهای قدیمی پوایا خرج و نقبها حفر میشود - بجهت تنقید تالیفات نویسندگان مقالات نشر - و کتب طبع میگردد - برای تشریح میمونی - و تحقیق عمر غوکی - سالهای دراز وقت صرف میشود * امامتاً سفانه برای حل مسائل دینی - که اگر این مشکل کشوده شود برابری با همه سعادتها میکند و جسم سقیم بشر را روح و صحت عاجل می بخشد - چنانچه شایسته است عطف توجهی نمیشود * بلکه این ایام بقسمی مسائل دیانتی غیر قابل ذکر و اهمیت بنظرها میآید - که حتی صحبت در این موضوع را خواص و عوام اتلاف وقت می پندارند * و غالباً دین و اهانشرا آلت تمسخر و استهزا قرار میدهند * چنانچه هرگاه آفتاب دین بهائیت از افق عالم طاج نشده بود - و مشکلات ادیان سابقه را بطوریکه عقل سلیم تصدیق نماید و قاب مطمئن شود حل فرموده بود - ماهم چون سائر خاق مرد مرا بنفرت از دین حلق صلا میدادیم - و شماتت و ملامت نمیکردیم بکنه اول کسانی بودیم که از زیر بار دیانت فرار و مردم را هم از تشبث بذیل اطهر آن بیزار مینمودیم - و مانند دیگران مذاهب و ادیانرا - لاین شعور - مستخره میکردیم زیرا وقتیکه مثلا در اول سفر تکوین - تفصیل آفریده شدن اشیاء را میخراذیم - و در اناجیل اربعه قصه نشان دادن ابلیس از بالای کوه بیت المقدس جمیع نقاط زمین را بعیسی ملاحظه مینمودیم - و در قرآن مجید حکایت اصحاب کهف را تلاوت میکردیم - و از طرف دیگر - انتظار بود یسوعی را از شهر بن موشه - و نصاری

مسیحی را از آسمان - و شیعه قائمی را از شهر جابلقا - یا چاه سرمن رأی مشاهده مینمودیم - و از جانبی نقل انشقاق رود نیل بعصای موسوی - و احیای اموات بانفاس عیسوی - و شق قمر باد و انگشت محمدی را استماع نموده - و از علمای هر ملت که معانی آنها را جوینا میشدیم حمل بر ظاهر عبارات مینمودند * و همچنین از جهتی انشعاب ادیانرا بمذاهب - و اختلاف مذاهب را بایکدیگر میدیدیم * چاره ئی جز انکار و اعراض نداشتیم * چه بر اهل علم حتی اطفال مدارس ابتدائیه نیز معلوم است که آسمان ظاهری وجود خارجی ندارد که در روز اول خلق شود * و علاوه یا وجود نبودن آفتاب رزوی تصور نمیشود * و همچنین شیطانیکه بحسب ظاهر بدان اوصاف وصف شده مانند غول و جن و پری - اموریست موهوم که جز در عالم خیال وجود ندارد - و از بالای کوه تمام نقاط زمین کروی الشکل را ارائه کردن امریست بدیهی البطلان - و زنده ماندن انسان در غاری مسدود یا چاهی سیاه بدون اطعمه و آبسه مدت چند سال کاریست محال - و بهمین قیاس است سایر مطالب - و عبارات مرموزة کتب مقدسه -

اما حال که حضرت بهاء الله با قام معجز شیم غامضترین مسائل کتب سماوی را با اسهل عبارات و توافق عقل و علم حل فرموده - و برای حل سایر مسائل جزئیة هم بواسطه نزول کتاب ایقان مفتاحی بدست داده - و کتابی مانند اقدس که حاوی احکام اخلاقی که راجع بروحانیات و محتوی قوانین اقتصاد می که راجع بجسمانیات است از ملکوت مقدس نازل فرموده - و نیز یاد لایل واضحه و براهین قاطعه حقانیت هر دینی از ادیان سابقه را در زمان خود اثبات نموده - ما اهل بهائیت دیانترا آزادی میدانیم - و هر جزئی را در این سبیل شادی میشماریم - و بهمین سبب اگر لسان و قلم معرضین سیف و سنان شود و بر صفحات قلوب و سینه های ما خطوط خونین بنگارد - این سعادت را از دست نمیدهیم - و این خوشبختی ابدی را از کف نمیکذاریم *

و نیز دانایان و صاحبان وجدانرا که از بدبختی و فلاکت اکثریت اهل عالم متأثر گشته - و امراض بیچارگی و بصران اقتصادی نوع خویشرا مشاهده کرده اند - و برای علاج این درد جانگداز بهر در دیده - و بهر وسیله متوسل شده - و چاره این آفاترا نیافته اند متذکر میسازیم - و بشارت میدهیم * که بهائیت سفره گسترده - و خوانی چیده - که منعم و درویش غنی و فقیر عالم و جاهل مادی و مثاله میتواند از ان متذم شود - و از برکت این مائده آسمانی

عنوان مراسلات ذبیح الله زرقانی
پوست بکس نمبر ۲۹۹ رنگون

لیس الفتن طیر مجر الوطن بل الوطن المیر العالی

از آنکه در ملک بار
روز بگفته بی یک بار
طبع و تویض می شود
فردی نیست بر قیاسیایه
انگیزد و نمی شود

ای ابن عالم همه باریک و اید و برگ یک شاخه

درین عالم کس سالی
در ایران و در ایران
در هندوستان و در هندوستان
در آمریکا و در آمریکا
در انگلستان و در انگلستان

مقصود رساله الانشراق وحدت و یگانگی عالم انسانی است و تفهیم اصول ادیان که در حقیقت اصول
و اساس کل واحداست و وظیفه اش نشر مطالبی است که جامع باین مقام اعلی و مرتبه علیاست و مقالات مختصر
مفید و انحصار آن بکس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد عنوان مراسلات پست بکس نمبر ۲۹۹

شماره ۴ | ماه جون سنه ۱۹۲۷ | جلد چهارم

بشر امروزه

از بدایع افکار روحانی حضرت عزیز سلیمانی - منتخب از مجله مبارکه
خورشید خاور

(جلد ۴ - نمبر ۶ - ماه یانوار - فورال - ۱۹۲۷ م)

امروزه که انوار علوم مختلفه آفاق شرق و غرب عالم را منور نموده
امروزه که حقیقت و ماهیت هر چیزی بواسطه حقیقت جویان روشن و آشکار

THE DAWN.

Vol. IV. JULY & AUGUST 1927. No. 11-12.

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Bahá'í Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u'llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Bahá'í Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

The Law of Love (Words of Bahauallah)

Say : O friend! Sleep with your face turned to the Friend, and rest in bed in the thought of the loved One. From flowers inhale the fragrance of the beloved One, and in every fire see the light of the Desired One. I swear by the life of the Friend, that if thou smellst the garment of Joseph and enterest the Egypt of the love of God, thou wilt become the mother of all the chosen ones! Then exert thyself in love with thy soul and enter the abode of the beloved One with thy heart. Abandon grief for the world to its people and give no heed to the limited days of this world : be seated on the immortal, everlasting throne, be clad in a divine raiment, drink the wine of love from the cup of the beloved One. become ablaze with the light of love, and sew the robe of love ! This is that matter which shall never change ! Know then, therefore, that in every age and dispensation all Divine Ordinances are changed and transformed according to the requirements of the time, except the law of love, which, like unto a fountain, flows always and is never overtaken by change. This is the wonderful mysteries which God has mentioned for His servants ! Verily, He is the merciful, the compassionate ! (Bahai Scription page 248-249.)

(Words of 'Abdul Baha')

Have full assurance that love is the mystery of the appearance of God; that love is the divine aspect of God; that love is spiritual grace; that love is the light of the kingdom; that love is as the breath of the Holy Spirit in the spirit of man, Love is the cause of the manifestation of truth in the material world. Love is the essential bond of union which exists between God and all things in their ultimate reality. Love is the source of the greatest happiness of the material and spiritual worlds. Love is the light by which man is guided in the midst of darkness. Love is the communication between truth and man in the realm of consciousness. Love is the means of growth for all who are enlightened.

Love is the highest law in this great universe of God. Love is the law of order between simple essences, whereby they are apportioned and united into compound substances in this world of matter. Love is the essential and magnetic power that organises the planets and the stars which shine in infinite space. Love supplies the impulse to that intense and unceasing meditation which reveals the hidden mysteries of the universe.

Love is the highest honour for all the nations of men. To that people in whom God causes love to appear the Supreme Concourse, the angels of heaven, and the hosts of the kingdom of the Glorious One make salutation. When the hearts of the people are void of this Divine power—of the love of God they will descend to the lowest state of mortals, they will wander in the desert of error, they will fall into the slough of despair and there is no deliverance for them. They become like worms which delight in groveling in the earth.

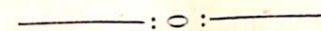
O friends of God! be ye manifestations of the love of God and lamps of guidance in all horizons, shining by the light of love and harmony.

How beautiful is the shining of this shining.

All the prophets were sent, all the books were revealed, that the law of love might be promoted. Let us have love and more love, a love that melts all opposition, that sweeps away all barriers, that conquers all foes, a love that aboundeth in charity, largeheartedness, tolerance, and noble striving, a love that triumphs over all obstacles, a boundless, an irresistible, sweeping love! Ah me! Each one must be a sign of love a centre of love, a sun of love, a

star of love, a palace of love, a mountain of love, a world of love, a universe of love! Hast thou love? Then thy power is irresistible, Hast thou sympathy? Then all the stars will sing thy praise.

(*Bahai Scripture P. 454*)

THE EVOLUTION OF THE SPIRIT.

(‘Abdul Bahas’ Address in Paris)

To night I will speak of the evolution or progress of the Spirit.

Absolute repose does not exist in Nature. All things either make progress or lose ground. Everything moves forward or backward, nothing is without motion. From his birth, a man progresses physically until he reaches maturity, then, having arrived at the prime of his life, he begins to decline, the strength and power of his body decrease, and he gradually arrives at the hour of death. Likewise a plant progresses from the seed to maturity then its life begins to lessen until it fades and dies. A bird soars to a certain height and having reached the highest possible point in its flight, begins its descent to earth.

Thus it is evident that movement is essential to all existence. All material things progress to a certain point then begin to decline, This is the law which governs the whole physical creation.

Now let us consider the Soul. We have seen that movement is essential to existence; nothing that has life is without motion. All creation, whether of the mineral, vegetable or animal kingdom, is compelled to obey the law of motion; it must either ascend or descend. But with the human soul there is no decline. Its only movement is towards perfection; growth and progress alone constitute the motion of the Soul.

Divine perfection is infinite, therefore the progress of the Soul is also infinite, From the very birth of a human being the soul progresses, the intellect grows and knowledge increases. When the body dies the Soul lives on. All the differing degrees of created physical beings are limited but the Soul is limitless.

In all religions the belief exists that the Soul survives the death of the

body. Intercessions are sent up for the beloved dead, prayers are said for their progress and the forgiveness of their sins. If the soul perished with the body all this would have no meaning. Further, if it were not possible for the Soul to advance towards perfection after it had been released from the body, of what avail are these loving prayers of devotion?

We read in the sacred writings that "all good works are found again". Now if the soul did not survive, this also would mean nothing.

The very fact that our Spiritual instinct, surely never given in vain, prompts us to pray for the welfare of those, our loved ones, who passed out of the material world: does it not bear witness to the continuance of their existence?

In the world of Spirit there is no retrogression. The world of mortality is a world of contradictions, of opposites; motion being compulsory everything must either go forward or retreat. In the realm of Spirit there is no retreat possible, all movement is bound to be towards a perfect state. "Progress" is the expression of Spirit in the world of matter. The intelligence of man, his reasoning powers, his knowledge, his scientific achievements, all these being manifestations of the Spirit, partake of the inevitable law of spiritual progress and are, therefore, of necessity, immortal.

My hope for you is that you will progress in the world of Spirit, as well as in the world of matter; that your intelligence will develop, your knowledge will augment, and your understanding be widened.

You must ever press forward never standing still; avoid stagnation, the first step to a backward movement, to decay.

The whole physical creation is perishable. These material bodies are composed of atoms; when these atoms begin to separate decomposition sets in, then comes what we call death. This composition of atoms, which constitutes the body or mortal element of any created being is temporary. When the power of attraction, which holds these atoms together is withdrawn, the body, as such ceases to exist.

With the Soul it is different. The Soul is not a combination of elements, it is not composed of many atoms, it is of one indivisible substance and therefore eternal. It is entirely out of the order of the physical creation;

it is immortal.

Scientific philosophy has demonstrated that a *simple* element ("simple" meaning "not composed") is indestructible, eternal. The Soul not being a composition of elements, is, in character as a simple element, and therefore cannot cease to exist.

The Soul, being of that one indivisible substance, can suffer neither disintegration nor destruction, therefore there is no reason for its coming to an end. All things living show signs of their existence, and it follows that these signs could not of themselves exist if that which they express or to which they testify had no being. A thing which does not exist, can, of course, give no sign of its existence. The manifold signs of the existence of the Spirit are for ever before us.

The traces of the Spirit of Jesus Christ, the influence of His Divine Teachings, is present with us to-day, and is everlasting.

A non-existent thing, it is agreed, cannot be seen by signs. In order to write a man must exist—one who does not exist cannot write. Writing is, in itself a sign of the writer's soul and intelligence. The Sacred Writings (with ever the same Teaching) prove the continuity of the Spirit.

Consider the aim of creation: is it possible that all is created to evolve and develop through countless ages with this small goal in view—a few years of a man's life on earth? Is it not unthinkable that this should be the final aim of existence?

The mineral evolves till it is absorbed in the life of the plant, the plant progresses till finally it loses its life in that of the animal, the animal in its turn, forming part of the food of man, is absorbed into human life.

Thus, man is shown to be the sum of all creation, the superior of all created beings, the goal to which countless ages of existence have progressed.

At the best, man spends four score years and ten in this world—a short time indeed.

Does a man cease to exist when he leaves the body? If his life comes to an end, then all the previous evolution is useless, all has been for nothing! Can one imagine that creation has no greater aim than this?

The soul is eternal, immortal.

Materialists say, "Where is the soul? What is it? We cannot see it, neither can we teach it."

This is how we must answer them:—However much the mineral may progress, it cannot comprehend the vegetable world. Now, that lack of comprehension does not prove the non-existence of the plant.

To however great a degree the plant may have evolved, it is unable to understand the animal world; this ignorance is no proof that the animal does not exist.

The animal, be he ever so highly developed, cannot imagine the intelligence of man, neither can he realize the nature of his soul. But again, this does not prove that man is without intellect or without soul. It only demonstrates this that one form of existence is incapable of comprehending a form superior to itself.

This flower may be unconscious of such a being as man, but the fact of its ignorance does not prevent the existence of humanity.

In the same way, if materialists do not believe in the existence of the Soul, their unbelief does not prove that there is no such realm as the World of Spirit. The very existence of man's intelligence proves his immortality; moreover darkness proves the presence of light, for without light there would be no shadow. Poverty proves the existence of riches, for, without riches, how could we measure poverty? Ignorance proves that knowledge exists, for without knowledge how could there be ignorance.

Therefore the idea of mortality presupposes the existence of immortality—for if there were no Life Eternal, there would be no way of measuring the life of this world. If the Spirit were not immortal how could the Manifestations of God endure such terrible trials? Why did Jesus, Christ suffer the fearful death on the Cross?

Why did Mohammed bear persecutions?

Why did the Bab make the supreme sacrifice and why did Baha'u'llah pass the years of his life in prison?

Why should all this suffering have been, if not to prove the everlasting life of the Spirit?

Christ suffered, he accepted all his trials because of the immortality of his spirit. If a man reflects he will understand the spiritual significance of the law of progress; how all moves from the inferior to the superior degree.

It is only a man without intelligence who, after considering these things, can imagine that the great scheme of creation should suddenly cease to progress, that evolution should come to such an inadequate end!

Materialists who reason in this way, and contend that we are unable to see the world of Spirit, or to perceive the blessings of God, are surely like the animals who have no understanding; having eyes they see not, ears they have but do not hear. And this lack of sight and hearing is a proof of nothing but their own inferiority; of whom we read in the Quran, "They are men who are blind and deaf to the Spirit." They do not use that great gift of God, the power of that undue standing by which they might see with the eyes of the Spirit, hear with Spiritual ears and also comprehend with a Divinely enlightened heart.

The inability of the Materialistic mind to grasp the idea of the Life Eternal is no proof of the non-existence of that Life.

The comprehension of that other life depends on our spiritual birth.

My prayer for you is that your Spiritual faculties and aspirations may daily increase, and that you will never allow the material senses to veil from your eyes the glories of the Heavenly Illumination.

(The wisdom of 'Abdul Baha—p-p 80-86.)

Notes and News.

Our very dear sister Mrs. Schopflocher is good enough to send from Haifa the inspiring account of her journey in Persia and her visit to the Holy land. Regarding the Holy household and the Beloved guardian of the Cause she writes:—

"The Greatest Holy Leaf and the Holy Mother and other ladies of the Holy household are always working for others both spiritually and physically with that untiring zeal well known to all of us. Our Beloved Shoghi's voice in the Tombs a never-to-be-forgotten is penetrating Spiritual harmony. His strength is at a low ebb, and needing a mental rest from the cares of heedless friends who harass his soul with their puny problems and difficulties. I wish you might have seen the suit cases full of correspondence from one country alone, and the filing cabinet with large drawers classified by the names of many countries, filled to over-flowing with letters requiring a few words added to each reply by his pen. .... But I must tell you all that he loves hearing news of all the Centres of the Cause in every country. So if you have any pleasant and optimistic news just send it to our Guardian to bring cheer to his overburdened heart and soul."

In the same letter she says that she handed over to the Guardian certain letters she received from the friends in India which he perused carefully and thoughtfully and then commented thus:—"When any of the friends refer to my letters as '*Tablets Revealed*' I hope you will explain to them that the only Revealed Tablets were those of Bahauallah and 'Abdul' Baha and of course those of the Bab. My letters are merely communications and not '*Revealed Tablets*'."

Regarding the journey in Persia she gives the the following interesting account:—

"My welcome in every city that I visited in the land of 'Inspiration' was of such a nature that mere words fail utterly to convey a word picture of the love and spiritual relationship between East and West. It was rather astonishing to learn that I was the first pilgrim from the Western World or Europe to set foot in Shiraz, that even Mr. Dreyfus Barney had never penetrated farther south than Isfahan, years ago when he visited Persia rather roughly. It also was a great Revelation to me to sit in the room of the Bab's house where he received his illumination and first declared his mission to the few believers in that highly spiritualised atmosphere. The feeling was quite as intense and deeply pregnant of Godly Power as in the shrine of Bahauallah in Bahji. I also was surprised to hear the reading of Tablets from Bahauallah in which he said it was incumbent upon all believers who can afford to travel, to once visit this holy house, which in reality was the original seat of Spiritual Revelation of this Day and Time. .... They have splendid methods for the advance-

ment of the Cause of God in Shiraz. They each concentrate on one or more individuals and have several types of teaching classes but which only endeavour to teach and instruct one or two believers at one time. In this way many who would not venture forth to an open meeting or public gathering can quietly receive instructions. .... The friends in Isfahan are still suffering great suppression in spiritual matters. The day before my arrival the *Mulla* had issued the edict that any one sending a girl or boy to the English Mission school would be instantly excommunicated from the church of Islam. Naturally this means very stringent methods for the friends of Baha, but the loyal and splendid brothers and sisters of the New Day are struggling with the problems and rapidly advancing regardless of the pressure brought to bear on their activities.

"The visit of the house of the Bab in Shiraz was undertaken late in evening, through long dark and mysterious, lanes each of us walking one behind the other so as not to attract the attention of the passer-by. But when we got there after seeming pages and ages it was a glorious even that awaited us. Then I was privileged to pick an orange from the original tree planted by the hand of the Bab himself.

"Abadeh was next visited and the friends gave me a royal welcome. The women and men mixed unreservedly, unveiled, and I was informed that there are over 550 believers in that city, and that the friends happen to be mostly from the highest strata of society which gives them every protection. In Abadeh they work quite openly and conduct a Bahai school.

"Teheran gave me such a welcome that it still rings in my ears and heart. Meetings every day in every part of the city. Each well attended by hundreds of friends. Sometimes friends would hurry from one end of the city to the other end where another meeting was arranged in a huge and glorious garden of some influential believer. No house was large enough for the three or four meetings I was privileged to hold each day during the week of my visit in Teheran. The only meetings held indoors were for the ladies, and they were overcrowded at a distance into the garden. It was a rare treat to see so many friends in one city. My heart will ever yearn to return to those days of reunion in the city of Teheran."

BIG ANNUAL MEETING OF BAHAIS HELD IN WEST ENGLEWOOD.

The annual meeting of the West Englewood Assembly of the Bahai movement was held on Saturday (25th June 1927) afternoon at the log cabin of Mr. Roy C. Wilhelm, on Alicia Avenue. There were over three hundred persons present to hear the speakers and commune together. The guests were given greetings by Mr. Wilhelm. Mr. Montford Mills, the Internationalist read the message that was given by 'Abdul Baha on these same grounds fifteen years ago. It was a most impressive and forceful outline of the work the members were trying to do and the lesson the believers hope will bring universal peace to the world.

Following this reading Mr. Wilhelm spoke on the "World Understanding" and he carried the audience with him to the last word, Mr. Morton then drew attention to the great differences in other faiths which exclude all other teachings as being outside the truth. The Bahai believes that all the religious teachers of the world have been sent by God to teach the truths that were then capable of acceptance by the sections to which they were sent. Each has done its share in bringing the truth to the world, and is therefore part of the divine plan to, raise the human race to the plane on which God wants it to rest and live.

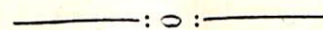
Dr. John Bolden, of Brooklyn, was then introduced and spoke in a most forceful manner of the growth of the Bahai movement in Brooklyn, and told how the following of the belief had made such a great difference in his life that he was inclined to believe that he was living in a new world almost. He said, "Lindbergh made Paris the front door of America and soon some one will make Japan the back door also". When the time comes the flying machine will carry the message of good will to the east and west alike.

Rev. Dr. William Proctor, of Brooklyn, was the next speaker, and he carried his audience along with his eloquence and told of how the coloured people were falling into line behind the universal religions and that his church in Brooklyn was making a place where all religions could meet and hold assemblies, and he invited the friends present yesterday or all who wished to come to a real Southern chicken dinner at his church in September. He told how the coloured race has wiped out 95 per cent of the illiteracy that burdened

it before the last ten years, and in view of the stand taken on race lines it has never learned the word "hate", and now never can.

One of the most interesting speakers of the afternoon meeting was Ruhi Afnan, grandson of Abdul Baha. He took the opportunity to thank those who were present fifteen years ago for the kindness shown his ancestor, and how he felt he was standing on hallowed ground. Mrs. Marie Moor treasurer of the Bahai Assembly New York was another speaker.

There were various other speakers who made the meeting a great success. The meeting next year will be held on June 30th at the same place.

PROGRESS OF THE CAUSE IN KYIGON

(SHWEBO DISTRICT.)

We received the following glad tidings from the Bahai Spiritual Assembly of Mandalay. The Secretary U Mya writes that instructions were received from the Beloved Guardian by the Mandalay Assembly to visit this new Bahai Village Kyigon. Accordingly on the 15th July 1927, Khalifa Mohammed Yunus, his wife Daw Thin, U Mya and U Hpe left Mandalay for Kyigon village arriving there the next day. They stayed there till 31st July 1927 during which there was meeting every night, Three or four days after their visit five new souls came into the Bahai fold; and at present the total number of confirmed Bahais in this village is 28. During their stay some of the villagers threw stones at them but by the help of God no one was injured. Some villagers saw the owner of the house where they were staying and requested him not to allow them to remain in his house.

The secretary also informs us that the Mandalay Assembly with a view to carrying on the Bahai propaganda in the village of Kyigon more extensively started a new fund called the "Kyigon Fund". With great pleasure we commend this noble endeavour of our Mandalay brethren and sisters to all friends, and we are sure they will receive encouragement and help from all quarters in their present struggle to push forward the Cause which we all hold so dear to our heart.

LETTER FROM THE HOLY DAND.

The following letter was received from the Holy-Land by the President Rangoon Spiritual Assembly :—

August 19th 1927.

Dear Bahai Brother,

Our dear Guardian has instructed me to acknowledge the receipt of your enclosed and detailed letter dated June 19th, and he wishes me to express his deep satisfaction in learning of the wonderful success of Mr. Nabilzadeh and his nephew, Professor Nabili. He trusts that the seeds they have so wisely and lovingly sown will prove of great benefit to our beloved Cause, and that the friends will water and nurture them with their accustomed zeal and loving care.

Please express to the friends in Rangoon and particularly to the members of the Spiritual Assembly the Guardian's keen appreciation of the warm and generous hospitality extended to their honoured guests ; and this action he is sure will attract the confirmations of the Abha Kingdom . and will earn for them a high and worthy place in the esteem of their brethren throughout the east.

The Resolutions passed by the Rangoon Spiritual Assembly as a result of the visit of Jinabi Nabilzadeh have greatly interested our dear guardian : and he trusts that nothing will occur that would in any way hinder their steady progress towards their realization. He hopes you will acquaint him from time to time with the progress of your work along those lines. He assures you of his steadfast prayers for your success, your welfare and spiritual advancement.

With Bahai greetings
Yours Sincerely
(Sd) R. Rabbani.

My dear and precious Co-worker,

The excellent report submitted by the Rangoon Assembly has cheered my heart, and enhanced the position and merit of the steadfast servants of the Cause in my eyes. I will eagerly await the news of the extention of their activities, the deepening of their influence, the consolidation of the institutions they establish. They occupy a warm place in my heart and I will continue to supplicate for them the Beloved's imperishable bounties and blessings.

(Sd) Shoghi.

ရောင်ခြည်တော်မဂ္ဂဇင်း၌ လိုရင်းတည်းဟူသော။ ဝတ်တရား အကြောင်းမှာ။ တကမ္ဘာလုံး၌ရှိနေကြသောမနုဿလူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို။ ညီအစ်ကိုရင်းဟူ၍။ ချစ်ခင် မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့်။ တလုံးတဝတ်တည်းနှင့် တပိတ် တသဘောတည်းဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ခြင်း။ မျက်မှော်တွင်အသင့်ရှိကြသည့်အလုံးစုံသော သာသနာတော် မြတ်တို့၏။ မူလအခြေအမြစ်ရင်း။ တခုတည်းနှင့် တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကောင်း။ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်အပ်သော ဝတ်တရားများနှင့် စပ်လျဉ်း၍။ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို။ မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူထံက ဖြစ်စေ။ အကြောင်းချောက်လာသောအခါ။ ဝဲကွက်ခြင်းမရှိဘဲ။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရလိမ့် မည်။ မောင်တော် ဝတ္တရားများ သက်သက် ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး အဖိုးရမင်း ပြည်အုပ်စိုးခြင်းနှင့် ဆိုင်ရာမြို့ရေး။ ရွာမှုများတွင် မပါမဝင်အသီးသီး ဘာသာများက။ ကိုယ်အချင်းချင်း ဖုတ်ခတ်ထိခိုက်အောင်။ ပြောဆိုလေ့ရှိသော အချက်များကို အလေးဂရုမပြုလျှင်။ ရှုနေရပါသည်။

လူသတ္တဝါတို့မှာ။ အနန္တ ဂုဏ်တန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား။ မိမိချက်မြုပ်ရာ အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်။ အညှဉ်းမဖြစ်နိုင်။ တလောကလုံးကို ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်း စာကို။ မြန်မာနိုင်ငံ နေ။ ဘဟာအိ-သာ သနာတော်။ မာဟ ဇေ လေဂူဟာနိ အ သင်းကပုံနှိပ်ထုတ် ဝေကြသည်။

အယ်ဒီတာ။
ဆိုက်ယာဒ်၊ ဗွတ်စ တဖွာဂူမီ။
ရန်ကုန်မြို့။
စာတိုက်သေတ္တာ နံပါတ် ၂၉၉။
P. Box No. 299 RANGOON.

အိုလောကီသူလောကီသားလူအ ပေါင်းတို့။ သင်တို့သည်။ သစ်ပင်တ ပင်တည်းမှထီးပွင့်သောသစ်သီးများ နှင့်။ အကိုင်းတကိုင်းတည်းမှ ပေါက် ချောက်လေသောအရွက်များပင်ဖြစ် ကြ ကုန်သည်ဟု။ ဘဟာအန္တလ္လာဟ် အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

အခနှုန်းမှာ။
မြန်မာပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည်များ။
၁၂ လ ဖြစ်။
အိတ်နံ။ ၁၂-လ
၂-တူမန်။
အမေရိကံ။
၁၂-လ။ ၂-ဒေါ်လာ။
အင်္ဂလန်ပြည်။
၁၂-လ။ ၇၂၅ ရှိလက်။
အေဂျစ်နှင့်ပါလက် စတိုင်ပြည်များ။
ကိုရူတ်ရှ။ ၅၀။
တစောင်လျှင် ၅၀။
စာတိုက်ခအငြိမ်း။
SECRETARY.
B. S. A.
Post Box, No 299 RANGOON.

ကြည်ကုန်းရွာသို့သွားရောက်ဟောဒါယပ်ပြုလုပ်ခြင်းအကြောင်း။

ယခုအခါသမယ၌အဟတ်ဘာအေ။ အေလာဟီ။ အရှင်မြတ်၏ အချစ်
တော်သားအပေါင်းတို့၏ ဝတ္တရားအကြီးဆုံးတရဟူမူကား။ အရှင်မြတ်၏
သာသနာတော်ကို။ လောကီတဝှမ်းလုံး၌ နှံ့ပြားစေခြင်းငှါ။ မိမိတို့ခွန်အား
သတ္တိညာဏ်စွမ်း ရှိသလောက်ကြိုးစားအားထုတ်ထိုက်ကြောင်းပင်ဖြစ်သည်
ကို။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမအပေါင်းတို့ပင်ထိရှိကြပေကြောင်း။ ထို့ပြင်။ ရှေ့ကဦးအ
ဖွဲ့အရှင်၏ထံပါးတော်မှလည်း။ မကြာခဏမိန့်ခွန်းတော်စာချွန်များရှိသည်
မှာ။ ဤအရေးနှင့်ပင်ပတ်သက်၍။ များစွာ တိုက်တွန်းအားပေးတော်မူပေ
ကြောင်း။

ထိုကဲ့သို့စာချွန်တော်များ၌ ပါရှိသောအမိန့်တော်ကို။ ဦးထိပ်ထက်ရှက်
ဆင်၍အရှင်မြတ်မစတော်မူခြင်း။ ရဟမတ်ဘော်ကြောင့် အမှုတော်ဆောင်
ရွက်နိုင်လောက်သောအချိန်အခါသည်။ ဆိုက်ရောက်လာသဖြင့်။ မန္တလေးမြို့။
မဟာမ္မလေ့ ရူဟာနီဝိညာဉ်တော်အသင်း၏အမိန့်အရ။ တရားဓမ္မကတိက
ပုဂ္ဂိုလ်ခဏီဗြာဟ္မဒါဟာမတ်ယူနွတ်သည် မိမိ၏ဇနီး ဒေါ်ရှင်။ အခြားအသင်းလူ
ကြီးတဦးဖြစ်သည်။ ဦးမြနှင့်။ ရွှေဘိုဒီပဗြဟ္မာတို့ကြည်ကုန်းရွာသို့ လွန်ကဲသည့်
ဝါဆိုလပြည့်ကျော်-၂-ရက်။ ဇူလိုင်လ-၁၅-ရက်နေ့၌ ဓမ္မစက်တရား ဟော
ကြားရန်သွားရောက်ပါကြောင်း။ ထိုအချိန်အခါသည်။ ထိုရွာသားတို့၌။ အ
လွန်ပင်မူရေးမှုရာရှင်သောအချိန်ပင်ဖြစ်ပါ၍။ နေ့အချိန်၌ဓမ္မတရားဆွေးနွေး
ရန်များစွာအချိန်မရတကား။ ည၌မှပင်ဆွေးနွေးခြင်းကိုပြုရကြပေ၏။ ထိုရွာ၌အ
ရှင်မြတ်၏အသင်းတရားကို မရရှိကြသေးသောသူ အမျိုးတို့သည်။ တရား
ဟောလာသောသူတို့အား။ အမျိုးမျိုးဖြင့် နှောက်ရှက်ရန်ကြံစည်ကြငြားသော်
လည်း။ အရှင်မြတ်၏မစတော်မူခြင်းအားဖြင့်။ ဓမ္မကတိကပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ။ စိတ်
အနည်းငယ်မျှမပျက်။ ဆက်လက်၍-၁၅-ရက်တိုင်တိုင် ကြိုးစားအားထုတ်
ခဲ့ကြပါကြောင်း။ ဤကဲ့သို့ခန္ဓာမဆုတ်သောလုံ့လအားဖြင့်လည်းကောင်း။ အ
ရှင်မြတ်၏ရဟံ့ဘော်ကျေးဇူးတော်အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း။ တရားတော်
မြတ်၏အသင်းရောင်ခြည်သည် အမျိုးသောသူများ၏စိတ်နှလုံးကို စူးရှထိုး
ဖောက်သွားသဖြင့်။ အရှင်အားသက်ဝင်ယုံကြည်သောသူငါးဦးမျှ။ တိုးတက်
လာကြောင်းကို။ ကျွန်ုပ်တို့ကြားရသောအခါ။ အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိ
ကြပါကြောင်း။ ပဋ္ဌမလူဟောင်းညီအစ်ကိုပေါင်း-၂၃-ယောက်ဖြစ်၍။ နောက်

ယခုညီအစ်ကို-၅-ယောက်။ ပေါင်း-၂၈-ယောက်ထိုရွာ၌ဖြစ်လာပေပြီ။ ထိုအ
ဟာဘတ်ချစ်သားအပေါင်းတို့အပေါ်၌ကောင်းကြီးမင်္ဂလာ ရဟမတ်တော်
အပေါင်းတို့သည်။ ကျရောက်တော်မူခြင်းအားဖြင့်။ ထိုသူတို့သည်။ အရှင်
မြတ်အားယုံကြည်ခြင်း။ ချစ်ခြင်း၌တနေ့တခြားခိုင်မာလာသဖြင့်။ လူအပေါင်း
တို့ရှေ့၌။ တောင်ထိပ်ပေါ်၌ရှိသောမီးသဘွယ်ထွန်းတောက်ပါစေသော။

မန္တလေးမြို့ရှိ အဟာဘတ်အများတို့သည်။ ထိုရွာနှင့်အနီးအနားရှိနေရာ
များ၌လည်း။ သာသနာတော်ဖြန့်ဖြူးတို့ရန်အရေးကိုများစွာလိုလား စိတ်အား
ထက်သန်လျက်ရှိနေကြရာ။ ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်နိုင်ရန်။ ရံပုံငွေခွဲခန့်ထားသည့်အ
ပြင်။ အခြားအသင်းများကလည်း တတ်စွမ်းနိုင်သလောက်ကူညီမစကြလိမ့်
မည်ဟုမြော်လင့်အားထားကြပါကြောင်း။

အကြောင်းတရမှာ။ ခဏီဗြာဟ္မဒါဟာမတ်ယူနွတ်ဟု ပညတ်ထားသော
ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အရှင်မြတ်ကိုယုံကြည်။ ကိုယ်စားအားထားငြိဆိုသဖြင့်။ အရှင်၏
အမိန့်တော်မြတ်ကို ဦးထိပ်ထက်ဆင်ရွက်၍။ သာသနာတော်မျိုးစေ့ကြပြန်
ရာ။ အရှင်မြတ်၏တန်ခိုးတော်အားဖြင့်။ ယုံကြည်ဝန်ခံကြသောသူများ ဖြစ်
မြောက်လာခြင်းကို။ အားရနှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်လာကြ၍။ အားလုံး
သောအချစ်တော်သားအဟာဘတ်အများတို့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ အရှင်
မြတ်ရဟမတ်တော်ရသည့်အာ လျော်စွာ။ မင်္ဂလာကြောတာဇာဘတ်ကြ၍။
ပန်းကုန်းများစွတ်သဖြင့်။ ချီးမြှောက်ကြပါကြောင်း။ ထိုနေ့၌။ အဟာဘတ်အ
များတို့သည် စေတနာထက်သန်စွာဖြင့်။ ခဲဘွယ်တောစဉ်များကို အသီးသီး
ယူလာကြ၍။ ကျေးဇူးပျော်ရွှင်ကြသည့်အတိုင်း။ ကြားသမျှသောအရှင်၏အ
ချစ်တော်သားအပေါင်းတို့သည်လည်း။ စိတ်အားဖြင့်အတူတကွ။ ပျော်ရွှင်၍
ဝမ်းမြောက်ကြပါစေသော။

အမေရိကံပြည်အစည်းအဝေးကြီး။

၁၉၂၇-ခု၊ ဇူလိုင်လ ၂၈ ရက်နေ့၌ စတင်ပြုလုပ်သည့်အမေရိကံနှစ်စဉ်အ
စည်းအဝေးကြီးသည်။ မြောက်အမေရိကံပြည်။ ကနေဒါနယ်ပွန်တရီယယ်မြို့
တော်၌ဆင်ယင်ကျင်းပပါကြောင်း။ ဤကဲ့သို့ကျင်းပခြင်းမှာ။ အမေရိကံပြည်
၌တဆယ်ကိုးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော်ငြားလည်း။ ကနေဒါနယ်၌ယခုပဋ္ဌမပင်ပြု
လုပ်ခြင်းဖြစ်ရာ။ များစွာပင်ကောင်းကြီးမင်္ဂလာကျေးဇူးတော်များကို ခံရကြ
လေသည်။ ထိုအစည်းအဝေး၌ဦးစီးနာရကပြုလုပ်ဆောင်ရွက်သူများစကား
ပြောကြားနှိုးဆော်ကြသော အဟာဘတ်များသည်။ အလွန်သာသနာဘက်၌

ထင်ရှားကျော်စောသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြသည် အလျောက်၊ ပြောဆိုကြ
 သောစကားရပ်များသည်လည်း၊ ကြားရသူပရိသတ်အပေါင်းတို့အပေါ်၌များ
 စွာဝမ်းကြည်ဖြူဝမ်းသာအားရစိတ်အားထက်သန်စေ၍အရှင်မြတ်များအမိန့်
 ထော်ဩဝါဒများကိုလိုက်နာစောင့်ရှောက်လျက်သာသနာတော်ကြီးပွားတိုး
 တက်စေရန်၊ သက်စွန့်ကြိုးပမ်းပြုလုပ်လိုသောစိတ်ဆန္ဒကိုဖြစ်စေပေကြောင်း
 ထိုနယ်ရှိ အဟာဘတ်များအပြင်၊ အမေရိကပြည်၊ အနယ်နယ်မှ၊ လါချောက်ကြ
 သော ဒေသီကိတ်များမှ ကိုးဆယ်တယောက်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအားအဝေး
 များသည်ပေါင်းကိုးကြိမ်ဖြစ်သည်အလျောက်အမျိုးမျိုးသောအကြောင်းအ
 ရာများကိုဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြပါ၏-အချို့သောအချက်များမှာ၊ မရှိရကွယ်
 အာစကားအတွက်ဆွေးနွေးခြင်းအရှင်မြတ်၏ခန္ဓာစက်တရားတဆဲ့လေချက်
 တွင်အပါအဝင်ဖြစ်သောတကမ္ဘာလုံးစည်းလုံးညီညွတ်သင့်ခြင်းဟူသောအ
 ချက်ကိုတနုတခြားပြည့်စုံစေခြင်းငှါကွန်ပရင်းအစည်းအဝေးမျိုးပြုလုပ်ရန်
 တရားတော်များကို လေ့ကျက် သင်ကြားရန်နည်းလမ်းစည်းကမ်းများသ
 တင်းစာကြော်ငြာခြင်းနှင့်ပတ်သက်သော ကော်မတီတိုင်ပင် ဆွေးနွေးခြင်း
 များဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းနောက်အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ်များကို ယခုနှစ်ညီညီတော်
 အသင်းကြီးအတွက်ရွေးကောက်ကြလေသည်။

- (၁) ချယ်ရာမင် မစ္စတာ၊ အယ်လင်၊ ဘီးမက်ခဲနီးရာယ်။
- (၂) ဒုတိယချယ်ရာမင် မစ္စတာ အာ ဗိ ဝိသ်ဟဲး။
- (၃) စက္ကရီတေရီ မစ္စတာ ဟိုး ရေ ဟိုထီ။
- (၄) ငွေထိမ်း မစ္စတာ ကားလ် ရှုဖလာ။
- မင်းဘား မစ္စဘ် အက် အာ မော်တင်။
- မစ္စဘ် မေ မက် စဲလ်။
- မစ္စဘ် အဒီးထီရား ကော်လင်း။
- မစ္စတာ အဲလ်ဖရက် အီ လန်။
- မစ္စတာ လူဗီ ဂရီ ဂရီ ဂရီ။

ဤအစည်းအဝေးတခု၌မစ္စတာမင်းသ်သည်မိမိများမကြာမီကပိုင်ကွာမြို့
 တော်သို့ သွားရောက်သည်အကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုပါ
 ကြောင်း။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဂြောက္ခီအာဖန္ဒီအရှင်မြတ်သည်၊ နံနက်စာစားပြီးထိုင်းအ
 ရှင်၏ စာရေးခန်းဖြစ်သောအပ္ပန္နိတဟာအရှင်မြတ်ဝပွတ်ဖြစ်မည့်နှစ်နှစ်နေ
 တော်မူသည့်အိမ်တော်ကြီး၏အထက်ဆုံးဆင့်၌တွေ့ကြရပါသည်။ ထိုအချိန်

ကြောက်ကလ၊ အရှင်သည်အရပ်ရပ်မှလာသော စာများကိုဘတ်ရှု ပြီးစီး
 တော်မူပြီဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်တို့တဦးဦးကိုစာပြန်ရေးနေတာဝန်ချတော်မူပြီးလျှင်။
 ထိုစာများ ပြီးစီးက ဘတ်ရှုကြည့်တော်မူသကား၊ တော်သင့်လျှင်လည်း၊
 တော်သည့်အလျောက်ပြင်ရန်အချက်များပါရှိပါမူလည်းပြင်ဆင်တော်မူ၏။
 ဂြောက္ခီအာဖန္ဒီအရှင်သည်။ အလုပ်လုပ်ရာ၌ မိမိ ကိုယ်ကိုအနည်းငယ်မျှဤ
 တာခြင်းမရှိ၊ စားခြင်း။ အိပ်ခြင်းကိုပင်ပမာဏမပြုသောကြောင့်၊ ဆွေးတော်
 မျိုးတော်အပေါင်းတို့သည်။ အရှင်ကျန်းမာတော်မူစေရန်- အညောင်းအညာ
 ဖြေစေတို့ အစည်အလိပ်တော်ရှိကြ၏။ တခါတရံ အရှင်သည်အညောင်းပြေ
 လမ်းရှောက်တော်မူခြင်းသော်လည်း၊ ထိုလမ်းရှောက်ခိုက်ပင်လျှင်၊ အလွန်
 ခက်ခဲနက်နဲသောကြောင့် စကားများကို ပြောဆိုဟောကြားလျက် ရှိခြင်း
 ကြောင့်ဦးနှောက်သည်ဘယ်သောအခါမှ အားလပ်ခွင့်မရသဖြင့်၊ မကြာခဏ
 မကျန်းမာခြင်းဖြစ်တော်မူရ၏။ ဘယ်သူမျှ ဤမျှလောက် အလုပ်မလုပ်နိုင်။
 ဘယ်အရာမျိုးမဆိုပြုလုပ်ရာတွင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ။ စွဲလမ်းခြင်းအားကြီးစွာ
 နှင့် ပြုလုပ်တော်မူသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်၍ အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်
 ထွန် ခြင်းများကိုပေးလိုက်သောအမိန့်တော်စာများ၌ဘတ်ရှုရသောကြောင့်။
 ကျွန်ုပ်တို့ များစွာပင်အံ့ဩဝမ်းမြောက်ကြပေ၏။ အရှင်၏လုပ်စွမ်းနိုင်ခြင်း
 သည်အံ့ဩ၍မကုန်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ချေ၏။ အရှေ့တိုင်းနှင့်အနောက်တိုင်း
 နိုင်ငံ၏နည်းနာနိဿယများသည်အရှင်၏လုပ်ရေးဆောင်တာတို့၌ရောမြွန်းညီညွတ်
 လျက်ရှိ၏။ အရှင်၏အကြံဉာဏ်လုပ်နည်းတို့သည် အနောက်နိုင်ငံနည်းများဖြ
 ဖ်လျက်။ ကြီးစားအားထုတ်စိတ်ဖောထက်သန်ခြင်းသည်။ အရှေ့တိုင်းပြည်
 စိတ်နေမြင့်မြတ်သောဝိညာဏ်၏အနှစ်သာရနှင့်ပြည့်စုံပေ၏။ အရှင်၏တပ်စွမ်း
 နိုင်ခြင်း။ မဆုတ်မနစ်သောလုံ့လနှင့်သံဒိဋ္ဌိ မြဲစွဲခြင်းတို့သည် ချီးမွမ်းအံ့ဩ၍
 မကုန်နိုင်လောက်အောင်ပင်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ တရံတရံကိုပြုလုပ်ရန်ဆုံးဖြတ်
 သံဒိဋ္ဌိချထားခဲ့လျှင်၊ မဖြစ်ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်တော်မူခြင်းကြောင့်။
 ထိုအရှင်သည်ကမ္ဘာပေါ်ရှိရန်သူတကာဘို့၏ဘေးကိုဆီးတားနိုင်သောအစွမ်း
 သတ္တိရှိတော်မူကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။ ရန်သူတို့ အနည်းနည်းဖြင့်၊ ရန်ရှာခြင်း။
 စိတ်ဒုက္ခပေးခြင်းများကို သည်းခံတော်မူ၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင်အခိုင်မာဆုံးသော
 ခံတပ်ဖြစ်သည်။ ဂျာမန်တော်မူကျောက်ဆောင်ကြီးသည်။ ဂြောက္ခီအာဖန္
 ဒီအရှင်မြတ်၏စိတ်တည်ကြည်ခိုင်မြဲခြင်းနှင့်နှိုင်းစာလိုက်မည်ဆိုသော်၊ အခြေ
 အမြစ်မရှိ၊ ရွှေ့ပြောင်းတတ်သောသဲသောင်ပြင်ကဲ့သို့ပင်ထင်ရပေ၏။

ရှောက်အာဖရိကအရှင်သည်။ ရောင်စာတော်များနှင့် အနီးရှိမြေကွက်များ ကိုရန်သူတို့မနှောက်ရှက်နိုင်ရန်စည်မံနေတော်မူ၏။ ထိုမြေကွက်များဝယ် ခြမ်းခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍။ မိန့်တော်မူချက်ကိုအားလုံးသောအဟာဘက်များ ကစိတ်ရောကိုယ်ပါ။ ကုသိကြသောကြောင့် များစွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိ တော်မူသည့်ပြင်။ လူတို့၏သဒ္ဓါစိတ်သည်။ အလွန်အမင်းထက်သန်သဖြင့်။ အရှင်သည်အားနာတော်မူလာ၍ နောက်ထပ်ငွေမတင်ကြရန်မိန့်တော်မူ၏။ ဤငွေများနှင့်ဝယ်ပြီးမြေများကိုလုံချုပ်စေရန်။ သတိပညာနှင့်များစွာစည်မံနေ တော်မူရ၏။

၎င်းနောက်မစ္စတာမင်းလ်သည်။ အပ္ပန္နိတ်ဘဟာအရှင်မြတ်၏။ နောက်ဆုံး သေတန်းစာခွဲဖြာဒိတ်ပေးထားခဲ့တော်မူသည်အတိုင်းဟုအရှေ့တိုင်းပြည် များ၌အဖြစ်အပျက်များကိုပရိသတ်အပေါင်းတို့စိတ်ဝင်စားဘွယ်ရာ ပြော ပြလေသည်။ ထိုသေတန်းစာခွဲပါရှိသောအကြောင်းကား။ ပွတ်ဆာဖွေခါနာစ ရပ်ညွှန်ခံတိုက်ကြီးနှင့်ပတ်သက်သောအချက်။ အိဂျစ်ပြည်၌ဖြစ်ပျက်မည်အ ချက်။ ဂျာရွမ်မြို့၌သာသနာအတွက်အသေသတ်ခံရမည်အကြောင်းနှင့်ဘာဝ ဒတ်မြို့တော်၌ဖြစ်ပျက်မည်အကြောင်းအရာများဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ဆက်လက်ပြောဆိုသည်ကား။ ဤကဲ့သို့စိတ်ညတ်ညတ်။ ရှုပ်ထွေး စေသော အချင်းအရာများဖြစ်ပျက်နေသည်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ အသီးသီးအ ပေါ်၌တိုက်သင့်သော ဝတ္တရားများသည်ကား။ ရှောက်အာဖရိကအရှင်၏။ ရှေ့ တော်မှောက်၌အရေးမကြီးသော အရာများကိုမရောက်မရှိစေသင့်၏။ သို့မှ သာစိတ်ဒုက္ခအနည်းငယ်သာသာရာရတော်မူလိမ့်မည်။ ဤချက်ချာဗဟိုရ်။ အရှင်မြတ်၏အလိုတော်တရားလမ်း၌ရှောက်လိုက်နိုင်စေရန်နှင့်စည်းလုံးညီ ညတ်ခြင်းတရားတော်ကို ကြိုးစားအားထုတ်တော်မူ၍။ သာသနာပြုနိုင်ရန် ဖြန့်နိုင်ကြောင်းကိုသွန်သင်မစောင့်ရှောက်တော်မူသော ဤကျွန်ုပ်တို့၏သ ခင်အရှင်ကို အနည်းနည်းဖြင့် တတ်နိုင်သလောက်မစေခြင်းသည်။ ထူးကဲ သောဆုလပ်ကြီးဖြစ်ပေကြောင်းကိုပြောပြလေသတည်း။

ဘဟာအိတို့သည် အရှင်မြတ်သာသနာတော်၏ အမှုတော်ကို ထမ်း ဆောင်ကြသောအခါ။ ဘယ်ကဲ့သို့စည်းကမ်းနည်းလမ်း။ စိတ်သဘောအနေ အထားထက်သန် မြဲမြန်ခြင်းရှိရမည့်အကြောင်းနှင့်သက်ဆိုင်၍ ရှောက်အာ ဖရိကအရှင်၏ အမိန့်တော်စာများ၌စာရှိသည့်အတိုင်းထုတ်နှုတ်ထားသောအ ချက်အချို့တို့မှာအောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပေသည်။

၁၆၂၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၄ ရက်နေ့၌ ပေးပို့လိုက်သော အမိန့်

စာခွဲပါရှိသည်ကား။ “ဤကဲ့သို့သာသနာတော်၏ကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်း ကိုမျက်မှောက်ပြု၍။ ဘဟာအပ္ပန္နိတ်မြတ်၏ သနားခြင်း ကရုဏာတော် နှင့်မစောင့်ရှောက်တော်မူမည်ဟူသောယုံကြည်ခြင်းကို စွဲပိုက်ပြီးသကာ လ။ အပ္ပန္နိတ်ဘဟာအရှင်မြတ်၏ အဖန်တလဲလဲ အားပေးတော်မူခြင်းများ အားဖြင့်မိမိတို့ကိုယ်ကိုကွယ်ကာလျက်။ ပဋ္ဌမရှေးဦးစွာအရှင်တို့ အလိုတော် ရှိသည်အတိုင်း။ လူတို့ရှေ့၌အသက်တာကို အသုံးပြုနိုင်စေရန်ကြိုးစားသင့် ကြ၏။ ထိုနောက်ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးတို့သည်။ လူအရေအတွက် များပြားကြ သော်လည်း။ စိတ်သဘောတရားတရား။ အကြံဉာဏ်တမျိုးတည်း။ တသံတည်း နှင့်စည်းလုံးညီညွတ်စွာ။ သာသနာတော်ကိုထက်ခံနားဝင်သူများတိုးပွားစေ ရန်ထကြွလှမ်းလှမ်းစီစဉ်ကြိုးစားပါ။ မိမိလိုရင်းအချက်ကို အောင်မြင်နိုင် ပေသည်။ ဤမစ္စတာကမ္ဘာလောကကိုစွန့်ခွာသွားသော်လည်း။ အစဉ်ထာဝရ အသက်ရှင်တော်မူ၍။ အကျွန်ုပ်တို့အားကြည့်ရှုစေစောင့်ရှောက်နေတော်မူ သောကျွန်ုပ်တို့ သခင်အပ္ပန္နိတ်အရှင်မြတ်၏နောက်ဆုံးမိန့်တော်မူခဲ့သောအလို တော်ကို ယခုလဝမ်းနည်းဘွယ်ကောင်းသော အချိန်၌စည်းစား၍ နှစ်ထိမ့် ခြင်းကိုကြိုးစားပို့” အရှင်မိန့်တော်မူခဲ့သည်ကား။ “သူတို့သည် တနာရီတ စက္ကန့်မျှတည်ငြိမ်စွာမနေသင့်။ အမောဖြေရန် အချိန်ကိုမယူသင့်။ သူတို့သည် အရပ်ရပ်အရွာရွာ မိလားအောက်မြေလေးချက်နှာတို့သို့ သွားရောက်စုစည်း လည်ကြရမည်။ သူတို့သည်ထိုအလွန်ကြီးကျယ်၍အောင်မြင်ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံ တော်မူထွေးသောနာမတော် ယာဘဟာအိတ်အပ္ပဟာ (နှုရီရောင်ခြည်တော် အပေါင်းတို့၏နှုရီ) ကိုရပ်တန့်ခြင်းမရှိ။ ခိုင်မာတည်ကြည်သောစိတ်နှင့် အ တိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်၌ကြွေးကြော်ကြရမည်။ သခင်ခရာဖ်တော်၏တပည့် တော်တို့သည်မိမိတို့ရှိလောကပစ္စည်းဥစ္စာ။ သား။ မယား။ အိမ်မြေမှစ၍။ မိမိတို့ ကိုယ်၏အတ္တဟိတ။ အကျိုးများကိုလျစ်လျူရှုကာ။ ဘုရားသခင်ကိုသာ။ မျက် မှောက်ပြုပြီးလျှင်။ အရပ်ရပ်သို့ထွက်ပတ်အခြားလူများအားအရှင်မြတ်၏မှန်ကန် သော တရားလမ်းကြောင်းသို့ ခေါ်ဆောင်ကြလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ထိုတ ပည့်တော်များ၏ ဆုတ်မနစ်သောလုံ့လ။ မပျက်မစီးနိုင်သောခိုင်မာတည်မြဲ သည့်ယုံကြည်ခြင်းအားဖြင့်။ ကမ္ဘာကိုပြောင်းလဲပြုပြင်။ မြေတပြင်လုံးကို ထွန်းတောက်စေလျက်။ နောက်ဆုံး ကြရောက်သည်တိုင်အောင်။ အရှင်၏ လမ်းတရားတော်၌အသက်ကိုစွန့်စား။ အရှင်အတွက်မိမိတို့အသက်ကိုပေး အပ်ကြပေ၏။ ထိုကြောင့်အရှင်ကိုဘကယ်ချစ်ခင်၍စိတ်အားထက်သန်သော သူများမှာထိုသူတို့၏ခြေရာကိုခံကြစေ။”

အထက်တော်ပြစ်သော အမိန့်တော်ကို ထွေးထောဆင်ခြင်လိုက်လျှင်၊
 လိုရင်းအချက်သည်၊ ထင်ရှားလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ တာဝန်သည် မည်ရွေး
 မည်မျှဖြစ်သည်။ ဘယ်ကဲ့သို့သော နည်းနာနိဿယများကိုလိုက်နာရမည်။ ထို
 တာဝန်ကိုဖြည့်စွမ်းနိုင်စေခြင်းငှါ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်မှလည်း မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်
 ဆင်ရမည်များကို သိရှိနားလည်ပြီးနောက်။ အရှင်၏သာသနာတော်ကိုဖြန့်
 ပွားစေရန် ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်ခြင်း။ နားလည်ယုံကြည်ခြင်း။ စိတ်အား
 ထက်သန်ခြင်းနှင့် ဆောင်ရွက်ဟောပြောကြရမည်။ ဤဝတ္တရားသည် ဘဟာ
 အီအသီးသီးတို့၏အကြီးဆုံး၊ အလိုဆုံးသော ဝတ္တရားဖြစ်ကြောင်းသဘော
 ပိုက်သင့်ကြ၏။ သာသနာ၏အမှူးတော်ကိုထင်းဆောင်ခြင်းသည်။ ကျွန်ုပ်တို့
 အသက်တာ၌ အစွဲအလမ်းဆုံးအချက်ဖြစ်သည်တိုင်အောင်၊ ကြိုးစားကြရမည်။
 ကျွန်ုပ်တို့သည်မိမိတို့၏အကျိုးအသို၊ ဆန္ဒ၊ ဥစ္စာပစ္စည်းမှစ၍လောက၏ပျော်
 မွေ့ရာများကိုစွန့်ပြစ်လျက်၊ အရပ်ဝေးမျက်နှာတို့သို့သွားရောက်၊ လူအမျိုး
 မျိုးတို့နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍၊ ထိုသူတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအယူဝါဒများကို
 လေ့ကျက်နားလည်လျက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ထုတ်နိုင်သလောက်၊ သာသနာတော်၏
 တကမ္ဘာလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ကြီးကျယ်သော အခြေအမြစ်ကိုခိုင်မာစေ
 လျက်တရားတော်ကိုနားဝင်သောသူများအား၊ အားပေးမစ၊ တကျွမ်းတဝင်။
 ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍ဟောပြောကြရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အရှင်အပ္ပဒွလိတ
 ဟာအရှင်မြတ်၏၊ ဝံသက်သေကို အစဉ်မျက်မှောက်ပြုကြရမည်။ ပဋ္ဌမအစ
 တရားဟောပြောရန်ကြံစည်ရာ၌၊ ပညာဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် ချည်းကပ်
 ခြင်း၊ ဟောပြောသောအခါ၌လည်း၊ သတိဝိရိယထားခြင်း၊ လူအများအားတ
 ရားရေထိုက်ကျွေးရာ၌လွတ်လပ်ခြင်း၊ သာသနာ၏ချက်ချားမူလအရင်းအ
 မြစ်ဓမ္မစက်များကို ရှင်းလင်းရာ၌သတိနှင့်ဖြည်းညှည်းစွာပြောဆိုခြင်းတိုက်
 တွန်းနှိုးဆော်ရာ၌စိတ်အားထက်သန်သော်လည်း၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်းအထံ၏
 တည်ကြည်ခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်း၏ ခိုင်မြဲခြင်း၊ အပြုအမူ၏ ဣန္ဒြေရှိခြင်း၊ ဤအ
 ခြင်းအရာများသည်ကား၊ ဘဟာအုတ္တရအရှင်မြတ်သာသနာတော်၏ ကိုယ်
 စားတော်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျေးဇူးသခင်အပ္ပဒွလိတဟာအရှင်မြတ်
 ၏သက္ခဏာများဖြစ်ပေကြောင်း။

(ဆက်ရန်ရှိသေးသည်)

جميع اقالييم عالمرا فرا گرفت - و بسيارى از ارباب دانش و بينش و صاحبان
 درايت و كفايت از قطعات خمسه عالم در ظل تعاليمات مباركه اش پناهنگر
 شدند - ولى هفوز اهالى ايران را مرض كابوس مستوليست و در خوابند و
 تدبى حاصل نميكنند - و از حرركات و حشيانه خود دست بردار نميشوند *

اميد و طيد است كه بلكه خسرو داد گستر رعيت پرور شهنشاه ايران -
 بفریاد این رعایای مظلوم شاه پرست خهروخواه عالم انسانی برسند - و از روی
 حق سوق رعیت پروری و ظیفه ظل الملی - جان و مال و عرض ناموس و
 خانمان این بیچارگان ستمرسیده بیمعین و یاور را در پناه خداوندی خویش
 حفظ فرمایند - تا از شرد شمعان دولت و ملت مامون و محفوظ بمانند و
 بآسایش تمام در وطن مألوف خویش زندگی بسر کنند - و شام و پگاه از
 برای دوام دولت ابد مدت و فیروز مندی لشکر ظفر پیکر و بقای تاج و
 تخت شهنشاه جمجاه دعا گو و ثنا خوان باشند *

طلوع كوكب همد با انوار مشعشه بديعه

الحمد لله كه بيمين توجهات خداوندی و انظار مكرمت فضل و احسان
 حضرت وای امرا لله ارواحنا لبدایع فیوضاته الفدا - و بسر پرستی معقل مقدس
 مركزی همدوستان و برمه - و بعالی همتی و اهتمام مدیر محترم صاحب
 كمال مجله مباركه (كوكب همد) از آغاز شهرانرحمة سنة ۸۴ ب - با اشعه
 و انوار بديعه از افق ابيت و اجلال طلوع نموده - جاوه فروغ و تابنا كیش روز
 افزون شده - و جمال برانزدگی و خوش اسلوبی و حسن تقطیع و حجامش
 خیالی دكش و زیبا تر گشته - طرز تحریرش دلربا و روح افزا - و پرتو بیاضش
 در حق همزبانان تاثیرات معجزه آید بیضا میدرخشد - با انفاس مسیحائی
 روحی تازه و حیاتی بی اندازه در اجساد مردمان برمه و همدوستان دمیده
 و كافه هوا خواهان عالم افسانی را بسوی خود كشیده - چون بتازگی آغازش
 در اختتام شجرانور - و ابتدای شهرالرحمت است - لذا اميد و طيد چندانست
 كه با نوار ساطعه شمس حقیقت - و برحمت واسعة حضرت احدیت - اشاعتش
 عالمگیر شود - چنانكه بوارق انوارش بر مرایای قلوب صافیه طالبان حقیقت
 میتابد - و بجذبات كهربانیت نفوس صادقه مطمئنه را جابب مینماید -
 فیوضات ابررحمتش نیز چون باران نوبهاری عموماً بر هر كشتزار و شوره زاری
 بیارد و همه را بدون استثناء سیراب و شاداب نماید - تا آنچه در ضمائر نفوس از
 سعادت و شقاوت مضمور و مستور است علناً بر اهل عالم هویدا و آشكار گردد *

این مجله مقدسه بلسان اردوی هندوستان بر سر هر ماه بهائی طبع و توزیع
 میشود - ابونه اش از برای یکسال در داخله هندوستان چهار روپیه و در ممالک
 خارجه بمزید پسته پنجه روپیه و ربع است عنوان * مدیر محترم كوكب همد -
 قورل باغ - دهلی (هندوستان)

کرده و میکنند انسان خیرخواه بصیر البته بهائیت را برای انجام چنین خدمتی بعالم بشریه لازم میدانند *

۹ یک برهان ساده بعرض آقایان میبرسانم و صحبت خود را خاتمه میدهم انسان دقیق فکور انسان هوشیار پرشعور بانذک تاملی منصفانه از برهان ذیل میتواند بر عظمت و ابدیت و توانائی و حقیقت بهائیت بی برد و او را تصدیق فرماید آن برهان اینست چشم و گوش و همه مدارک ظاهری و باطنی ما می بیند و می شنود و میفهمد که با اینکه امروز دیانات موجوده در دنیا هزاران هزار اسباب مادی و قوای جسمانی برای ترویج دریافت خود دارند یعنی حکومت و سیاست و علوم و فنون و ثروت و کشور و لشکر و جمیعت و قدرت دارند کتب علمیه فلاسفه و علما و فضلا و مدارس عالیه دارند معابد و دیاناتیکه مردم ما بآن معتقدند دارند با وجود همه اینها قادر بر آن نیستند که نفوس معتاد به دیانت خود را نکاه دارند تا چه رسد بجذب و تربیت دیگران اما بهائیت اسباب مادی برای پیشرفت خود هیچ نداشته یعنی از علم و زور و پول که قوای فعاله نافذ ماده است بی نصیب بوده سلطنت و جمیعت و علما و فلاسفه و مدارس نداشته سهل است چون ضد عادات و تمایلات و شهوات ملوک و ممالوک سخن گفته ملل و دول غنی و فقیر عالم و جاهل برای تخریب اساس و تدبیرش متحداً کمر همت بستند جلوگیری از آن نتوانستند هنوز عمرش بیک قرن نرسیده است که قوه نافذ روح توانایش به تمام قطعات دنیا رسیده نفوس را از هر طبقه و هر دین و مسلک در سایه تعلیمات و اجرایی مقاصد خویش در آورده از تصور و تجسم این قضیه معلوم میشود آن دارای قوه ما و را الطبیعه و روح مقتدریست و حق و حقیقت است نعم ما قال (اری الف بان لا یقوم بهاد م- فکیف بیان خلقه الف هاد م) وقت صحبت من تمام شد بر خیزید دست هارا بسینه ها گذارده با حالت توجه بحضرت بهاء الله مذاجاتی بخوانیم اگرچه معنی لفظی او را نمیدانید ولی انوار معانی حقیقی او تاثیر بدلهای شما میکند و منظور میزنماید *

بشارات و حواذثات عام بهائی

له الشکر و الثناء و له المجد و العطاء و له العظمة و الکبریاء - الحمد لله در این عصر نورانی باشعه و اشراق شمس حقیقت و فضل و موهبت بی پایان

مرکز ولایت - ساحت اقدس همایونی حضرت ولی امرالله شوقی افندی ربانی ارواحنا لمواهبه العظیمه فدا - عالم امکان مطاع الانوار گشته * جمیع معکافل مقدسه مرکزی - و معکافل روحانی محکلی عالم بهائی فاطمه از فیض تعلیمات مبارکه پیش از پیش در ادای فرائض و وظائف خویش بکمال همت و استقامت قیام نموده - و بجهت ترقی و تقدم عالم انسانی و آگاهی برادران نوع بنهایت انقطاع و خلوص نیت ببدنل مجتهد مالا یطاق اقدام نموده - چه که با این همه دستورالعمل - غای جدیده و احکام بلیغی اکیده که مستمراً از مرکز امر رسیده دیگر احدی از فدائیان درگاه گوارا نمیکند که نفسی براحت و تن آسانی بکشد و بیاساید - بلکه جمیع بندگان و اماء رحمن که جبین مذلت بر آستان عبودیت ولی امرالله فرسوده اند در رضا جوئی مولای خود در میدان اذقیاد و اطاعت و جان نثاری و فداکاری گوی سبقت از همدیگر می ربایند - و غبطه اهل ملاء اعلی گشته اند * طوبی لیم و حسن مآب *

با وجود اینکه صیت بزرگواری این امر اعظم اقالیم شاسعه عالم را گرفته - و اشعه انوار ساطعه تعلیمات مبارکه اش آفاق جهانرا پر نور نموده - و حسن سلوک و رفتار و اخلاق و آداب و اطوار و عواید مرضیه پیر وانش شایان هرگونه تمجید و مقبول در نزد خواص و عوام گردیده - معذک هنوز در مملکت ایران فائز به بغض و عناد اهل طغیان نسبت باهل بیاء همه روزه شعله اش شدید تر گشته - و بتعدیات وحشیانه مخالف آداب انسانیت و سنت نبوی قتل نفوس بیگناه و ذیبت و غارت اموالشانرا موجب تقرب الی الله دانسته - کشور میزدوی فرخنده فرایرانرا که سریر سلطنتش بوجود شجریار معدلت پناه شهنشاه رعیت پرور ظل اللمی سرکار جلالت مدار پهلوی مزین و آراسته است در انظار هوا خواهان ممالک اجنبی بد نام و رسوا کرده اند و چون حضرت امین العالما را مجدداً در اردبیل در نهایت بیرحمی شمشید نمودند - این لکه تازه را نیز مزید بر روسیاهی خود افزودند - وسیعلم الذین ظلموا ای منقلب ینقلبون *

بیش از هشتاد سال است که تابحال اهل بیاه ذره نی از راحت و آسایش در وطن مالوف خود ندیده دائماً در دست هموطنان حق ناشناس در دست و ملت گرفتار هرگونه جور و جفا و بیدادی و قتل و غارتگری بوده و هستند * بعدیکه مصداق کل ارض کربلا و کلایوم عاشورا در حقیقت محقق گشته - این گونه فداکاری و جان نثاری در هیچیک از ظهورات پیشین دیده و شنیده نشده - چنانچه حکومت و رعیت و علمای ملت دست بیکدیگر دادند و بقوای مجتمعه در قلع و قمع این امر اعظم و پیر وانش قیام نمودند - و بقدریکه میتوانستند هیچ کوتاهی نکردند - و بچشم خود دیدند که جز روسیاهی سودی نبخشید بلکه علی رغم حزب اشرار جمعیت اهل بهار روز افزون ترقی نمود و

۱۲ بهائیت یگانه درخت جوان برومزد تنومند امید یست که جمیع اقوام دنیا و فلاسفه و علما و کارکنان اجتماعیه روزگار را در سایه خود رفته رفته جمع و امیدوار نموده و می‌نماید هر دسته بهر طرف خیری روند خود را در سایه از بینند و هر جمعیت بمخالفت آن برخیزند متشتت گردند و سرهای شان بدیوارهای مشکلات فولادی خورده خورد میشود *

۱۳ بهائیت یکتا فرمانفرمای توانا و حکیم حاذق یست که بدون تکفیر و تدمیر و توهین و کلفت و زحمت بکسی و بدون جنگ وجدال و نفل نفسی و تخریب بلاد و تعرض بمال و ناموس شخصی تعالیمات و مقاصد و روحيات خود را در اعماق دلهای و دماغهای مردمان روزگار جای داده و میدهد *

احتیاجات دنیای ما به بهائیت

اگرچه تعریفی که از بهائیت نمودیم احتیاجات ما به بهائیت معلوم شد اما واضح تر میگوئیم *

۱ بشر و لوازمات و امراضش حادث است هر حادثی متغیر است در این عصر چون امرضی اخلاقی تغییر شدید یافته تغییر درمان نیز لازم آمد بهائیت از عهده این عاطفه بر آمده پس وجودش لازم و ما به احتیاج اهل دنیا است *

۲ چون ادیان سابقه دوره طبیعی خود را بسر رسانیده کهنه و بی اثر شده است بهائیت که دین جوان فعال عمومیت برای اهل دنیا لازم است *

۳ علوم و فنون مادی ترقیات عجیبه نموده و افکار جامعه را از روحانیت سلب و بطرف خود جلب کرده بعدیکه حرص و شهوات نفسانی سبقت بر اخلاق انسانی بسته ظهور قوه روحانی عظیم بدیعی برای جلوگیری از آن شهوات مادی لازم تحریک بدیعی بهائیت چنین قوه روحانی را حائز است پس وجودش لازم است *

۴ سه قرن متوالی ترقیات علمی و سیاسی و مدنی خالی از دیانت اردو پائیان که نتیجه جنگ هولناک عمومی و فاسد تر شدن محیط گشته تجربه بزرگی بود معلوم تر کرد که فقط علم و سیاست و صورت سازی جلوگیری از رذائل طبیعی بشر نمی تواند کرد قوه فوق علوم ظاهره و سیاست ملکیه لازم است تا به تربیت اساسی الهی و تهذیب اخلاق جامعه پردازد بهائیت دارای چنین روح و قوه نیست لهذا برای جهان نیاز لازم است *

۵ چون دیانتی که منزله از خرافات باشد حافظ حقیقی و نگهبان اساسی و از لوازم ضروریه بشریه است و نیز در طبیعت و فطرت و سرشت نوع انسان قوه پرستش موجود مهربان موجود است اکنون که دخان اوهام و خرافات افق دیانات قبل را تاریک نموده نهضت بهائی دیانت منزله از خرافات است که روی دلهای و فکرها را مستقیماً بدون اوهام بسوی خدا سوق میدهد عالم بشریت محتاج باوست *

۶ همیشه افراط و تفریط در عقاید و اعمال بشر از راه هائیکه کمتر میشود همه ماتفت شوند حلول نموده در هر چندین قری که آن خیلی شدید و مضر میشود روح نیرومند اعتدال دهنده نی عرض اندام نموده در خور مقتضیات زمان تعدیل داده بهائیت همان روح اعتدال دهنده است در این عصر آمده است تا باین افراط و تفریط های بی حساب معلوم محسوس تمدنی و تدیلمی اهل دنیا تعدیلی دهد البته وجودش لازم و مغتنم است *

۷ بعضی از فلاسفه و دانشمندان عمیق الفکر فهمیده اند که هر قدر مقتین قوانین سیاسی و مدنی توسعه در قوانین صوری داده اند جلوگیری از فجایع و مظالم بشر ممکن نشده بلکه منفذی را نکرده منافذی چند طراران و هوا پرستان کشوده اند پس یک قانون روحانی الهی در خور عصر جدید و یک راجع و مایع معنوی و یک معتقدات قلبی در لباس بدیع و لطیف لازم داریم تا کمک بجلوگیری فجایع و مظالم نماید بهائیت این روح و قوه را داراست برای حفظ و صیانت بشر فوق تصور ما لازم است *

۸ عالم انسانیت محتاج بترقیات روحانی و تصفیه و تزکیه اخلاقیست توقف زیاد در یک نقطه واحده توده بشر را خسته و افسرده میکند بلی توقف شاگردی در کلاس واحد و کثرت تکرار دروس سابق مانع ترقی و تعالی می گردد و علت خسته گی و افسردگی و فرار از مدرسه شود چنانچه شده است بهائیت کلاس عالی و اسلوب کافی و دروس تازه جامع جالب ترقی بخش آماده ساخته مردمان جهان حتی همان فراریان از کلاس های کهنه دیگران را جلب نموده و بدرجه از آنان رفع خستگی و افسردگی کرده و فرح و ذوق و شوق و ترقی بخشیده که آنها جان و مال خویشرا هم برای پیشرفت آن تعالیم نثار

ای عاشقان روی جانان غم فراق را سرور وصال تبدیل نمایند * و ستم
هجرانرا بشهد لقا بیا میزید * اگر چه تا حال عاشقان از پی معشوق دران
بودند - و حیدیان از پی محبوب روان - در این ایام - فضل سبحانی از غمام
رحمانی چنان احاطه فرموده که معشوق طلب عشاق می نماید - و محبوب
جویای احباب گشته * این فضل را غنیمت شمرد - و این نعمترا کم نشمرید *
نعمتهای باقیه را نگذارید - و باشیای فانیه قانع نشوید * برقع از چشم قلب
بردارید - و پرده از بصر دل بردارید - تا جمال دوست بی حجاب ببینید - و
ندیده ببینید و نشنیده بشنوید *

ای بلبلان فانی در گلزار باقی گلی شگفته که همه گلهای نزدش چون
خار - و جوهر جمال نزدش بیمقدار * پس از جان بخروشید - و از دل
بسروشید - و از روان بنوشید - و از تن بکوشید که شاید بدوستان وصال در آید -
و از گل نیمثال بدرئید - و از لقای بیزوال حصه برید * و از این نسیم خوش
صبای معذومی غافل نشوید - و از این رائحه قدس روحانی بی نصیب
نمانید * این پند بندها بکسلد - و سلسله جنون عشقرا بچنداند * دایها را بدلدار
رساند - و جانها را بجانان سپارد * قفس بشکند و چون طیر روحی قصد آشیان
قدس کند * چه شبها که رفت و چه روزها که در گذشت و چه وقتها که بآخر
رسید و چه ساعتها که بانتهای آمده - و جز باشتغال دنیای فانی نفسی بر نیامد *
سعی نمائید تا این چند نفسی که باقی مانده باطل نشود * عمرها چون برق
میگذرد * و فرقی بر بستر تراب مقرو منزل گیرد دیگر چاره از دست رود امور
از شصت * شمع باقی بیفانوس روشن و منیر گشته - و تمام حجبات فانی را
سوخته *

ای پروانه گان بی پروا بشتابید و بر آتش زنید * و ای عاشقان بیدل و
جان بر معشوق بیائید * و بی رقیب نزد محبوب درید - گل مستور ببازار
آمد - بی سترو حجاب آمد - و بکل ارواح مقدسه ندای وصل میزد * چه
نیکوست اقبال متبدلین * فهینئاً للفائزین بانوار حس بدیع * (انتهی)

هـ ————— هـ
والله

خطابه بر روی ۱۲۵

(و من الماء کلمش یئیی حی)

انسان - حیوان - نبات - حتی جماد - جمیع حیاتشان بآب است *
حتی حیات جماد بآب شفاف منجمد ثابت شده است * و این از اکتشافات

اخیره است که جماد هم حیات دارد - و حیات او بآب منجمد شفاف ثابت
میشود * پس سبب حیات آبست * از اینست که میفرماید - باید از آب و روح
تعمید شد - یعنی از انجیزیکه سبب حیات ابدیست - و آن ماء عین آتش
است * یعنی محبت الله * زیرا محبت الله چون پرده هارا میسوزاند
آتش گفته میشود * و چون سبب حیاتست آب گفته میشود *

باری محبت الله حقیقت فضائل عالم انسانست - بآن طینت بشر
پاک میشود * بمحبت الله از نقائص عالم انسانی نجات مییابد * بمحبت
الله ترقی در فضائل میکند * محبت الله سبب نورنیت عالم میشود *
محبت الله از برای جمیع بشر سبب وحدت میشود * محبت الله در مان
هر دردی است و محبت الله مرهم هر زخمی * محبت الله سبب سعادت
عالم بشر میشود * بمحبت الله انسان حیات ابدی مییابد * بمحبت الله
سعادت سرمدیه مییابد * پس باید ما جمیع کوشش و جهد ما را این باشد که
مظاهر محبت الله باشیم * زیرا محبت الله حقیقت جمیع ادیان است *
محبت الله اساس تعالیم عالم انسانی است * حضرت ابراهیم بمحبت الله
بتهارا شکست * بمحبت الله حضرت اسحاق برکت یافت * بمحبت الله یعقوب
اسرائیل گشت * بمحبت الله حضرت یوسف عزیز مصر شد * بمحبت الله
حضرت موسی قوم اسرائیل را نجات داد * بمحبت الله حضرت مسیح حیات
جاودانی بخشید * بمحبت الله حضرت محمد قوم عرب را از اسفل درکات جهل
باالی درجات عالم رسانید * بمحبت الله حضرت باب جانفشانی نمود - و
بشارت بظهور بهاء الله داد - و سینه خود را هدف هزار گلوله کرد * بمحبت
الله حضرت بهاء الله بر شرق و غرب اشراق فرمود * پس جمیع فکرتان ذکر تان وقت
خود تان را صرف آن کنید - که مظاهر محبت الله باشید * (انتهی)

بهائیت چیست (بقیه مابعد گذشته)

۱۰ بهائیت یک مقناطیس قوی و یا یک حیات تازه تعلیمی و تربیتی
با اساسیت که اطفال در بستان جهانرا جذب و تربیت و حاضر برای
صلاح اکبر میکنند و زور هیچ جنکچور و هجوم موانع او را از کار خود نمی
تواند باز دارد *

۱۱ بهائیت یک رابطه فعال قوی پنجمه ایست که حقایق تمام ادیانرا بهم
مربوط کرده و مشکلات کتب مقدسه را موافق علم و ذوق و عقل حل
فرموده و دین و علم را بهم محکم بسته *

عنوان مراسلات ذبیح الله زرقانی *
پوست بکس نمبر ۲۹۹ رنگون *

<p>از تکران ملک بار باز تکران ملک بار طبع و قریب می نمود چون کسب بر قیمت سالیانه افزوده می نمود</p>	<p>لیس الفتح لم یجرب الوطن بل الفتح لم یجرب العالم ای ابل عالم همه باریک داید و برگ یک شاخه</p>	<p>از تکران ملک بار باز تکران ملک بار طبع و قریب می نمود چون کسب بر قیمت سالیانه افزوده می نمود</p>
<p>مقصود رساله الأشراق وحدت واخوت و یگانگی عالم انسانی است و تفهیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصول و اساس کل واحد است و وظیفه نشر مطالب الهی که راجع باین مقام علمی و تربیه علیاست و مقالات مختصره مفید در انحصار از هر کس و هر جا برسد درین رساله درج خواهد شد عنوان مراسلات پت کبرن ۱۹۹</p>		

جلد چهارم | ماه جولائی و اگست سنه ۱۹۲۷م | شماره یازدهم و دوازدهم

۷۸۶

آثار مبارکه قلم اعلی جل و علی

هو العلی العالی الاعلی

ای بلبان الهی از خارستان ذلت بکلسستان معنوی بشتابید * و ای
یاران ترابی قصد آشیان روحانی فرمائید * مژده بجان دهید که جانان تاج
ظهور بر سر نهاده - و ابو ابهامی گلزار قد مرا کشوده * چشمه را بشارت دهید که
وقت مشاهده آمد * و گوشه را مژده دهید که هنگام استماع آمد * دوستان
بوستان شو قرا خبر دهید که یار بر سر بازار آمد * و هد هدان صبارا آگه کنید که
نگار اذن بار داده *

تحریر محمد علی مبارک
سال ایام ششم ۱۳۱۹
سال رضوان ساله ۶۸